

Pauli amalthei: Epigrāma in methaphysicā Jo. Scoti.
Qui mō lucifugis prestabam pabula blactis.
Uilis: 7 abiectis conditus in tenebris:
Redditus in vultus clara sum luce nitentis:
Perq; oculos omnes nunc eo: perq; manus.
Assertor meus est presentis gloria secli.
Mauritius consors ingenie 7 patrie:
Hinc stragerei nosces dictata magistri.
Etherei hinc disces principis ingenium:
Helicolasq; alios: q; qui bene percipit: hic se.
Solutus in humana conditione beat.
Hoc melius nobis nouit nec gretia felix:
Nec diues pbenix: nec studiosa pharos:
Ergo seruato quoniam pro ciue meretur.
Mauritio cedat ciuica clara meo.

Epigrāma Danielis Caietani Alexandrei
Cremonensis.

Emula me tenebris: 7 ceco carcere totum
Nomine tacta meo tempora condiderant
Mauritius: cui fata locū: cui tempora cedunt:
Carcere me ceco vindicat 7 tenebris.

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

... p... p... p... p... p... p...

I
Elenchi Joannis Scoti Duns.

**Petrus Garaottus de forliuio philosophie
Cultor Scoto suo felicitatem.**

Scote sub obscuro latuisti gurgite quondam:

At solet in turpi Condita gemma luto.

Ethereumq; diu mire virtutis acumen

Atq; sagax tenebris mens adoperta fuit:

Non potuit Fontus scelus hoc oliuerius ultra

Marchia quem genuit: seua q; damna patis:

Is prior edocto Correxit pectore sollers:

Et voluit nitidum nube carere iubar:

Is prior a niueo nebulam candore diremit.

Fecit et vt toto notior orbe fores

Ignotum iam pande caput: iam territet hostem

Ne ve reformidet: scotica turba suum.

Coluerius Fontus picens de monte galloꝝ Artiuꝝ doctor: z medicine professor:
Balthasari excellētissimi medicis preclarissimiq; p̄b̄idit magistri Stephani de Turre
filio dignissimo: bonarūq; artiuꝝ cultori assiduo: felicitate plurimam dicit.

Cum viderem mi Balthasar z virtutum tuarū culmine: z parētis ab escu
lapio secūdi auctoritate: iuuenū omnū etatis nostre decus eximū ac cete
ris prestans scriptum subtilis doctoris Joānis Scoti: in Aristotelis elee
chis opus: p̄imortale numen: nedum iuuenibus z mediocriter eruditis
verūctā disertissimo cuiq; vtilitatis precipue: terris passim atq; opacis nebulis inuo
lutum: multiplicibusq; scriptorū erroribus ita turpiter z misere lacerum ac disceptū
vt paucis vel spectandi vel legendi potestas adesset: mihi ipsi temperare nequii: qn
laboranti z penitus opto syderi succurrerem. Statu itaq; vir appzime nobilis: gēn
toriq; tuo Stephano de turre: haud degener: qui z p̄hoz z tonus italie medicorū splē
didum iubar est: omnī p̄ceptoris nixu: toto mentis conamine circūfusas nebulas dissi
pans: hoc sublime diuini Scoti opus: ita sanum atq; illesum reddere: vt quicumq; an
te hac ipsi in h iauerat: facile in eo nunc tandem sese ingurgitare ac immergere possit.
Sumat igitur studiosi scoticū dogmata sectatores: abs te scotū sui lynceis oculis a no
bis diligentissime recogniui: ipsumq; auidis vltis amplectentur: colant z admirētur.
Hic est enim p̄imortales deos dux ille inuicissimus: cui quicūq; adhererint: p̄cul
dubio ex proteruo hoste gaudibundi quantosq; felicitā trophēa absponat. Ceterū si so
lers atq; assiduus lector aliquid i opere hoc reppererit qd̄ ipsi rectori trunna penitē
dum censeat: cerbereis queso moribus ne lancinet: idq; non inerte mee: aut q̄ labo
res subterfugiat: sed depzauatis potius atq; mendosis exemplaribus: aut non intelle
cte auctoris subtilitate attribuat. Bene z diu vale.

... ..
... ..

Subtilissimi logici fr̄is Joānis scoti ordinis minorū sacre theologie doctoris excellentissimi: q̄stiones auree ac p̄tiles super libros eléchoꝝ Ari. feliciter incipiūt.

Questio prima.

Meritum

virtū logica p̄cedat ex cōibus: nō p̄batio: n̄ sc̄ientia comparat ad subiectum sicut potētia ad obiectū: s; vni^o potētiū ē obiectū p̄ se: s; vni^o sc̄ie vniū

erit subiectū p̄ se: s; ens in cōi rōne cur^o dī sc̄ia cōis est subiectū p̄ se in metaphysica: s; nō in logica: quare zc. Itē logica ē de syllogismo tanq̄ de subiecto z etiā cōsiderat de his que h̄nt attributionē ad syllogismum: sicut de termino z oratiōe: sed ista nō sunt cōia: n̄ nō quodlibet est syllogismus sed a cōmunitate subiecti dicitur sc̄ientia cōis: ergo zc.

COppositum dicit Aristot. p̄mo posteriorū: Si logica esset alicuius generis determinati nō it̄rogerat. **C**Ad q̄stionē dicēdū q̄ logica est de cōib^o z p̄bia p̄ria: sed diuersimodē: n̄ n̄az p̄bia p̄ria cōsiderat ens inq̄tum ens est: vnde cōsiderat rem s̄m suam quidditatē. Et q̄ quidditas rei est entitas p̄ se rei: ideo p̄bia prima cōsiderat rem s̄m suam entitatē. Et q̄ cōsiderat rē s̄m suam quidditatē z entitatē absolute. et multa cōsequuntur rez vt sic: ideo p̄mus p̄bus pōt ostendere passivē de subiecto suo z de quolibet alio: licet enim sumēdo ens put̄ intelligitur in cōmuni: z s̄m q̄ apprehendit sub se esse cuiuslibet rei: nō possit de eo aliquid ostēdi: tamen de ente s̄m suam q̄ditatē multa possunt ostēdi: n̄ multa cōsequuntur ipsam s̄m suā quidditatē vt esse p̄fectū z imp̄fectum: z multa alia. Similiter logica ē de ente cōmuni sicut cōsiderat. S; ens est duplex. s. nature z rationis. Ens autē nature inq̄tū tale est cuius esse non dependet ab anima. Sed ens rōnis dicit̄ de quibusdam intētiōib^o

quas adiuuenit ratio in ipsis rebus: cuius modi sunt genus z species: diffinitio z huiusmodi. Ens autē dicto isto secūdo modo equiparat̄ s̄m cōitatem enti p̄iori mō dicto. Non enim est aliquid ens nature quipossit cadere sub ente rōnis: z quin super ipm fundari possit aliq̄ intentio vtputa generis vel speciei vel differentie vel p̄p̄riū vel indiuidū vel saltem cause vel causat̄ quia ergo logica est de h̄mōi intētiōibus que applicabiles sunt oibus reb^o: ideo logica dicit̄ ex cōib^o p̄cedere. **C**Alteri sc̄ientiam: q̄ licet logica q̄stum ad doctrinā sit ex cōibus. Diuersus est t̄n vsus doctrine q̄ tradit̄ in dyaletica z in demonstratiua. Nā dyaletica est ex cōibus: z in singulis scientiis ad p̄p̄rias cōclusiones ex cōibus arguit. Nā ostendit q̄ amor z odiū sunt i eodem susceptibiles: nō per p̄p̄rietatem amoris vel odij: sed p̄ hoc mediū: q̄ contraria nata sunt fieri circa idem: vnde ex cōibus nō arguit ad cōia: sed ex cōibus arguit ad p̄p̄rias cōclusiones. Illa autē pars logice que est demonstratiua: z si in doctrina tradat̄ de cōib^o puta de syllogismo demonstratiuo z de attributis ad ipm que sunt cōia cuiuslibet sc̄ientie: t̄n i singulis scientiis arguit p̄p̄riū mediū: n̄ n̄ geometria vniū rōne d̄mōstratiua: vñ accipit p̄mas z veras causas p̄clusionis: z p̄ p̄p̄riū mediū arguit ad p̄p̄riā cōclusionē. Sed arguens dyaletice aliā z aliā cōclusionē in alia z alia sc̄ia p̄ idem mediū pōt ostendere: vnde i naturali p̄bia z medicina pōt diuersa z diuersa p̄clo ostendi p̄ idē mediū. **C**Ad p̄m̄ argumētū in oppositum dicendū q̄ vniū sc̄ie vniū est subiectū p̄ se. **C**Alterius cū dicit̄ ens in cōi cōsiderat a p̄mo p̄ho: dico q̄ ens n̄c cōsiderat a p̄mo p̄ho. Ens autē rōnis a logico. **C**Ad aliā rōnē dicēdū q̄ impossibile est aliqd̄ ē i rerum natura quin sicut h̄z esse sic habeat quēd quid ē: modo vt habet qd̄ quid est: sic a p̄rio p̄ho cōsiderat. Vnde p̄ hoc qd̄ dico q̄ ens nature a p̄rio p̄ho cōsideratur: z ens rōnis a logico: nō intēdo aliqd̄ excludere a p̄sideratiōe p̄ni p̄hi. Si enī cōsiderē h̄c intētiōnē que ē sp̄es: z hanc que ē genus: inq̄tū quedā specialia enna sunt: sic collocant̄ i genere determinato. Et cadūt sub cōsideratiōe eius: cur^o est quod qd̄ est

Ca. 17. q̄stio. 1.

Ad ar^o p̄n cupalia

definire: in quibus tamen intentiones sunt: sic cadunt sub consideratione logici: unde ad rationem dicendum quod iste intentiones si considerantur ut quidam specialia entia sunt: sic non sunt cōia. Si tamen considerantur ut sunt rebus applicabilia cōia sunt: et sic de eis est logica. unde consideratio logici est de hōi intentionibus prout rebus sunt applicabiles. Et idem logica dicitur esse de cōibus:

Questio secunda.

Veritur ut ars sophistica sit scia: non probatio: nam scientia est effectus demonstrationis: primo posteriorum: sed ars sophistica non est effectus de-

mōstratiōis cū sit effectus syllogismi sophistici: sicut scientia est effectus syllogismi demonstrationis. Item ars sophistica est apparatus sapientia et non existens primo elenchorum. sed quod est aliquid secundum apparentiam tamen non est illud quod apparet: cū ergo sophistica sit apparatus sapientia et non existens: non erit scientia. Item si sophistica esset scientia: sophista esset sciens: consequens falsum: ergo antecedit. falsitas consequens patet ex hoc quod sophista est ab apparatus scientia et non existens copiosus: primo elenchorum. Item sophistica operatur ad deceptionem: sed nulla scientia intendit intendit deceptionem: nam ois ars et ois doctrina bonum quoddam appetere videtur. oppositum patet philosophum.

Questio tertia.

Arta hoc quod dicitur: dato quod sophistica sit scia: utrum sit idem syllogismo sophistico tanquam de se subiecto: quod non videtur: nam de subiecto oportet presupponere quid est

et quod est: sed syllogismus sophisticus esse probatur in ista scientia: ergo etc. Item illud quod est per se obliquitas alicuius recti non cognoscitur nisi per cognitionem sui recti: cuius rectum sit iudex sui et obliquus: cū ergo syllogismus sophisticus sit per se obliquitas syllogismi dialectici non erit aliqua scientia per se de syllogismo sophistico: sed per se de dialectico: patet accedens de sophistico. Item de non ente non est scientia: nam scientia est veritas: ens et veritas convertuntur: cum ergo syllogismus sophisticus sit non

ens: de eo non erit scientia. Maior patet de se. Et minor patet: quod syllogismus sophisticus procedit ex falsis: et falsum et non ens convertuntur sicut verum et ens. Item illud quod tamen apparet non cognoscitur nisi per attributionem ad illud quod apparet: cū ergo syllogismus sophisticus sit tamen secundum apparentiam verus elenchus: de eo non erit scientia per se nisi per attributionem ad verum elenchum. Ad oppositum est Aristoteles i dando suam intentionem. dicens. De sophisticis autem elenchis etc. Similiter in separando suam disputationem ab alijs dicens: De demonstrativis et dialecticis dictum est de agonisticis: vero et longiosis nunc dicemus. Ad primam questionem dicendum quod sophistica et dialectica vno modo considerate habent rationem scientie. Alio modo considerate a ratione scientie recedunt. Si enim dialectica consideret ut habet considerationem de quibusdam intentionibus quas ratio advenit in re: instituit illis quandam modum quo procedere potest a principijs ad conclusiones: sic dialectica debet dici scientia. Si autem isto modo advenit utatur in alijs scientijs sic a scientie ratione recedit. Nam sic solum procedit ex probabilibus: unde scientia dialectica tradit per demonstrationem: versus tamen eius in probabilibus consistit. Similiter etiam de sophistica est dicendum. Si enim sophistica consideretur prout habet considerationem de principijs sophisticis: instituit in illis quandam modum quo potest procedi ad conclusiones quas concludit sophista: sic sophistica est scientia: nam sic sophistica traditur per determinata principia. Ita enim ostenditur apparentia de syllogismo sophistico per unitatem vocis: tanquam per proprium medium: sicut habere tres de triangulo per eius definitionem. Si autem isto modo advenit utatur ad concludendum aliquid falsum per syllogismus sophisticum: sic a scientie ratione recedit. Ad primam rationem in oppositum dicendum quod maior est vera. Alteri cum dicit sophistica non est etc. Dico quod si sophistica consideret prout est quedam scientia tradita per demonstrationem sic est effectus demonstrationis. Sed si accipiatur pro falsa credulitate aggregata per syllogismum sophisticum: sic non est scientia nec effectus demonstrationis.

T.c.s

q

Ca° p°.

p° ethico
T.c.pmi.

pmo post
T.c.s.

p° elench
cap° pmo

Ad pmo
qonem

Ad ar° p
questio

Ad alias rōnem dicēdm qd si sophyfti-
ca cōsideret put est quedā scientia tradita
per pncipia determinata sic nō solū ē ap-
parens sciētia sed existēs. Sed si accipiat
p falsa credulitate aggenerata p syllogis-
mum sophyfticū: sic est solū apparens scien-
tia z non existēs: nam sic argues sophyfti-
te vt arguere: cū tñ non arguat. Ad aliā
rōnem dicēdū: qd sophyftica accepta put
est tradita per pncipia determinata ē scie-
tia: z habēs eam dicis sciens. Sed si accipi-
tur p falsa credulitate nō ē scientia vt pri-
dictū est nec habēs eam dicis sciens. Ad
vltimā rōnem dicēdū qd nō determinatur
de aliqbus obliquitatib⁹ vt eis vtamur: s; z
vt ab eis caueamus. Si enī nulla eēt ob-
liquitas que possit decipere supnacū eēt
de ea determinare: vnde de sophyftica nō
determinat p se vt faciam⁹ deceptionē sed
vt deceptionē vitemus. Et qz deceptio vt-
tari nō pōt nisi cognita ideo determinat d
modo deceptiēdi. Ad aliā qōnem dicen-
dum qd de syllogismo sophyftico ē ista scie-
tia tāq; de p se subiecto. Nam illud ē subie-
ctum in scientia qd habet passiones de eo
demonstrabiles in scientia p cām: sed syl-
logismus sophyfticus ē hmōr: ergo zē. p-
batio assūpti. s. minoris. Nam apparen-
tia potest ostendi de syllogismo sophyfti-
co per vnitatē vocis tanq; per pparūz me-
dium: ergo habet passioēs de eo demōstra-
biles p pparūz medii: potest ergo eē scien-
tie sophyftice subiectū. Et ad hoc signum
euidens. Nam Ari. separādo disputatio-
nem de qua intēdit in hoc libro ab alijs: di-
cit de demōstratiuis z dyaleticis in alijs: di-
ctum ē: sed de luitiosis nunc dicem⁹. Luz
ergo ista de quib⁹ determinat Aristo. in h
libro sint pncipia syllogismi apparētis in-
q̄rum apparēs ē: syllogismus sophyfticus
erit subiectū in ista scientia. Ad p̄mā rō-
nem dicēdū qd qñ nō ē manifestū qd ali-
quid sit subiectū in scientia: nihil p̄hibz p
suadere eē illius subiecti: verū tamē subie-
ctum in scientia nō pōt p̄bati p aliqua p̄n-
cipia priora in illa sciētia: nam subiectum
debet eē primū in scientia. Nunc autē Ari.
ostendit syllogismū sophyfticū eē p simili-
tudines z non p priora simpliciter. Quia
enī syllogismus sophyftic⁹ apparēs est z

non existēs: id vtile fuit ostēdere syllogis-
mum sophyfticū eē in hoc libro. Aliter d̄r
qd ostendit ipsū esse deceptorūz: z hoc vt
dicit expositor apparēt si media p̄bi ispicit
antur: nam p̄bus accipit h̄ mediūz primo
qd in rebus ita ē qd quedā res apparēt eē
tales quales sunt z qdā quales nō sūt. Et
ideo circa tales decipimur: vñ syllogismū
sophyfticū eē deceptorūz ostēdit in ista scie-
tia: z nō ipsū eē. Ad secūdā rōnem cōce-
ditur maior: ad minorē tamē cum dicit qd
syllogismus sophyfticus ē per se obliquas
syllogismi dyaletici: inter mediū est cur⁹ ra-
tio est: nam obliquitas alicui⁹ nature p̄sti-
tuit in esse solum p negationem sui recti.
Sed syllogismus sophyfticus nō cōstituitur
in eē solum p negationē syllogismi dia-
letici: nā in eise cōstituit p apparatus: z ap-
parentia etiā p̄tinet ad suū rectū. s. ad syllo-
gismum dyaleticū. Ad tertā dicēdūz qd
si syllogismus sophyfticus cōsiderat put
cadit in vsu arguendi sophyftice sic p̄cedit
ex falsis: z sic syllogismus sophyftic⁹ nō ē
subiectū: nec de ipso est scientia: imo vt sic
rōnem scientie a se excludit. Si tamē cōsi-
deret put est qd traditū p determinata p̄n-
cipia que sūt media ad determinatas con-
clusiones. Quoz vñū potissimū z primūz
est vnitās vocis: sic est ens suo modo: z po-
test eē subiectū scientie. Ad quartā ratio-
nem dicēdū qd licz illud qd tantū appa-
ret nō cognoscat nisi per attributionēz ad
illud qd apparēt: nihil tamē p̄hibet aliq̄s
passiones esse de eo demōstrabiles. Et p
cōsequens de tali pōt esse scientia.

Questio quarta.

Meritur vtrū syl-
logism⁹

habens pmissas falsas: vel
pmissam que d̄r peccans i
materia sit syllogismus: Et
videt qd non. Nam pmissa
sunt cause cōclusionis: qz in rōne syllogis-
mi accipit qd cōclusio sequat ex pmissis
ex eo qd hec sunt. Sed non ens nullus est
causa. Et falsū z nō ens cōuertuntur: sicut
verum z ens. Cum ergo pmissa sint fal-
se per postum non possunt esse causa con-
clusionis. Ad istud dicitur qd licet pmissa
se false non sint cause cōclusionis in essen-

do: sunt tñ cause in inferendo. **C**õtra: si ad rõnem syllogismi sufficeret q̄ premis- se eẽnt cause cõclusionis in inferedo: seq̄- ref q̄ petitio p̄ncipiũ sit bonũ argumẽtu: cõsequẽtis falsum: ergo ancedẽs. Falsitas cõsequẽtis patet ex hoc q̄ Aristo. reducẽ tredecim locos sophyfticos: de quoz nũe ro est petitio p̄ncipiũ in ignorantiam elen- chi. eo q̄ oẽs sunt imodificati: pbatio con- sequente: nam in petitioẽ p̄ncipiũ põt esse bona illatio. Si enim arguit sic oium op- positoz est eadẽ disciplina: contraria sunt opposita: ergo rẽ. Nõc est necessaria illatõ cõclusionis ex premissis: z tñ est petitio h̄z p̄ncipiũ: quare rẽ. **C**ũtẽ quod est de rõne argumenti est de rõne syllogismi: sed dra- tione argumenti est q̄ faciat fidẽ de cõclu- sione: nam argumentũ est ratio rei dubie faciens fidẽ: s̄m boetũ: sed falsum nõ fa- cit fidẽ: ergo rẽ. **C**ũtem qñ ad eẽ alicuõ speciei vel cõpositi requirunt duo. s̄ mate- ria z forma: illa species vel cõpositũ non solum põt deficere ppter defectũ forme s̄ etiam pp defectũ materie: si enim ad speci- em denarij requiratur materia argẽtea: z talis forma nõ solũ deficit a specie denarij ppter defectum forme sed et pp defectum materie argenteẽ. Cũ ergo ad syllogismũ requiratur mã z forma: sicut deficit pp de- fectum forme sic deficiet pp defectus mate- rie: sed talis syllogismus deficit in mã cuz dicitur peccans i materia: ergo rẽ. **C**õp- positum patet p̄ Ari. p̄ thõ. Syllogismus sophyfticus q̄ d̄r pcedere ex falsis: syllogis- mus est z syllogismus dicatur. Item due premissẽ se habet ad cõclusionẽ sicut an- tecedens ad cõsequẽs: qd̄ ergo non impe- dit cõsequẽtiam: nõ ipedit syllogismum Sed falsitas antecedentis nõ ipedit cõse- quẽtã. Nam hec est vera: si Sortes volat sortes mouetur. Et silr hec: si hõ est asinõ homo eẽ animal. **C**ũd questione dicendũ q̄ nõ est de rõne syllogismi q̄ procedat ex veris neq̄ ex necessarijs neq̄ ex pbabili- bus: q̄ veritas necessitas z pbabilitas sũt pprietates iphõ rei. Cum s̄ syllogismõ s̄m suũ formale sit. ena rõnis: iste pprietates non erũt syllogismi: in q̄stum syllogismus est. **C**ũde syllogismus sic se h̄z ad syllogis- mum qui procedit ex falsis. et ad syllogis-

mus dyalectici z demonstratiui: sicut circũ- lus se h̄z ad circuli lignẽũ z enẽum. Cir- culus vero nullã mãẽ sibi determinat: vn̄ in quacũq̄ mã reperiat siue forti siue debi- li: dũmodo forma circuli ibi saluet circuli dicit. **C**ũd syllogismus ergo reperiat i ma- teria necessaria vel pbabili: hoc sibi acci- dit in q̄tum syllogismus eẽ. Et hũ signũ est nam Ari. de syllogismo in cõti non ostẽdit q̄ pcedat ex veris neq̄ ex necessarijs: sed istas p̄dũctões qñ dũt de syllogismo demõ- stratiuo. **H**oc et p̄z p̄ suã pbationẽz cõmu- nem in li. p̄oz: vbi ad pbandã veritatem syllogismũ docet ipse sumere opp̄m cõclu- sionis cũ altera p̄missãz inferendo opp̄m al- teriõ p̄missẽ: z si syllogismõ pbans sit bonõ z pbatus: si s̄ syllogismus p̄missõ p̄cessit ex veris: syllogismus ex opposito hẽbit vnã p̄missã falsã. **C**ũd p̄mi arḡm dico q̄ ad syllogismũ tria requirunt. s̄ figura q̄tum ad dispositionẽ terminoz. Et modus: q̄- tum ad dispositionẽ propositionũ. Et tertio requirit necessaria illatio cõclusionis ex pre- missis. Et nõ in diffõne syllogismi accipit q̄ p̄ ea q̄ posita sũt aliqd̄ aliud a positus ne cesse eẽ euenire. **C**ũ licet premissẽ falsẽ nõ sint eã in eẽudo: sunt tñ eã in inferendo. **C**ũd rõnẽ cõtra hoc dico q̄ petitio prin- cipiũ i demonstratiuis sciẽtijs: põt eẽ bonuz argumenti: vnde petitio p̄ncipiũ non pec- cat cõtra syllogismũ simplr sed cõtra syllo- gismum pbantẽ. Est ḡ deceptio i pbatiõẽ z nõ in syllogizatiõẽ: z ideo d̄r q̄ sumitur qd̄ p̄bati debet: z p̄sequẽtia nõ negatur. **C**ũd aliud arḡm potest dici q̄ boetũ non diffinit argumẽtu in sui cõitate: sed solum argumẽ probans: z hoc quia illa que non probant videntur esse vera. **C**ũ q̄ syllo- gismus ex falsis pcedẽs nõ sit arḡm pbãs hoc cõcedo. **C**ũ põt dici q̄ arḡm est ratio q̄ apta nata eẽ de se facere fidẽ: q̄ tñ non sp̄ faciat fidẽ hoc eẽ pp applicationẽ ad mate- riam. Sicut loquẽdo de nã motõ i cõti dicitur: q̄ oẽ qd̄ mouet velociõ z tardiõ cõtin- git moueri: si tñ applicet ad mãẽ sp̄alem aliq̄ eẽ motõ q̄ nec itẽdĩ põt nec remitti. **C**ũ dico q̄ nõ sp̄ arḡm faciat fidẽ: hoc eẽ ppter applicationẽ eiõ ad mãẽ. **C**ũd aliud dico q̄ si syllogismus deficiat a rõne mate- rie q̄ ad syllogismus simplr requirit: que

I. elen. cap. i. 2.

ca. i.

Ad qõnẽ

Ad arḡm p̄ncipali

mca

ca.

qõ

sunt tres termini z due ppositiones: z talis syllogismus a ratione syllogismi deficit sicut si deficeret in forma: in syllogismo no dicitur peccans in materia: qz peccat in materia que requirit ad syllogismu simpliciter: sed quia peccat contra specialem conditionem syllogismi.

Q. 5^a

Meritur

utruqz nomen equuocum sit nome vnu vel plura noia: Et qz pluravides: naz multiplicato eo qz est formale in aliquo multiplicatur z ipsu: sed ratio significandi est formale in termino equuoco: z in eo sunt plures rones significandi: ergo ipsum nome equuocum multiplicat: quare zc.

Et im possibile e duo accidentia eiusde speciei ee simul in eode subiecto: z hu' ro eniam e possibile e ides subiectu moueri ad eades specie duob' modib': vt qd aliqd subiectu' simul z semel moueat duab' dealbationibus ad eandem albedine sm spem e impossibile: sed oes rones significandi sut eiusde speciei: ergo impossibile est qz sint i vno nomine plures rones significandi: cu ergo in termino equuoco sint plures rones significandi: ipse erit plura nomina. Et sic sicut modus specificus se hz ad pre oratiois: sic ratio significandi se habet ad nomi: sz si plures modi specifici adueniat alicui voci: illa vox dicitur plures partes: vt amor est nomen z verbu: ergo eade rone vox habens plures rones significandi dicitur plura nomina: ergo zc. **O**ppositu pz per phum. Dicitur eni in principio hu' qz res sunt infinite: nomina vero finita: z rones multitudine: no necesse est vnu nome plura significare. Et sic si nome habes plures rones significandi dicitur plura nomina: eade rone habes plures artes z plures sciencias: dicitur plures artifices z plures sciencias: hoc at no dicimus: cosequenta patet: na scies a scientia denominat sicut nome a rone significandi. **A**d qonem dicendu: qz nome equuocu nec debet dici simpliciter vnu nomen nec plura nomina: sed nomen multiplex quasi sub vno multa plicat: hoc est manifestum: naz nomen dr tale eo qz sic p intellectum iponitur: vnde intellect' est prin-

cipium nominu: cum sit impones ad placitum. Nomen ergo est quoddam artificiale: sed in artificialibus tota substantia est ipsa materia. Unde artifex operatur ex materia qua sibi ministrat na: sed ipsa vox e materia z substantia nominis: manente ergo vnitare vocis no dicitur illud nome plura nomina: sed in termino equuoco vox est vna: qz zc. Nec simplr debet dici vnum nome: nam ibi sut plures rones significandi. **R**elinquitur ergo dicendu qz sit nome multiplex. Et hoc vult Boet' in diuisiobus. Dicit eni qz si res non sit significata vox non dicitur signum. Si aut plures voces imponatur pluribus rebus: ille voces dicentur plura nomina. Si aut vna vox imponat vni re: illa vox dicitur vnu nomen vel nomen simplex. Si aut pluribus rebus imponatur vna vox: illa dicitur nomen multiplex. **A**d pmi argumentu dicendu qz in rebus naturalibus multiplicato eo qd e formale: multiplicat z ipsu: no autem in artificialibus sicut e i pposito: qz ipsoz substantie sut sue materie: z no sue forme: sicut e i naturalibus. **A**d aliud dicendum: qz illa propositio potest intelligi de accidentibus que inducuntur per motu: rones aut significandi non inducuntur per motum sed sunt intentiones iducte per anima. **N**el potest dici per interemptionem: qz no omnes rones significandi sunt eiusdem speciei: quia rones significandi diuersificantur sm diuersitatem conceptu. **N**el potest dici qz rones significandi sunt in signo vt i termino. **N**unc aut plures relationes possunt esse in eodem sicut i termino. **I**n eodem enim patre possunt esse plures filiationes tanqz in termino. **A**d vltimu cum dicitur: si plures modi specifici adueniat zc. falsum est: non enim dicitur plures partes: sed pars multiplex.

Questio sexta.

Meritur

utru' fmi nus equuocus contineat sua significata p modum distinctionis: Q. sic vt na finu' equuocus pponatur non vlti: sed totu vlti qd libz sui sup' ideteriate potit z nulli actu quantum e de se: ergo simlr se h'ebit vox equuoca

Ad arg^{ta} principalia

uoca ad sua significata. Cum ergo totum vniuersale diuſiſſiue se habeat ad sua supposita. Et vox equiuoca silt se habeat ad sua significata. Si dicat q vox inq̄tū vox se habet ad sua significata: sicut totum vniuersale ad sua supposita. Sz vox vt habz diuersam rōnem significandi non respicit sua significata sicut totū vlt sua supposita. Sed cōtra: sicut totū vniuersale s̄m aliū sui z aliud correspondet vni supposito z alteri sic termin⁹ equocus per alia z alia rationem significādi respicit vnū significatum z aliud: ergo vox equiuoca vt habēs diuersas rōnes significādi pportionalitōti vniuersali: z p p̄ns. reddit argumētum. C̄tē ad p̄ncipale oīs vox significata ordinatur ad exprimēdū mētis cōceptum: q̄ necesse est vocē significare: sicut possibile est eam cadere sub vsu exprimētis. Sz vox equiuoca sub vsu exprimētis solū cadit p hoc vel pro illo: nam simul nō potest nisi vnū intelligere: ergo zc. C̄tē p Aristotele illa diuſiſſiue p terminū iponatur de gibus cōtingit querere vtrū sermōe plato. Sed sic dicto Lanis currit: cōuenit querere vtrū aial latrabile sit vel sydus celeste. z sic de alijs: ergo zc. C̄tē per Ari. i thopicis: ad cōstruendū multiplex sufficit cōstruere i altero sensu hoc vel illo. C̄tē termino equoco semel positōnō cōuenit vti equoco p Boetii ergo termin⁹ equoco determinate accipere pro hoc vel p illo. C̄tē ad oppositū si sic eēt: nō eēt respondendum ad terminū equocu per distinctionē si predicatū vni significato z cōueniret imo respondendū eēt simpliciter q talis ppositio eēt simpliciter vera. Nā diuſiſſiua est vera cuius altera pars ē vera ergo zc.

Questio septima.

Arta hoc q̄rit: vtrū termin⁹ equocus cōtineat sua significata per modū copulandis: q̄ sic videt. Nā q significat actu plura significat s̄ z h̄: sed termin⁹ equiuocus eo q̄ equoco est si significat plura actu: ergo zc. C̄tē illa si significantur copulatiue p terminū q̄ actu cōcipiunt sermōe p̄olato. Sed sic dicto Lanis currit: multa significata possunt ap

prehendi ergo zc. C̄tē p Ari. in lib. piermenias si tunica iponaf hoi: z equo: z dicatur Tunica ē alba: idē ē ac si diceret homo est albus: z equo ē alb⁹. Sed hic multa iponant copulatiue q̄ zc. C̄tē p p̄m non refert q̄rere vtrū. Lallias z The. sint domi: q̄z sicis eēt vnū nomē. ip̄s in diuersis: s̄z hic cadit copulatio q̄ zc. C̄tē ad oppositum si sic esset tunc ad orationē multiplicem nō esset respondendū p distinctionē. Sed respondendum q̄ eēt simpliciter vera vel simpliciter falsa. Vera enim si predicatum omnib⁹ significatis attribueret: falsa si alteri significato non cōueniret: nā copulatio ē falsa cui⁹ alta p̄ ē falsa. C̄tē p̄m .q. dicēdū: q̄ hec q̄: vtz termin⁹ equocus contineat zc. dupliciter pōt querere. Uno modo vtrū termin⁹ equoco significet vnū totum diuſiſſiū. Et alio mō vtrū significet hoc vel illud indeterminate. Et dicēdū q̄ neutro modo. Non p̄mo modo quia sic equiuocū vnū solum significaret. hoc enim totū aial latrabile vel celeste sid⁹ sub rōne determinata occurreret intellectui: z p̄ns terminus equiuoco vnum solum significaret. Sed de ratioe equiuoci est plura significare. Nec scdo modo: nā qlibet vox significatiua aliquid determinate representat intellectu: qd̄ enim vnū nō si significat nihil significat: sed si significaret hoc vel illud diuſiſſiue nihil determinate significaret: hoc idē patet p rōne sup̄ta in oppositum. C̄tē ad primū dicēdū est: si cut dicebatur. Ad illud in p̄rarū ddm q̄ licz vox equiuoca in eo q̄ s̄m aliud: z aliud respicit aliud z aliud significatū pueniat cum vlt: quod s̄m aliud z aliud respicit sua supposita: in alio tamen est differentia: nam i termino equiuoco non cōtingit cōsiderare aliq̄ rōne cōem in qua significata cōueniāt pter solā vocē: s̄z in toto vlt cōtingit cōsiderare aliq̄ rōnem in q̄ supposita vniocant: z tō non est s̄le. In alio etiam ē d̄tia: nā oīs ratio significādi actu iponatur p terminū equiuocu: sed nullum suppositū iponatur actu p terminū cōmūnem ideo nō est simile. C̄tē alia rōnem cum accipit q̄ necesse ē vocem significare solū sicut possibile est eam cadere sub vsu exprimētis dico q̄ illd̄ falsū est: nā voces

c. r. z ed.
mē. in eo.
dez loco.Ad p̄mas
qōnem.Ad arg.
p̄ qōnem.

sunt finite: & rationū multitudine: res autē infinite. Et ideo necesse est vni nomē plures res significare: & tū vtes nō pōt vti illa voce sīl & semel nisi p vno significati. Vel pōt dici qz multa p terminū actu ipōtātur: ideo vtiens pōt vti hoc termino p hoc significato vlllo. Ad aliū respōdendū est p interemptionē minoris quādo accipit sic dicto Canis currit: contingit quere re de quo cane fit sermo: hoc nō est verū. Nā si dicat q callias & thēmi. sunt domi. nō ptingit querere vtrūq callias fit domi: Sīl est in pposito: nam hec actu significans p lato sermone. Ad aliud dicēdū q illud habet intelligi quādo multiplici- tas ē latēs: nā ipse subdit q viedū ē hmoi loco i his q latent. Ad vltimū dd: q licz vtes termino equo co sīl & zel nō pōt vti eo pro pluribus significati: illa tū dictio ē plurū significatiua. Ad aliā qōnē dd: q illa questio triplicē pōt hēre intellectu: & duo intellectus sunt falsi: & tertius pōt hēre veritatē. Primo potest sic intelligi: q terminus equocus significet vni cōceptū copulatiū sicut faciūt isti duo termini duo et tria in ista orōne: duo & tria sūt qnq. Alio modo pōt intelligi sic q significet duos cōceptus ad inuicē copulatos mediāte copulatiōe: sicut ē i ppositiōe copulatiua. Tertio nō pōt intelligi. s. q inter actus significandi cadat copulatio: z iste intellectus pōt eē verus. Primus intellectus est falsus: nā de rōne equoci ē significare plura sicut de rōne vni- uoci significare vni: & quod hz vnā rōnē intelligendi si significet pōt hēre vnam rōnem significandi. Sed totū copulatiū potest habere vnāz rationē intelligēdi: cum sit extremū orationis: ergo habebit vnāz rationē significādi. Sed ad terminū equi- uoci requirunt plures rōnes significan- di: ergo iste intellectus questionis est falsus. Sīl secūdo vtiens intellectus est falsus. s. q signi- ficet duos cōceptus ad inuicē copulatos. Nā de rōne poris nō est aliqd. posteri: s. z itentio significati p nomē: ē nāi pōr iten- tiōe significati p cōiunctionē: q de intellu- nois nō erit copulatiua iunctio. Itē falla- cia equocatiōis nō peccaret sīm multiplex nā in oī orōne acciperet nomen equiuo- cū p oī significato: & nō qnqz p vno qnqz

p altero: et p pns sīm multiplex nō pecca- ret fallacia equocationis. Si tertio mō itel- ligat. s. q inter actus significādi cadat co- pulatio: non aut iter res significatas: tunc intellectus pōt esse verus: nā canis signifi- cat latrabile animal: & significat marinam beluā &c. vñ inter actus significādi cadit copulatio: nō aut iter res significatas. Nā inter significata termini equoci nulla est hītudo. Ad pxiūm argumētū dicendū est q si intelligit q inter actus significādi cadit copulatio: tunc cōcedo maiorē. Si inter si- gnificata: nego. Ad sīm nego maiorē. Ad tertū dicendū q idē est dicere equus est albus & hō est albus & dicere: tunica est alba: qstū ad pluralitatē significatoz: nō aut qstū ad modū significādi. nā sicut hec hō ē albus & equus ē albus: significat plu- ra: sic hec tunica est alba. Ad vltimū di- cendū: q qstū ad pluralitatē iterrōga- nonū verū est qd dicit Aristō. Et ideo sub- dit Arist. q iō. Si nō est rectū ad plures i- terrogationes respōdere vna respōsiōe non erit rectū ad nomeū equiuoci vna respōsiōe respōdere.

Ad arg^{se} cūde qd.

Questio octaua.

Veritur

virū ter- min^o eg- uocus habeat omnia sua si- gnificata actu respectu pre- dicati: Et intelligo questio- nem sic: Terminus vniuo- cus determinate vniū significat: & illud actu ponit respectu predicati: terminus vō eg uoc^o significat actu pla: iō erit qd virū illa pla ponat actu respū pdicati sicut termin^o vniuoocus vniū: q nō videt: qz si sic: hec es- set icōgrua Canis currit: qz hic gemman- tur subiecta & nō geminat act^o. Itē si sic esset: tūc hec psequētia eēt bōa: Canis cur- rit: ergo animal latrabile: currit: cōsequēs ē falsum qz a ncedēs. Falsitas cōsequētis patet: nā determinata falsitas in cōsequē- te arguit determinatā falsitatē in a nceden- te: si ergo hec eēt falsa: latrabile aīal currit: hec eēt falsa canis currit: qd nō est verū. cō- sequētia pz: qz illud qd actu significat per terminū segd ad ipm. Itē cōmētor: ale- xader dixit: q termin^o equocus significat vniū significatū ac si aliud nō significaret:

sz hoc nō esset nisi vnū tm̄ significatū pone
ret actu respectu pdicati. Itē de eo qd actu
significat p terminū: fatuū est querere p
lato smone: an de ipso fiat smo: sed sic di
cto: Canis currit: vere pōt queri de quo ca
ne fiat smo vtrū de latrabili animali v̄ ce
lesti sydere: ḡ zc. C Itē si sic eēt non posset
cōtrahi ad aliqd istoz p aliqd imediate ad
iunctū: cōsequēs fallum: nā aliter nō cōti
geret cōceptū mentis significare: cōsequē
tia patet: nā nihil p̄trahit ad illud qd actu
significat: hō enī ad naturā humanā p̄tra
hi nō potest cū illā actu significet. C Itē
si sic esset: ppositio multiplex nō eēt disti
guenda: p̄ns est falsum v̄ p̄ p̄hm: cōse
quētia etiā p̄: nā distinctio ē determinata
acceptio termini p vno significato: sed si
oīa significata actu ponerent respectu p̄
dicati: tunc oibus attribueret pdicatu: q̄
re zc. C Ad oppositū. Si vox equiuoca n̄
haberet oīa sua significata actu respectu p̄
dicati: oporteret q̄ positiuū aliquid ab ip
sa voce tolleret posita respectu pdicati: qd
ab ea per se sumpta nō auferret: sed nihil au
ferret a voce posita respectu pdicati nisi so
la negatio: ergo zc. C Itē illud determina
te ponit in qōne ad cuius r̄n̄sionē exigitur
dicere ad illud sic aut nō sic: sed si querat:
currit ne canis: hec questio q̄rit r̄n̄sionem
ad oīa significata istius termini canis: ad
omne. n. multiplex est r̄ndēdū sic aut non
sic: sed nō vna r̄n̄sio: ḡ zc. C Itē illa signi
ficant p terminū que cōcipiunt smone p
lato: sed sic dicto Canis currit: p̄nt plura
actu cōcipi: qz vnus pōt accipere h̄ canis
pro aīal latrabili: z alius pro celesti syde
re: ergo zc. C Itē si aliqs ad multiplex r̄n̄
det vna r̄n̄sione: nō cōtingit ipsum vitare
cōtradictionē: sed si terminū equiuocū vnū
tm̄ significatū poneret respectu pdicati: pos
sem simplr cōcedere orōnem p illo signifi
cato: nec fieret mihi redargutio i amittēdo
multiplex: q̄re zc. C Circa istā qōnē ē du
plex modus dicēdi. Quidā ponit q̄ h̄ de
rōne terminū equoci sit q̄ significet plā: tm̄
de rōne ei nō ē q̄ semp actu representet plā
nā si ponat i orōne ponet vnū significatū
tm̄ respectu pdicati ideterminate tm̄: nā alr
terminū equocū eēt signū iutile. Et h̄ p̄fir
māt p tres rōes pu^o positas p ordine. Qua

rū p̄ria ē de p̄ntia ista: Canis currit: ḡ aīal
latrabile currit. Ita aī positiō n̄ pōt stare
pp duo. nā terminū equocū sig^{at} sua signi
ficata sub pp̄r̄s rōnib^o. Sz ponere q̄ ter
minū equocū rep̄ntet indeterminate aliqd
suo: significato: ē ponē ipm̄ significare
sua significata sub rōne cōi. Ponere ḡ ter
minū equocū significare aliqd suo: signi
ficato: ideterminate: ē ponē ipm̄ nō signifi
care sua significata sub pp̄r̄s rōnib^o. Et p
p̄ns ē ponē ipm̄ nō eē equocū. Itē si termi
nus equocus vnū suoz significato: z respe
ctu pdicati poneret: posset tal orō p̄cedi v̄
negari simplr p illo significato: nec opor
teret ad terminū equocū r̄ndē p̄ distinctōez
sic ad multiplex. Et iō d̄d ē q̄ terminū eq
uocū actu q̄ntū ē de se: oīa sua significata po
nit respectu pdicati. Et hui^o rō ē: qz vox non
ppoz^o ip̄i ret: nisi p rōnē significadi. Sz i ter
minū equoco sūt actu p̄tes rōnes significā
di: ḡ i terminū equoco erit actu plā signifi
cata: maior z minor patet. C Ad p̄m^o ar^o d̄d
q̄ terminū equocū rep̄ntat z significat vnū
significatū ac si aliū n̄ significaret: qz iter si
gnificata terminū equoci nulla cadit h̄itu
do media. Cū canis n̄ significat ea p modū
simultatis: neqz p modū geminati neqz nu
merati. Sz tria rep̄ntat sine h̄itudine. quoz
qdlibet pōt eē sufficiens subiectū respectu
pdicati: z iō nō est icōgrua hec: Canis cur
rit. Ad hoc aut q̄ eēt incōgrua oporteret
q̄ act^o sub rōne vnū attribueret subiecto
sub rōne geminati. C Contra istā r̄n̄sionem
arguit: qz nūc nō eēt hec icōgrua Socrates
Plato currit: qz illud nō significat sub rō
ne simultatis. Dicēdū q̄ hec nō ē icōgrua
Nā Ari. v̄nt talib^o interrogatōib^o: Est ne ce
lū terra mare vel nō. C Ad 2° d̄d: q̄ ista cō
sequētia n̄ valet Canis currit: ḡ aīal latrabi
le currit. Nā ad h̄ q̄ p̄ntia sit bona opz q̄
p̄ns v̄tu alr icludat i añcedēte: z nō sub p
p̄ria rōne: nūc aī p̄ns sub pp̄ria rōne iclu
dit i añcedēte z iō p̄ntia n̄ valz. Sed forte
aliqs diceret ad h̄: q̄ ex copulatiua sequit
q̄libet ps: z tm̄ q̄libet ps icludit i copulati
ua sub pp̄ria rōne ḡ: s̄l̄r p̄ntia ista erit bōa.
Dicēdū q̄ ex copulatiua in q̄ntū h̄z p̄tes di
stinctas ad inuicē nō copulatas: nō sequit
altera ps: s̄l̄r in q̄ntū h̄z intellectus copulatus di
stinctus ab intellectu v̄triusqz p̄tis. Sed i termi

Ad arg^o
p̄ncipalia

Ad qōnē

no equoco nō est aliquis pceptus cōis di-
 bus significatis: qz nihil est eis cōe nisi sola
 vox. z iō nō ē sise virobiz. **C**Ad 3^m pnci-
 pale dō qz cōmentator alexander nō itelli-
 git nisi qz terminus equiuocus significat
 sua significata sine aliqua habitudine me-
 dia. **A**d aliud dō qz sic dicto: canis currit: nō
 dō queri de quo sit s^mo. nā hic actu plura
 ponunt. **S**z pōt qri p qz significato viens
 dō vt termino equiuoco. **C**Ad aliud vtz
 termin⁹ equoc⁹ possit p⁹trahi vel nō vide-
 bit inferi⁹: verūm rō eqliter cōcludit p⁹tra-
 illā positionē sicut cōtra istā. **M**ā si de rōne
 termini equoci sit repñtare vnum indeter-
 miate respēū p⁹dicati. salua rōe termini eg-
 uoci nō possit cōtrahi p aliqd ad determi-
 natū significatū. **C**Ad vltimū cū dicit: di-
 stinctio est determinata acceptio zc. falsuz
 ē: quia distinctio istam determinatā acce-
 ptionē presupponit: z est vlti⁹ manife-
 statio sensus veri z sensus falsi: quare zc.

Questio nona.

Meritur viruz ter-
 minus eg-
 uocus possit p⁹trahi p ime-
 diate adiunctū: ita qz de vir-
 tute s^monis solū possit ac-
 cipi p altero ei⁹ significato?
Qz sic vt. **M**ā multū ē equiuoci ad multū
 in aere z in aq p p⁹bm. vñ. p⁹physicor: s³ cuz
 dicit multū in aere p⁹trahit: s³ zc. **C**Itē per
 p⁹bm ibidē z p⁹ thopi. **A**lbū est equiuocus
 ad albū in voce z ad albū in colore: sed cū
 dī albū in voce iā p⁹trahit: s³ zc. **C**Itē si
 dicat aiay venit ad troiā: z aiay fortiter pu-
 gnauit: dubitū est virū de eodē aiace fiat s^m.
Sed si dicat aiay venit ad troiā z idēz
 fortiter pugnavit: certū est qz de eodem sit
 sermo: aiay ergo contrahit p hoc relatiuū
 idē. **C**Itē vbi termin⁹ equocus nō possit
 cōtrahi p immediate adiunctum: i noibus
 p⁹prijs frustra adderent cognomina: naz
 cū sic dī: **P**etrus helye: vbi ly helye qd ē
 cognomiē nō p⁹traheret ly petrū: frustra ad-
 deref. **C**Ad o^m. **N**ihil p⁹trahit ad illd qd
 actu signi⁹: qz. n. hō significat naz hūanā:
 iō ad nām hūanā p⁹trahi nō pōt: s³ termi-
 nus equocus actu significat plura sub p-
 p⁹rijs rōnib⁹: s³ ad nullū eoz p⁹trahi potest.
CItē adiunctum non pmutat nām illi⁹ cui

adiungit: qz si sic sibi nō adiūgeret: sed de
 rōne terminū equoci est qz significet plā: s³
 manēte ei⁹ nā ad nullū eoz p⁹trahi potest.
CItē si possit p⁹trahi p immediate adiunctū
 tūc qro vtz illud immediate adiunctū signi-
 ficet idē qd termin⁹ equocus i altero eius
 significato: vel significet aliquam ei⁹ pprie-
 tatē: vel significet aliqd quod p⁹tinet ad al-
 teruz significatuz qd contrahi non dō. **S**i
 p⁹mo modo: erit ibi nugatio. **S**i secundo
 modo. s. qz sit ibi p⁹tractio ratione alicui⁹ si-
 gnificatis p⁹prietatem alterius significati.
Et ita rōne p⁹ueniētie rei sit p⁹tractio: tunc
 possit eē cōtractio h: oē atal est homo. **S**i
 ter⁹ mō: erit repugnātia intellectū: qre zc.

Questio decima.

Arta hoc queritur
 virū terminus
 equiuocus possit p⁹trahi p
 mediate adiunctū? **E**t vide-
 tur qz sic. **M**am p **B**oetuz
 si dicatur **C**anna romano-
 rū sanguinē sorbuit. **H**ic ly canna est equi-
 uoci: z idifferēs vt accipiat p fluuio z pro
 calamo. **S**i tñ dicat **C**anna romanozū san-
 guinē sorbuit plen⁹: iam cōtrahit vt acci-
 piat pro fluuio: z additū est mediate adiū-
 ctū. ergo zc. **C**Itē amor est equocu ad nō-
 men z ad vbi. **S**i tñ dicat amor est bon⁹:
 iam cōtrahitur ad nomē. **C**Ad oppositū:
 si terminus equoc⁹ p mediate adiunctū pos-
 set cōtrahi ad alterz significatoz: hec nō ef-
 fet distinguēda **L**anis currit: s³ hē falsū: p⁹se-
 quētia p⁹. nā ly currit p⁹trahit ly canis ad
 illud significatū cui cōpetere pōt cursus.
CAd p⁹m qdōnē qdā dicit qz necesse i equi-
 uoci cōtrahi p immediate adiunctuz. **E**t rō
 eozū est ista: qz finis imponit necessitatem
 his q sūt ad finē: vnde a fine accipit neces-
 sitas i reb⁹. **Q**uia enim finis ferre est diui-
 dere: i hūc aut finē nō pōt nisi sit dentata:
 nec dentata p⁹ i illū finē nisi sit ferrea: **E**t
 iō a fine accipit rō: quare necesse ē ferrā eē
 ferreā z dentatā. **S**ilr dicit in p⁹posito. **S**i
 nis enim sermonis est vt exprimam⁹ que
 apud nos sunt. i. que in mēte cōcipim⁹: vñ
 ad hūc finē ordiat qlibet vox significatiua
Sed oratio in qua ponit terminus equi-
 uocus: in hūc finē nō possit nisi p imedia-
 te adiunctū cōtraheret. nā cū actu plura

Ad p⁹māz
 qōnem.

ap⁹. 12.

p terminū equiuocū significat: nisi possz
cōtrahi nō possemus vti eo p altero signi
ficato: z p cōsequēs vel oporteret eo vti p
omnibus significatis vel p nullo: s; eo vti
p plurib⁹ s; nō possumus: vt g̃ sit in s; m
cōueniens ad illū finē: necesse est q; per i
mediate adiūctū p trahat. Et vlti⁹ dicūt
q; sicut in impositionib⁹ vocū nō est rō que
renda: cū imponātur ad placitū: sic in tali
contractione equoci nō est rō querēda: ga
ex volūtate imponit terminū equiuocum
sic cōtrahi. Cōtra istos arguit. Et primo
videt q; si dicētes fingāt aliqd a pte ipo
sitionis vt euent difficultatē quēstionis.
Nam si cōtrahit p imediate adiūctū z ha
beat s; ex ipso imponente vt sit in s; m cō
gruens in suū finē. Eadē rōne potuit ipo
sitor posuisse terminū equiuocū p media
te adiūctū cōtrahi posse. Nā sic eēt in
s; m magis congruū i suū finem. Et tolle
ret ambiguitas i sermōe. Et per psequēs
h mōi ppositiones Lanis latrat: Lanis lu
cet: Lanis natat: nō poneremus eē distin
guendas: eadē coacti necessitate vt ppter
finē sermonis. Alterius qm accipiunt q; i
impositionibus vocū non est ratio querē
da: illud non videt verū. Nā licet signifi
cata incōplexorū pbare nō possumus: si
gnificata tñ cōplexorū pbare possum⁹: qz
horū habemus media determinata: vt signi
ficata incōplexorū: q; g̃ h cōplexū Lanis cur
rit: z ali; h mōi determinate significēt ali
qd: hoc nō debemus accipere a volūtate im
ponētis: sed recurrere debem⁹ ad signifi
cata incōplexorū. Cōpropter ista duo q̃sita
intelligendū est q; termin⁹ equiuocus p
prie loquendo nō potest p trahi per ime
mediate sibi adiūctū: nec p mediate. Nā
ptractio est determinatio alicui⁹ cōis: ita q;
aggregatū ex p trahēte z ptracto necesse ē
representare intellectu determinatiōzē q̃ sit
intellect⁹ ips⁹ ptracti de se. Sed in termino
equoco non ē itell⁹ cōis oibus significat.
qz cū equocata p terminū equiuocū signi
ficent sub pprijs rōnib⁹: nihil ē eis cōe p
ter solā vocē que p trahi nō potēt sit singu
laris. Propter qd vox equoca pla signifi
cās sub pprijs rōnib⁹ de vi s; monis nō p
p trahi ad alterū suoz significatorū. nā ibi
sūt plures rōnes significādi actu cor respō

dētes diuersis significatis: qbus nihil est
cōe nisi vox. Per accēs th z p quendā di
scursum possumus accipere terminū equocū
p altero significato. Nā audiens aliquem
loquētē p terminū equocū bñ pcepit q; nō
intendit significare nisi vniū: nā nō potni
si vniū simul intelligere: illud autē vnum
subito pcepit audiens ex determinatōe ad
dita ipsi termino equoco. Nā si dicat De
currit audiēs bñ pcepit q; pferens itendit
loq; de aliquo v; o: qd aut sit illud vniū pē
pit ex determinatione sequētē: cū d; petrus
helye currit: sed nō ē ita itelligēdū q; hec
determinatio helye faciat vocē prio plura si
gnificatē nūc determinate significare vniū
ita q; nō aliud. Sed q; p quēdā discursum
in eius cognitionē factū deuenire. Cōtra h
mam g̃ qd nō dicendū q; termin⁹ equiuoc⁹
p imediate adiūctū p trahi nō pot: s; per
tale imediate adiūctū possit audiens ma
nuduē vt accipiat terminū equocū p alte
ro suoz significatozē determinate. Cōtra h
primū argumētum in oppositū dicendū.
q; quedam sunt noia penit⁹ vniuoca z illa
sunt quoz ratio substantie eadē ē z nomen
idem. Quedā sunt nomina que pprie di
cunt⁹ equiuoca vt illa que actu plura signi
ficant sub pprijs rōnibus: z illa sunt quoz
nomē est idē z ratio substantie diuersa. Et
aliq; sunt noia q; significāt prio aliq; cōe:
s; tñ illud cōe diuersimode repit i diuersis
Sicut istūctū significat illud cur⁹ nō ē termi
n⁹: s; h diuersimode de repit i magnitudie z
nueris z i p tuis z discreti: qz g̃ h mōi no
mia significāt aliqd cōe: iō ppe nō dicunt⁹
equoca. Et q; illd cōe diuersimode repit i
diuersis: iō talia noia nō dicūt⁹ ppe vniuoca
s; dicūt⁹ ppe analogā: qz g̃ h mōi noia signi
ficāt aliqd cōe prio: iō imediate adiūctū cō
trahi pnt. h mōi autē noia sunt: multi z al
bū. nā multi prio significat excessus i quā
titate: z iō p trahi pnt. S; albi prio signifi
cat aliqd facit mouēs sensus: z iō p trahi
pnt. Nā g̃ multi z albi significāt aliqd cōe:
iō p imediate adiūctū p trahi pnt. Equo
cū aut in quātū equocū nihil cōe significat
z iō p trahi nō pot. Cōtra h rāsum est.
Cōtra h⁹ dō q; ly idē pot manuduē vt ali
qd determinate apprehēdat audiēs. h au
tem ē p accēs z per discursum vt dictū est.

Ad quartum patet quid dicendum per idem.
 Ad aliam questionem dicendum: quod terminus
 equiuocus per mediate adiunctus contrahi non
 potest: nec per tale mediate adiunctum potest au-
 diens manuduci ut concipiat aliquem: deter-
 minatum conceptum de virtute sermonis: quia
 nihil tale mediate adiunctus cadit in iden-
 titatez extremi cum addit mediate. Et ideo
 non potest esse modus intelligendi alterum extre-
 mum. Clerum tamen intelligendum est quod ipsi termi-
 ni equiuoco annectit quaedam vniuersatio in
 modis significandi respectibus sibi cor-
 respondentibus penes res significatas diuer-
 sas: verbi gratia: amor significat conceptum no-
 minalem et verbalem: qui duo conceptus suffi-
 ciunt ad equiuocationem: in ipso tamen po-
 test esse vniuersatio in modis significandi re-
 spectibus: cuiusmodi sunt persona: nume-
 rus et cetera. sufficiens ad tractionem per accidens
 termini equiuoci. Cui si terminus equiuocus
 sub vno modo significandi conueniat alteri si-
 gnificatio: si ille modus significandi respec-
 tiuus trahat modum significandi ipsius mo-
 dus significandi per se erit tractio: equoci autem
 per accidens. Verbi gratia: Anna est equiuocum
 ad flumen et ad calamum: si tamen dicat: Anna
 romanorum sanguine fluit plenus: iam ipsius
 generis est tractio per se: equiuoci autem per
 accidens: et per hoc patet ad argumenta.

Questio vndecima.

Meritur virum si-
 gnium vni-
 uersale adueniens termino
 equiuoco possit ipsum di-
 stribuere pro omnibus sup-
 positis cuiuslibet sui signi-

ficati: quod sic videtur. Nam signum vniuersale
 circa subiectum et eius significatum si sibi co-
 forme ponit suum modum significandi: sic sic
 dicitur: ois canis currit. Item ois circa ly canis
 et quodlibet eius significatum cum sibi conformetur
 ponet suum modum significandi quod est distri-
 butio. Cuius signum vniuersale adueniens termino
 equiuoco distribuit ipsum per suppositis alicuius
 significati. nam aliter sibi frustra adderet. Sed
 quod ratione distribuit per suppositis vniuersale et cuiuslibet
 pbatio huiusmodi: nam eque per sub termino
 continetur. Cuius agens rationis proportionalis age-
 ri nam: cum ars implet nam in partem per se agens
 nature si peragere in multa passibilia: sicut

ignis in multa combustibilia: cum significata
 termini equoci sint distribubilia: ipsum per om-
 bus distribuet. Ad o. In quibuscumque re-
 perit aliquam proprietatem communem: reperit in illa per ali-
 quam rationem communem: sed in termino equoco nihil
 est commune nisi sola vox: quod distribui non potest: cum sit
 singularis: sed in termino equoco ista proprietatem
 quod est distributio non reperit per omnibus suis signi-
 ficatis: etiam quod tunc iste syllogismus esset rectus
 per dici de ois. Omnis canis currit: celeste sy-
 dus est canis: ergo celeste sydyus currit. Nam
 per omnibus potest fieri sumptio per quod sit distri-
 butio: vniuerso actu distributionis. Ad quod. Ad quodnes
 non dicendum: quod signum vniuersale adueniens
 termino equoco potest distribuere ipsum per om-
 bus suppositis cuiuslibet significati. Sed in-
 telligendum est quod sicut terminus equocus signi-
 ficat vnum significatum: ac si aliud non significa-
 ret et vnum representat respectum predicati: ac si
 aliud non representaret: hoc est sub nulla habitudine:
 sic etiam signum vniuersale distribuit vnum
 significatum ac si aliud non distribueret: hoc
 est vnum distribuit sub vno actu distribuendi:
 et aliud sub alio. Et huius ratio est: Nam di-
 stributio est acceptio alicuius communis per quolibet
 eius suppositis: quorum quodlibet est ipsum.
 Nunc autem in termino equoco non est aliquid
 commune super quod possit cadere distributio: quod ni-
 hil est ibi commune nisi sola vox. Et ideo distributio
 cadit super vnum significatum ac si super aliud
 non caderet: et super quodlibet: sed hoc est a actu distri-
 buendi et a. C. Rationes ad primum partem ostendunt
 quod signum vniuersale possit distribuere terminum equi-
 uocum per omnibus suis significatis: et hoc est verum
 sed non vniuerso actu. Contra hoc potest argui sic
 Signum semel positum est vnum significatum et
 vnum modus significandi. Ergo et vnum actu distri-
 buendi. Dicendum quod sine categorizata habent
 vnitatem actus distributionis ex distributis:
 cum ergo hic sint actus plura significata quorum
 nullum ad aliud habet habitudinem ut dictum
 est: diuersi hic erunt actus distribuendi quo-
 rum nullus ad alium habet habitudinem. C. Rationes
 ad aliam partem ostendunt quod signum vniuersale non pos-
 sit distribuere terminum equocum per omnibus sup-
 positis cuiuslibet sui significati vniuerso actu
 distributionis: et hoc est verum. C. Ex his patet quod
 ea apparentia in equocatione est vnitatem actus
 huius vocis in complexe hinc materiam: et for-
 mam: per hoc quod eius apparentia est in dictioe

separatur a locis extra dictionem: z p hęc
 priculā vocis icōplexe separat ab amphy
 bologia: z p hoc quod additur fm materi
 am z formā: separat a cōpositiōe z diuisiōe
 z accentu: naz ibi ē vnto fm materiā nō ta
 men fm formā. **¶** Der hoc autē quod dī vni
 tas actualis vocis: separat a figura dictio
 nis: nam ad figurā dictionis nō requirit ni
 si vntas fantastica. Si at ibi maior vntas
 reperiat: hoc accidit figure dictionis. Et sic
 p3 q fallacia equiuocationis distinguitur
 ab omnibus alijs i dictione z extra dictio
 nem.

Veritur

logismus
 sophysicus peccās in for
 ma: sit defectus syllogismi
 simpliciter vel syllogismi
 dyalectici: **¶** syllogismu sim
 pliciter: vī. qz oē nō syllogizās qd tū videt
 syllogizare dicit a rōne syllogismi simpli
 citer: sed syllogism⁹ sophysic⁹ peccās in
 forma est hmoi ergo zc. **¶** Maior patet: naz
 non syllogizare ē a rōne syllogismi defice
 re. **¶** Itē modus est de rōne syllogismi in
 q̄tum syllogismus ē: sed oēs syllogismi so
 phystici deficiūt a modo: dī enīz in princī
 pio hui⁹ q oēs sophysic⁹ deficiunt eo q
 sunt imodificati. Si dicat q sunt imodifi
 cati: qz deficiunt a rōne syllogismi dyale
 ctici: z nō qz deficiūt a rōne syllogismi sim
 pliciter. **¶** Cōtra. a rōne syllogismi simpli
 citer dicit alijs simpliciter inferēs z syllo
 gizans. Si ergo syllogism⁹ sophysic⁹ nō
 deficiat a rōne syllogismi simpliciter: nec
 deficiet a rōne inferēdi simplr quare zc.

¶ Ad oppositum. Obligates syllogismi
 simpliciter: determinatur in libro prioruz
 qz ibi determinatur de syllogismo simpli
 citer: iō z de ei⁹ obligatib⁹ h̄ ibi nō deter
 minatur de syllogismis sophysicis: ḡ zc.

Questio decimatertia.

Arta

hoc qrit. Sup
 pōsto q sit de
 fectus syllogismi dyalectici
 z syllogismi simpliciter. Cur⁹
 hoz p̄mis sit defect⁹: q syl
 logismi dyalectici vī: qz syl
 logismus litigiosus p Ari. i p̄ thopicoruz
 est syllogism⁹ ex apparent. pbabilib⁹. Et

primo huius dicit q litigiose disputatiōes
 pcedunt ex his que vident. pbabilia z nō
 sunt. Ex his arguit sic. Illius est syllogis
 mus sophysic⁹ obliquitas pmo cuius ap
 parētiā p̄ p̄tendit: sed p̄ p̄tendit appare
 tiam syllogismi dyalectici. nā videt pcedere
 ex apparenter pbabilibus. et pbabile ē p
 priū dyalectici: ḡ zc. Aliquis diceret ad hęc
 rōnem q dictū Ari. in thopi: z in p̄ hui⁹
 h̄z intelligi de syllogismo peccāte in mā:
 qui vī pcedere ex pbabilib⁹ simplr. **¶** Sz
 cōtra. licet p̄misse in syllogismo peccāte in
 forma possint eē vere: vt in ad mediū com
 parant: necesse ē vt altera sit falsa: ergo vī
 q de vtroqz: sic habeāt auctoritates intelli
 gi. Itē formale in syllogismo sophysico ē
 qdam falsa habitudo: supra quā decurrit:
 Verbi grā: si dicat. Canis currit: sy dū ce
 leste ē canis: ergo zc. **¶** Sic ē syllogismus so
 physticus decurrens sup hanc habitudī
 nem vel maximā falsā vnt soli nōmimi cor
 rīder vñ a res sola z fm istā falsam habitu
 dinē localem cōtradicit dyalectico: ergo
 p̄ p̄tra dyalectici peccat. **¶** Dō. 14^a.

Arta

hoc qrit virus
 peccet p̄tra syl
 logismū demonstratiuū: **¶** Vir
 sic: quia illi⁹ est defectus
 cur⁹ p̄tendit appare
 tiā scientie cū ars sophysica sit appa
 rentia: ḡ zc. **¶** Oppositū p3 p Ari. p̄ po
 steriorz. In demonstratiuis nō cadit paralo
 gism⁹ in dictione neqz extra. Itē demonstra
 tiua ē alicui⁹ generis determinati: sed so
 phystica nō ē alicui⁹ generis determinati:
 ergo zc. **¶** Ad qōnē primā dicēdū q syllo
 gismus sophysic⁹ q dī peccans in forma
 vbi scidit aliqs loc⁹ de nūero tredeciz pec
 cat contra syllogismum simpliciter: z con
 tra syllogismuz dyalectici. **¶** Circa quod
 intelligēdū ē q sicut syllogism⁹ dyalecti
 cū addit supra syllogismū simplr quandā ha
 bitudinē localem vel maximā verā sup quā
 decurrit: sic syllogism⁹ sophysic⁹ q dī pec
 cans i forma decurrit sup quandā habitu
 dinē localem falsā. Verbi grā. Si dicat om
 nia q pōt miles facere pōt z rex: sed miles
 pōt debellare castrū: ḡ z rex: hic ē syllogis
 mus dyalecti⁹ decurrens sup hęc maximāz:

capit. 1.

Ad opp^m.

Ad qōnē.

qđ min⁹ pōt z ma⁹. Exēplū secūdi. Si di-
 cat canis currit: celeste sydu^s ē cānis: ergo
 zē. Hic ē syllogism⁹ sophyctic⁹ decurrens
 sup hāc maximā falsā: vni nomini soli cō-
 respōdet vna res sola. Propter qđ dico qđ
 syllogism⁹ sophyctic⁹ peccat cōtra virū qđ
 nam nec ē syllogism⁹ simpliciter: nec syllo-
 gism⁹ dyalecticus: in qđtū entz in istā in-
 debite habitudine locali peccat cōtra dya-
 lecticū: in qđtū aut in isto loco velle ista habi-
 tudine falsā locali: nō possit saluari prin-
 cipia syllogism⁹ simpliciter in qđtū syllogis-
 mus est: qđ sunt dici de omi z dici de nullo:
 peccat pira syllogism⁹ simplr. Cōtra virū,
 qđ ergo peccat. C Sed dubiū ē pira quem
 istoz pmo peccat syllogismus sophyctic⁹.
 Et hoc p qōne. 2. Ad hoc aut dicit quidā
 qđ syllogismus sophycticus p⁹ peccat con-
 tra syllogismū simplr: qđ ad destructionez
 inferioris nō sequit destructio superioris.
 Si ergo syllogismus sophycticus p⁹ pec-
 caret pira syllogismū dialeticū: ex hoc nō
 sequit qđ peccaret pira syllogismū simpli-
 citer. Propt h ponit qđ peccat pira syllo-
 gismū simplr z deide pira syllogismū dya-
 lecticū. Sz qđter cūq; sit h rō nō pcludit: nā
 aliq pnt in esse p⁹ inferiori: z mediāte iferio-
 ri pnt in esse superiori: sicut hre tres p⁹ cōue-
 nit ipsi triāgulo z mediāte triāgulo pūit
 ipsi figure. Ergo silr pōt eē in oppositōe
 z repugnātia: qđ aliquid pōt repugnare i-
 feriori z ex psequēt suo superiori. Et tūc ad
 rōne eoz qđ dicit qđ ad destructionez zē.
 Dico qđ supius z inferius pnt duplici cōsi-
 derari: vel absolute. Et tūc ad destructōez
 inferiori nō seqt zē. Vel pnt considerari pro-
 ut supius hz eē i suo inferiori. Et tūc ad de-
 structionē inferioris seqt destructio superioris.
 Licz. n. n sequat: h nō viuit: qđ hoc nō ē. Tū
 sequit. Socrates n viuit: qđ socrates n ē: z tū vi-
 uere ē inferius qđ eē. Silr cū formale i syllo-
 gismo sophyctico sit qđā falsā hitudo loca-
 lis i qua nō pōt forma syllogismi saluari:
 talis syllogismus sophyctic⁹ rōne illi⁹ falsē
 hitudis p⁹ opponit syllogismo dyalectico.
 Et qđ i ista hitudie falsā n pnt saluari p⁹
 syllogismi. s. dicit d oī z dicit d nullo: tō ex cō-
 sequēti peccat pira syllogismū simplr. Cū
 qđ p⁹ peccat pira syllogismū dyalecticū ē opio-
 multoz z ēt expositoz. Dic. n. expositoz qđ

qđ hitudo local⁹ vā p⁹ cōpetit syllogismo
 dialectico: tō syllogism⁹ sophycticus: i qđ est
 hitudo localis falsā: p⁹ repugnat syllogis-
 mo dialectico: qđ si ppositū i pposito: z op-
 positū in opposito. C Rōnes qđ oīdūt qđ
 peccat pira syllogismū simplr debēt pec-
 di. Et silr rōnes que ostēdūt qđ primo pec-
 cet cōtra syllogismū dialecticū. C Et tūc ad
 rōne in oppositū pōt dicit: qđ cum ad syllo-
 gismū requiratur quātitas debita qūitas z
 ordo triū terminozū: z etiā ipsa hitudo
 z forma syllogistica: qđ de illis obliquita-
 tibus que deficiunt a syllogismo rōne qđti-
 tatis z quantitatis z ordinis terminozū: i
 libro priorz determinauit Aristoteles. Sz
 de illis que deficiūt a syllogismo rōne for-
 me syllogisticae hic determinat. Verūtamē
 alia pars bene pōt sustineri scilicet qđ syl-
 logism⁹ sophycticus primo peccat cōtra syl-
 logismū simplr. Et hoc ppter istā rōne
 nāz omnis non existentia in quocunq; lo-
 co sophyctico ē defect⁹ alicui⁹ plicule regis-
 te ad syllogismū vnde syllogismus ē. Hoc
 patet discurredo p nō existentias locozū so-
 phycticozū: nam diuersitas rei latēs sub
 vnitāte vocis: est causa non existentie in
 equiuocatione: diuersitas autē rei variat
 mediū. Et ideo arguit in quatuor termi-
 nis. Sed vnitāte mediū per se requirit ad
 syllogismū vnde syllogismus est. Amphi-
 bologia rōne diuersitatis finie cōsimilem
 cāt defectū. Silr i fallacia figure dicitōis z
 i alijs: h ēt p⁹ i fallacia accitis vbi variatō
 mediū cāt extraneitatē. Cū Aristoteles dic
 i illo ca⁹. Qui vō i eo qđ duas zē. palogis-
 mi accitis sunt manifesti diffinito syllo-
 Similiter fallacia que dr plures iterroga-
 nōes vt vna facē: peccat pira vnitāte ppō-
 nis. Et nō cā vt causa defect⁹ est in syllo ad
 iposibile. Verūtamē aliq loci in dictione
 z aliq extra vt sim qđ z simplr. z ignozātia
 elēchi: spāl⁹ peccat cōtra pira dictionez: z cō-
 rradictio ē formale i syllo dialectico: qđ Ari-
 dicit qđ dyalectice disputatōes sunt colla-
 tiue pira dictionū: tō dicit qđ peccant cōtra
 syllogismū dyalecticū: z ex cōsequēte cōtra syllogismū
 simplr. C Ad rōnes illi⁹ p⁹. Ad p⁹ā dīcē-
 dū sicut dicitū est. Et ad illū in pira dīcē-
 dū qđ in syllo peccante in forma: p⁹missē
 pnt eē in se vere: z i respēu ad mediū falsē.

Nam si sic dicatur homo est species: fortes est homo: ergo zc. si hō referat ad idē: vna ppositio erit falsa: sed tūc erit syllogismus bonus peccās in mā. CAd secundam dicē: dum q licet iste syllogism⁹ ois canis currit. zc. decurrat sup hanc maximā falsam: vni voci correspondet vna res sola: verū tamē nō existētia que latet sub hac maxima nō repugnat dialentico in q̄ntū syllogismus dialenticus est: hoc ē manifestū: Nā diuersitas rei et medi⁹ ē cā nō existētie: sed vnitas rei z medi⁹ nō requirit ad syllogismū dialenticū vt syllogismus dialentic⁹ ē: sed ad syllogismū vt syllogism⁹ ē. i. ad syllogismū simpliciter. Sed cōtra hoc pōt argui spāli ter ostēdendo q̄ syllogism⁹ sophyctic⁹ nō peccet cōtra syllogismū simpliciter. Nam petitio principij nō peccat contra syllogismū simpliciter: qz infert ex necessitate: s̄ videt q̄ iste locus sophyctic⁹ specialr non peccet p° cōtra syllogismū per se. Expositoz dicit q̄ petitio principij peccat cōtra syllogismū simpliciter. Nam de rōne syllogismi simpliciter ē vt ex p̄missis positus zc. sequat ex necessitate aliud ab his que posita sūt. Sed in petitōe principij nō sequit aliud: qz idē accipit ad pbandū idem: sed idem nō est aliud a se. Et vltierus dicit: qz in petitōe p̄ncipij est necessaria illatio: nō tamē necessaria illatio syllogistica. Si tamen dicat qz nō peccat cōtra syllogismū simpliciter: z in cū hoc dicat qz syllogismus sophyctic⁹ p° peccat cōtra syllogismū simpliciter. Nōt dicit qz hoc est vtz p̄ maiori parte locoz sophycticoz. Et idē nihil phibet aliquē eoz peccare cōtra aliquā specialem cōditiōē syllogismi. Aristo. enī dicit qz loci sophyctici extra dictionēz: p̄io peccant cōtra syllogismū: z loci in dictionē contra cōtradictionē. Et h̄ dicitū veritatē habz p̄ maiori parte locoz. Nam aliq loci extra dictionē specialiter peccāt cōtra cōtradictionē vtputa s̄m qd z simpliciter: z ignorantia elenchi. Dicit enim p̄hs qz s̄m qd z simpliciter ē ex eo qz de eodē non est affirmatio z negatio. Similiter pōt dici qz loc⁹ sophycticus in cōi peccat cōtra syllogismū simpliciter: nihil in phibet aliquē illozum specialiter peccare cōtra aliquā rōnez vel cōditiōē specialem syllogismi. CAd vlti-

nam qōnem dicendū qz syllogism⁹ sophycticus nō est defect⁹ syllogismi demonstratiui in q̄ntū syllogismus demonstratiuus ē. Nam p̄uatio null⁹ particule requisite ad syllogismū demonstratiuū v̄talis ē: est causa nō existētie in syllogismo apparente: hoc patet discurredo per nō existēntias locoz. Nam diuersitas rei latēs sub vnitate vocis est cā nō existētie in equiuocatiōe: Sed vnitas rei non est aliquid appropriatum ipsi syllogismo demonstratiui in q̄ntū syllogismus demonstratiuus ē: z iō non est ibi defectus zc. z sic in alijs. CAd rationē dicendū qz sophyctica dicit apparens sapientia: quia procedit ex apparenter probabilibus: que tamen probabilia non sunt. Et non dicitur apparens sapientia qz procedat ex apparente veris: quare zc.

Questio decimaquinta.

Veritur cirr

q̄ ca primū modum equocationis v̄rū possibile sit ali quod nome significat vni p̄ prius z reliqui p̄ posterius: qz nō videt. Nam si hoc eēt possibile: aut hoc erit ex parte vocis aut ex pte ip̄s imponētis: aut ex parte ip̄s rei. Nō ex pte vocis qz vox in q̄ntū vox est: nullā rationem sibi determinat. Nec ex pte imponētis qz ex quo imponēs iponit ad placitum pōt pri⁹ iponere nomen ei qd est posterius in re. Nec ex parte ip̄s rei: nam licz res inter se ordinē habeāt nō tamē ppter hoc sequit qz habeāt ordinē adinvice vt sunt significabiles: qz illud qd est posterius: vt dictum ē: pōt prius significari. CAd istaz rationem dicit qz quedā sunt res que iter se ordinem nō habēt: z quedam q̄ ordinem habent. Iste autē res que nullā adinvicez habēt habitudinē: si significant p̄ voces: p̄ re equiuoce significantur. Iste vero res q̄ habitudinem adinvicez habēt: significant sub mō priozis z posterioz: Nam intelligere sequit eē: z significare sequit intelligere. Ex quo ergo est in re ordo priozis z posterioz in significādo: erit ordo priozis z posterioz. Sed cōtra istam solutionēz arguo duplicat. Dūmo sic: Significare ē quidam actus intellect⁹: put est attribut⁹ ip̄s

ipſis reb⁹: ſed illud quod poſterius eſt i re
pōt eſſe magis ⁊ prius notū apud intel-
lectum q̄ illud qd ſimpliciter prius eſt in re
Et ſicut intelligit intellect⁹ ſic iponiū nomē
ad ſignificādum: ergo et qd poſterius eſt i
re prius pōt nomen imponere: prioritas: ſ
⁊ poſterioritas in intellectu nō cōcludit p
ontatē ⁊ poſterioritatem in reb⁹: prout ſūt
ſignificabiles: ergo ⁊c. **C**Item ſi aliquod
nomen iponiſ diuerſis: aut ergo illis ipo-
nitur vna ipoſitio: aut plurib⁹ ipoſitioni-
bus. Si vna ipoſitio: Luz vna ipoſitio ac-
cipiatur ſub vna rōne ſignificādū: illa duo
in vna rōne vniuocabunt. Si eis imponi-
tur diuerſis ipoſitionibus: Cum p̄ma impo-
ſitio nō magis ipomat voci q̄ ſecūda illa
duo equaliter reſentabunt. Propt̄ hec
dī aliter: q̄ nomē analogū ſignificat pri-
mo vnam rōnem cōem: iſta tamē rō p̄ pri⁹
⁊ poſterius in diuerſis reperit. Et ſicut iſta
rō in diuerſis reperit: ſic nomē illud p̄ pri-
us ⁊ poſteri⁹ de eis dicitur. **C**l̄bigraſa:
Ans primo ſignificat entitatem ⁊ vnum:
p̄mo ſignificat in diuiſionem. Sed ratio
eſſendi p̄mo cōp̄ent ſubſtātie: de i de quā-
titatē ⁊ ſic ceteris p̄dicamētis. Et ſic hoc no-
men ens per prius dī de ſubſtātia ⁊ p̄ po-
ſterius de quātitate ⁊ alijs. Similiter ē de
vno. **C**Sed cōtra hoc: Circa idē ⁊ diuerſū
nō cadit mediū: ergo omne qd cōcipit: cō-
cipiunt ſub eadem rōne vel diuerſa. S; il-
la que cōcipiunt ſub eadem rōne ſub illa
ratioe vniuocantur. Que aut ſub diuerſa
ratioe cōcipiunt: ſub illis rōnibus diuer-
ſis equiuocantur. Cum igitur inter idē ⁊
diuerſum nō cadit mediū: Omne nomen
vel erit ſimpliciter equiuocū vel vniuocū
CItem termin⁹ qd p̄mo ſignificat ſupponit
reſpectu p̄dicatū: ſi ergo nomē analogū
ſignificaret vniū cōmune: illd ſupponeret
reſpectu p̄dicatū: ⁊ per cōſequēs ad tale no-
men nō eſſet reſpondēdū p̄ diſtinctionem
q̄ ibi eſſet vnitās ⁊ nō duplicitas: ⁊ p̄ con-
ſequēs talis analogia equocationem non
cauſaret. **C**Item quod additur de ente veri-
tate non h;: nā p̄mo nō ſignificat aliquā
ratioem: cōem illis de q̄bus dī. Et hoc p̄o-
pter tria. Nam per pb̄um duplex eſt matē-
ria: ſenſibilis ⁊ intelligibilis. Que antez
habent matēriā ſenſibilem vel intelligibilem

nō ſtatim ſunt id qd ſunt: nam i illis matē-
ria expectat aduentū forme. In illis antez
in quib⁹ nō eſt matēria nec ſenſibilis nec i-
telligibilis: ſtatim ſunt id qd ſunt: quia ibi
non ē aliquid expectās aduentū ipſius for-
me. Et eſt p̄plicat de ente ⁊ vno: nā ens: et
vniū ſtatim ſūt quale ⁊ q̄ſū: ⁊c. Sed ſi ens ſi-
gnificaret aliquā rōnem cōem: illa rō ex-
pectaret aliquid additū per qd dēterminare-
tur ad ſubſtātia vel ad accidēs. Luz ergo
ſtatim ſit decem genera: nō ſignificabit ali-
quā rōnem cōem. **C**Item ſi ens ſignifica-
ret aliquā rōne cōem: diuerſa p̄dicamenta
minus differrent q̄ due ſpecies eiusdē ge-
neris: nā due ſpecies eiusdē generis cōue-
niunt in rōne cōi generis. Et differunt per
differētias eſſentiales. Sed ſi ens ſignifica-
ret vna rōne cōem ad diuerſa p̄dicā-
menta: in iſta rōne cōi cōuenirent ⁊ nō dif-
ferrent p̄ differētias eſſentiales: quia ens nō
eſt genus: q̄ extra intellectū generis ē dif-
ferētia ⁊ eōdēſo. Et de differētia p̄ ſe nō
p̄dicatur genus: ſed ens de differētia p̄
ſe p̄dicatur. **C**Item ens non diuidit in decem
genera per differētias eſſentiales: ſed per di-
uerſos modos eēndi: quib⁹ cōreſpōdent
diuerſi modi p̄dicatū: ⁊ ideo dicitur p̄di-
camenta: ergo ⁊c. **C**Item quilibet conce-
ptus aut eſt cōparatiū aut abſolutū: ergo cō-
ceptus entis vel erit abſolutus vel compa-
ratus. Sed cōceptus abſolutus eſt conce-
ptus ſubſtātie: ⁊ cōceptus cōparatus eſt
cōceptus accidentis: ergo cōcept⁹ entis vel
erit cōceptus ſubſtātie v̄l accidentis. **C**For-
te diceret aliquis q̄ in iſto argumento eſt
fallacia figure dictionis: ac ſi ſic argueretur:
Omne animal vel rōnale vel irrationale
ergo animal ſignificat rōnale vel irrationā-
le. **H**ic eſt fallacia figure dictionis a ſuppo-
ſitione p̄ſonali ad ſimplicē. Licet enim in re
animal nō fuerit aliud q̄ rōnale: vel irra-
tionale: animal tamē poteſt ſignificare idif-
ferens ad rōnale ⁊ irrationale. Similiter
licet quilibet cōceptus fuerit abſolutus v̄l
comparatus: ens tamē poteſt ſignificare i
differens ad hūc ⁊ ad illum. S; iſta reſpō-
ſio nō impedit argumentū: nam abſolutū
⁊ comparatū ſunt differētie ipſius con-
ceptus. Sicut rationale ⁊ irrationale ſunt
differētie animalis v̄l in rerū natura exi-

3°. meta⁴
l. c. 10.

2. 195
116. 12

116. 12

116. 12

fit. Sed impossibile est in rerum natura reperire aliquod animal quod indifferenter se habeat ad rationale et irrationale: ergo impossibile est esse aliquem conceptum qui indifferenter se habeat ad absolutum et comparatum. Quare relinquitur quod ens non significat primo unam rationem communem illis de quibus dicitur. Et similiter quoniam analogum non significat primo unam rationem communem que per prius et posterius in diversis reperiat. Et per consequens responsio illa data non fuit sufficiens nec bene fundata. Quare etc. Ad partes affirmatiuum arguitur. Et primo sic: differentia est inter uniuocum et equiuocum et analogum. Uniuocum enim significat unum. Equiuocum vero plura sed equaliter. Ergo analogum significat unum per prius et reliquum per posterius. Item per philosophum in 4. metaphysice. Ens dicitur multis modis: et per hoc innuitur non penitus uniuoce: sed nec equiuoce: ergo ut sanum. Item intelligere sequitur esse: et significare intelligere. Ergo modus intelligendi sequitur modum eundi: et modus significandi sequitur modum intelligendi: sed in re est habitudo: ergo et in significando est habitudo. Item in hoc libro distinguitur philosophus nomina que dicuntur per prius et posterius: ergo etc. Ad quod rationem dicendum: quod quantum est ex parte vocis significantis non est possibile voce significare unum per prius et reliquum per posterius. Nam significare est aliquid intellectui representare quod ergo significat ab intellectu concipitur. Sed de quo ab intellectu concipitur: sub distincta et determinata ratione concipitur: quia intellectus est quidam actus: et ideo quod intelligit ab alio distinguit. Omne ergo quod significatur sub distincta ratione et determinata significatur: hoc patet: nam materia prima que de se est ens in potentia si intelligitur oportet quod intelligatur sub ratione distincta. Et si ita sit de materia prima: multo fortius hoc erit verum de aliis. Si ergo dictio analogica vel vox imponitur diversis: necesse est ut sub ratione distincta et determinata eis imponatur. Si ergo dictio analogica sub diversis rationibus diversis imponatur: necesse est quantum est ex parte vocis significantis: quod ea equaliter representet. unde in re poterit esse analogica: sed in voce significante nulla cadit prioritas vel posterioritas. Aliqua enim est

proprietas que magis conuenit uni rei quam alteri: sed non est aliqua proprietas que magis conueniat substantie vocis quam alia. hoc etiam patet per signum quod Ari. in libro predicamentorum ubi determinat de vocibus significatiuis: nullam mentionem facit de his que in re sunt analogica: sed solum ibi de uniuocis et equiuocis. Unde Boetius dicit ibidem: quod cum Ari. dicat quod equiuoca sunt quorum nomen est commune et ratio substantie diuersa: quod sub ista diffinitione comprehendit que in re sunt analogica: et omne genus equiuocationis. Unde ratio substantie per ipsum accipit ibi per rationem determinatam quam intellectus attribuit ipsis rebus: et non per rationem putat constare ex genere et differentia. Propter quod dico: quod quantum est ex parte vocis significantis: nulla cadit prioritas vel posterioritas: licet res significate adinuitate habeant habitudinem. Ad primam rationem dicendum quod quantum est ex parte vocis significantis medium: non cadit inter uniuocum et equiuocum. Ad aliam rationem dicendum est: quod naturalis et etiam metaphysicus ipsas res considerant. Logicus autem considerat res rationis. Et ideo multa sunt uniuoca apud logicum: que dicuntur equiuoca apud naturalem. Naturalis enim dicitur et quod corpus equo dicitur de corpore superiori et inferiori. Sed logicus diceret quod de virgo diceret uniuoce. Unde a quibuscumque poterit logicus abstrahere unam rationem communem: dicunt illa in illa ratione communi uniri vel uniuocari. Unde quod in corpore superiori et inferiori contingit reperire unam rationem communem: quod hec et illa corpora conueniunt in habendo tres dimensiones: ideo logicus dicit tam hec quam illa in illa ratione communi uniri. Sed quod naturalis applicat suam considerationem ipsis rebus. Et alia est natura corporis corruptibilis et corporis incorruptibilis. Ideo naturalis dicit quod corpus dicitur de hoc equiuoce. Et de illo logicus etiam dicit quod omnes eiusdem generis species in suo genere uniuocantur. Sed naturalis dicit quod in genere latent equiuocationes multe. unde logicus considerat res ipsas ut sub ratione cadunt. Et quod inter idem et diuersum non cadit medium: ideo logicus medium non ponit inter equiuocum et uniuocum. Unde per hoc ad formam argumenti dicendum: quod quod primus plus considerat res secundum suas quidditates. Et in re est ita

l.c.2.

cap. 2.

Ad rationem.

q̄ quedam res adinvicem habent habitu
 dmem: ideo dicitur primus plus q̄ ens dicitur
 de substantia z accidete analogice. Sz
 qz logicus considerat res vt sub ratiōe ca-
 dunt: ideo dicit q̄ ens equiuoce dicitur d̄
 substantia z accidete. Unde Porphyri^o di-
 cit q̄ si quis oīa entia vocet equiuoce non
 vniuoce nūcupabit. Sed contra hoc ar-
 gutiur. Si enim vox q̄ dicitur analogica q̄z-
 tum est ex parte vocis significantis: non si
 gnificaret vnum per prius: z reliquū per
 posterius. sequeretur q̄ prim^o modus eq̄-
 uocationis z secundus nō differrent: nam
 primus modus est quādo aliqua dicitio si
 gnificat equaliter plura. Ideo dicendum
 est q̄ analogia non causat secundum mo-
 dum equiuocationis: qz proprie analogia
 reducitur ad primū modum equiuocatio-
 nis. Unde ad presens dicitur q̄ translatio
 z transumptio a propria significatiōe ad
 impropria p̄ aliquam similitudinem cau-
 sat secundum modū equiuocationis hoc pz
 p̄ Ari. in littera. Dicit enim q̄ secundus mo-
 dus equiuocatiōis resultat ex hoc q̄ soliti
 sumus sic dicere. Sicut ridere pprie signi-
 ficat actū hoīs: z per quāsdā translationē
 floritudinem pratorum: vnde dicere qz h̄
 est secundus modus equiuocatiōis. Quic-
 quid ridet habet os: prati ridet. ergo zc.
 Unde in secūdo modo nulla cadit habitu-
 do: vnde si illa que in re habent habitu-
 nem adinvicem sub diuersis rationibus si
 gnificent equiuoce: q̄z tum est ex parte vo-
 cis importantur. Unde talis analogia ē re-
 ducenda ad primū modum equiuocatio-
 nis. Ad aliud dicendum q̄ si accidēs in-
 telligitur vt habet habitudinem ad substā-
 tiam: z nomen si sic sibi imponitur sub ra-
 tionē z distincta z determinata sibi impone-
 tur: z per consequens si idem nomen im-
 ponatur vtriq; illa equoce representabit:
 vnde licet prius sit causa esse posterioris:
 non tamen oportet q̄ prius sit causa qua-
 re posterius significatur: nam posterius i-
 re p̄t esse magis z prius notum intellectu
 z per consequens sibi prius p̄t nomen i-
 poni: vñ h̄itudo in re nō cōcludit neōio p̄-
 oritate z posterioritate i f̄mōe. Ad aliū pz.

Questio decimasexta.

Meritur

virtus ter-
min^o ana-

logus per se posit^o itet solū
 p̄ mō famosior: qz sic vi-
 detur: nā hic ē fallacia s̄m
 qd ad simplr s̄m p̄m: hoc
 est opinabile: q̄ h̄ est. Qd nō esset nisi ly eē
 i cōsequēte solū staret p̄ eē in actu. C̄tem
 arist. cōcedit istā cōsequētis: Est in poten-
 tia. q̄ nō ē. sed hoc nō eēt nisi in p̄sequēti ne-
 gatio solū negaret esse i actu. C̄te Ar. 7.
 ethy^z. dicit q̄ si dicatur: incōtinēs: iam stat
 ly incōtinēs hic p̄ eo qd excedit certam rō-
 nem in gustu vel i tactu. Sed si dicatur in-
 cōtinēs ire: iam stat p̄ eo quod excedit cer-
 tam rōnē in ira: sed excedere rectam rōnē
 i gustu vel i tactu ē modus famosior incō-
 tinētie: ergo zc. Ad oppositū dicit boe-
 tius q̄ si dicat. Homo viuit: hic stat ly hō p̄
 homine picto z viuo: sed hō viuus est mo-
 dus famosior: ergo zc. C̄te si sic dicatur.
 Quecunq; expedit bona sūt: mala expe-
 diunt: q̄ zc. paralogism^o ē equiuocatiōis:
 sed si termin^o analogus p̄ se positus staret
 p̄ mō famosior: n̄ eēt hic aliqua duplicitas
 nam maior nō eēt duplex: qz ponit ly ex-
 pedire per se: nec minor qz cōtrahit ibi p̄
 ly mala. Si cōcedat q̄ neutra istaz p̄positi-
 onū ē per se multiplex: hoc nō p̄t stare:
 qz paralogismi in dictione nō solū peccāt
 cōtrahy llogismū s̄z p̄tra cōtradictionē: sed
 in nō multiplic^o saluat vera cōtradictio
 sequit q̄ hic nō eēt fallacia equiuocatiōis:
 si neutra premisaz eēt multiplex. C̄tes
 Aristo. in p̄mo physicoz arguit sic. Si in
 vñū ens est: aut ergo ens illud ē substātia
 aut accidēs: sed talis forma arguendi non
 valeret nisi ens q̄z tum est de se posset acci-
 pi pro substātia z accidete. C̄tes dictum ē
 q̄ terminus analogus q̄z tum est ex pte vo-
 cis significātis vtrūq; significatū representat
 equaliter: cū ergo accidētale sit sibi q̄ i ora-
 tione ponat: sequitur q̄z tum ē de se p̄viroz
 significato possit accipi: cū nullū accidētā-
 le p̄mutet eētiale. C̄tes si ponat q̄ a h̄q
 vox pluribus imponatur. s. rei z eius simi-
 litudini: vt si homo imponatur nature hu-
 mane z eius similitudini: volo significare
 viuere in esse similitudini hominis licz fal-
 so: s̄z hoc nō possū facere nisi sic dicit^o: h̄ō

.i. elen.
ca pi. 2.
ib idem.

cap. 5.

com. 13.

api. 2.

api. 2.

Ad quoniam vivit ergo etc. Ad questionem dicitur: quod analogum per se positum stat solum per modo famosior: nam sic vivunt auctores ut patet per exempla adducta: sed omnis significatio nominis debet esse nota in scientia: quod per rationes scientificam significata terminorum probare non possumus. Ergo quod auctores sic vivunt non concedere debemus terminum analogum sic debere accipi. Sed contra hoc arguo sic: Si terminus analogus qui dicitur importare multitudinem imponat diversis: quero utrum eis una impositio imponat vel diversis impositioibus. Si una: cum una impositio accipitur ex una ratione significandi ista diversitas in illa ratione univocabunt. Si diversis impositionibus cum prima impositio non magis imputat voci quam secunda: sequitur quod quantum est ex parte vocis significans atque per viros accipietur. Et ista responsio non vadit ad questionem quod hic non querit de significato termini analogi: quod eius significata debemus supponere. Sed hic queritur de modo significandi analogi: licet enim non possumus probare quod homo significet naturam humanam tamen eius significandi modum eius accipere de suis suppositis probare possumus. Propter hoc dicendum quod cum terminus analogus utriusque significati representet utrumque signum utriusque: sit in signum utriusque: per hoc quod sub determinata ratione et distincta utriusque imponitur. Et ideo concludere possumus quod quantum est ex parte vocis significans utriusque significati equaliter representat: et per consequens quod per viros accipi possit. Unde intelligendum quod terminus analogus quicquid plura representat: quoad quod unum unum: sed illud unum secundum diversitas esse in diversis reperitur. Exemplum primum: Expedire significat expeditionem quod est in bonis: et vilitatem que est in malis: et ista duo in voce significante non se habent secundum prius et posterius. Similiter ens significat ens quod est substantia et ens quod est accidens. Et licet ens quod est accidens in re habeat attributionem ad substantiam: in voce tamen significante nullam habet habitudinem ad substantiam. Et ideo omnia talia analogia habent reduci ad primum modum equivocationis. Exemplum secundum: nam sanum significat pro portione calidorum et frigidorum humidorum et siccorum: ista proportio in animalibus reperitur.

ut in subiecto: et in vna ut in signo: et ideo etiam ut in conservante: et similiter est de elemento respectu ignis et materie prime. Et talia analogia reducenda sunt ad univocationem cum solum unum primo significet. Ad primum argumentum dicendum quod hic est fallacia scilicet quod ad simpliciter: est opinabile ergo est. Et cum dicitur esse opinabile est secundarium significatum huius quod dico esse. negovnde dico quod esse in opinione esse non significat: sed hoc totum esse in opinione illud intellectui representat. Ad secundum dico quod esse non significat esse in potentia: et ideo Ari. concedit ista primum: est in potentia: ergo non est. Ad tertium dico quod incontinens significat excessum rationis in gustu et tactu: et significat excessum rationis simpliciter et hoc equivoce. Sed terminus equivoce uti possumus pro altero significato: ideo hoc nomine incontinens uti possumus et pro excessu rationis in tactu et gustu: et per excessum rationis in communi. Et quod commune de se non accipitur pro aliquo determinato nisi per additum determinetur: ideo incontinens quod dicitur significat excessum rationis in communi: potest determinari ad alterum eorum ita quod possit accipi per excessum rationis in ira: sic dicendo: incontinens ire, etc.

Questio decima septima.

Meritur utrum tertius modus equivocationis resultet ex hoc solum quod aliqua dictio significat unum de se: et aliud ex adiuncto? Et hoc est querere utrum hec sit distinguenda: laborans sanus est? Unde est quod non: nam per Arist. tres sunt modi coes equivocationis et amphibologie. Et tertius modus est quando dictio significat unum de se et reliquum ex adiuncto. Cum ergo in ista oratione: laborans sanus est: non sit aliquid quod possit conferre huius quod dico laborans: multitudinem aliquam: sequitur quod hec non sit distinguenda: laborans sanus est. Item Priscianus in magno volumine dicit in illo capitulo. Tempora quoque participia accidunt: quod nobis deficiunt duo participia: presens passivum et preteritum activum: concludens ex hoc quod participium deficiens in ens vel inans non significat preteritum.

Ad ar.
Principaliai. elem.
capi. 2.

Et nihil ponit in hac oratione: laborans sanus est: quod possum ferre huic quod dico laborans: aliquam multiplicitate: ergo etc. **C**irca multiplicitas con significatorum determinari potest per adiunctum: sed ergo laborans de se significat duo tempora: tamen in ista oratione: laborans sanus est: ad unum tempus determinatur. **A**ssumptum patet per Boetium qui dicit: quod si dicitur Lana romano sanguinem sorbuit plenam: iam contrahit canna per mediatum adiunctum. **C**irca in multipliciter vitraque per contradictionem potest esse vera: sed hec secundum Aristotem. **I**tem ista est determinate vera: sanus est non laborans: et hec apparet determinate falsa. Laborans sanus est: ergo etc. **A**d oppositum illa propositio est distinguenda ut multiplex: que potest habere secundum vocem vitraque partem contradictionis vera: sed iste due possunt esse vere. Non laborans sanus est et laborans sanus est ut patet in ista. Dicit enim Aristoteles, verum quod sanabatur laborans: sanus est autem non laborans. Sed non laborans nunc sed prius. **C**irca in equocatione multiplicitas latet sub unitate vocis incomplexe: sed si huic quod dico laborans: conferat tempus ex adiuncto: sequitur quod tota multiplicitas equocationis est in complexo et non in incomplexe. **C**irca istam questionem duplex est opinio. Quidam dicunt quod hec non est distinguenda. Laborans sanus est. Et quidam quod sic. Et ratio prior est illa que tacta est. scilicet quod tres sunt modi coeque etc. Hec tamen est distinguenda secundum ipsos: laborans sanabatur. Et huius rationem ponunt ipsi: quod preteritum imperfectum sic est imperfecte factum sic est imperfecte presens: unde verbum talis temporis con significat actum inchoatum: sed tamen non totaliter determinatum unde de eo qui complevit totaliter actum scribendi verum: non possum dicere quod scribebat verum: propter convenientiam preteriti imperfecti ad presens: volunt ipsi quod sanabatur conferat tempus imperfectum huic quod dico laborans. Unde cum laborans de se non con significet nisi tempus presens: hec non erit distinguenda: laborans sanus est. Et sic dicentes respondet ad argumentum in contrarium. **A**d primum dicitur quando dicitur iste sunt vere: laborans sanus est: et non laborans sanus est ipsi negant. **A**d aliud dicunt quod nihil prohibet quod aliquid alteri conferat multiplicitates: et tamen quod ista multiplicitas solus sit in dictio

ne una. Verbigra hec propositio. b. conuenit esse. a. huius duas acceptiones ab hoc verbo conuenit: et tamen tota multiplicitas est in hoc quod dico. b. Similiter dicerent in proposito quod nihil prohibet quod tempus conferatur ab hoc verbo sanabatur: huic quod dico laborans: et tamen quod tota multiplicitas sit in hoc quod dico laborans. **C**irca contra. Et primo contra hoc quod dicitur quod hoc quod dico laborans non significat duplex tempus. **D**iscianus in magno volumine dicit quod participium desinens in ans vel in es con significat duplex tempus scilicet presens et preteritum imperfectum: et idem dicit in minori: ergo etc. **C**irca modi significandi absoluti et respectui precedunt ordinationem dictionis in oratione cum sint principia ordinandi dictionem cum dicitur in oratione. Et huius signum est nam **D**iscianus in magno volumine per determinat de modo significandi antequam determinet in minori de oratione: non videtur ergo rationabile quod aliquis modus significandi conferat dictioni ex ordinatione eius in oratione. **C**irca licet aliqua dictioni alteri possit conferre aliquem modum significandi respectuum cum secundum modos significandi respectuum ad invicem dependant: non tamen videtur quod aliqua dictioni possit alteri conferre aliquem modum significandi absolutum: cum ergo tempus sit modus significandi absolutus: non videtur quod aliqua dictioni possit tempus conferre alteri. **A**d illud quod dicit de illa convenientia inter presens et preteritum imperfectum: veritate habere possit si caderent ex una parte orationis. **Q**uid autem sit tenendum non potest bene probari per rationes demonstratas. Nam ista materia prope est in positionibus nominum in quibus non est ratio que distinguit. **T**eruntamen potest dici ad presens quod hec est distinguenda. Laborans sanus est: ex eo quod laborans potest accipi per laborante nunc et presens. Et ad hoc multum facit quod dicit **D**iscianus. scilicet quod participium con significat duo tempora. **P**ropter hoc dico quod tertius modus equocationis est ex hoc quod dictioni de se significat plura: et non ex adiuncto. **A**d primum argumentum dicendum: quod tamen duos sunt modi equationis: et tertius modus non est communis sed amphibologie appropriatus. Et isto modo loquendi videtur **A**ristoteles in libro 2. de anima: ubi distinguit sensibilia propria et communia. **E**t dicit quod quinq; sunt sensibilia communia

Ad ad^a.

T.c.64.

sz motus quies numerus: magnitudo z fi-
 gura. Et tñ ista nō sunt cōia cuiilibet sensui
 sed quedā sic z quedā nō. Numerus enim
 odorati nō conuenit. Ad aliud dōz qz
 duo participia nobis deficiant. s. pñs passi-
 ui z preteriti actur: qd circulo quimur sic
 dicēdo. Sum qui legi: sed hoc non intelli-
 git de preterito impfecto. Ad tertiu dice-
 dum qz illud argumentū est cōe viriqz pti
 Nam quidā sunt modi significandi respe-
 ctui: z quidā absoluti: nō mltiplex in mo-
 dis significandi respectiuis pōt determinari
 per mediate adiunctū. Et hoc intelligit
 boetius. Sed tps ē modus significandi ab-
 solutus z tō nō opz qz p mediatū determi-
 netur. Ad quartū dicēdū qz iste due pro-
 positōes vere sūt: nō laborans sanus ē z la-
 borans sanus ē. Et aduigo sicut phus: la-
 borans nō nunc sed prius. Itē ad princi-
 pale qz nō sit distinguēda pbatio: qz qñcū-
 qz est multiplicitas in termino absolute.
 Ari. in manifestando exēpla ad ppositum
 semp manifestat vbi ē multiplicitas abso-
 lute ē distinguēdū. Dicit enim qz expedire
 est duplex. Sed i manifestādo exēpla iux-
 ta tertiu modū equo catiōis nō manifestat
 multiplicatē in aliquo termino absolute
 Dicit enī laboratē quēlibet facere vel pati
 nō tñ vñū significat. vñ g qz multiplicitas
 fuerit in toto: z nō i ista picula laborans.
 Dico qz Ari. hāc multiplicatē manifestās
 tertij modi equo catiōis dicit s totū: labo-
 ratē quēlibet facere vel pati multa signi-
 ficare: vt designet hūc modū accipi penes
 significata dictionū: qz qdē sūt modi signi-
 ficādi qui modi significādi dictioni insunt
 vt in orōne ordinaf. Sūt enīz modi signi-
 ficādi pncipia ordinandi dictionē cū dicit
 one. Et licet tps non sit pñm ordinandi di-
 ctione cū dicitōe. s. appositū cū supposito:
 est tñ mensura actus qui ab eo egredietur

Questio decima octaua.

Meritur

virū vni-
 tas vocis
 cōplexe sit sufficiēs pñm di-
 stinguēdi amphibologiaz
 ab equo catiōe: qz nō vñ. Qz
 cōplexū z incōplexū soluz
 differūt māliter: sed diuersitas in mā non
 gōcludi diuersitatē in forma. Sed loci so-

phyfici distinguūtur sñi specie: ergo p cō-
 plexū z incōplexū solū nō distinguūtur.
 Itē cōplexū z incōplexū differūt sic ps
 z totū: sed ps z totū nō distinguūtur specie
 qz que distinguūt spē totaliter sūt diuersa
 sed ps z totū totalr nō sūt diuersa. ergo zē
 Ad oppm. Equiuocatio z amphibolo-
 gia differūt sicut dicitio z oratio: sed dicitio
 z oratio differūt p cōplexū z incōplexū. g zē
 Questio decimanona.

Arta

hoc qrit vñū
 diuersa rō con-
 struēdi regraf ad amphy-
 bologia? qz sic vñ: qz oēs pa-
 ralogismi etiusdē fallacie di-
 cunt habere vñū pñm non
 existēte sicut vñū pñm apparente: s; aliq
 paralogismi huius fallacie nō habēt aliō pñ
 cipium nō existēte qz diuersā rōnē con-
 struēdi: ergo diuersa rō cōstruēdi ad am-
 phibologia requirit. Si dicat qz oēs lo-
 ci huius fallacie habēt vñā cām cōem non
 existēte. s; diuersitatē sentētie. Et p con-
 sequēs qz illud assūptum est falsū qñ acci-
 pitur qz aliq paralogismi habēt diuersam
 rationē cōstruēdi. p nō existētia. Cōtra
 In aliquib; paralogismis huius fallacie di-
 uersitas sentētie resultat ex diuersitate con-
 structionis sicut ex cā: modo vñi effecti sñm
 rationē. vna ē causa sñm rōnē. Cum g diuer-
 sitas sentētie in oib; paralogismis huius lo-
 ci reperiat: z in aliquibus vt planū ē resul-
 tet ex diuersitate cōstructionis: vt qz diuersa
 ratio cōstruēdi requirat ad amphybo-
 logiam. Itē in oratiōe amphibologie
 tria requirunt scz vox: significati: z modi
 significandi dictionū. Sed diuersitas sen-
 tentie nō resultat ex voce: nam vox manet
 eadem. Nec ex diuersitate significati. Nam
 hec per se requirit ad equiuocatiōē. Qz
 ergo qz diuersitas sentētie in amphybolo-
 gia resultat ex diuersitate modo z signifi-
 cādi dictionū qz causat diuersitatē cōstructi-
 onis. Itē hoc ps per signū: nā Arist. in-
 struens nos: circa istā fallaciā: nō ponit ali-
 quem paralogismū. quin in eo contingat
 reperire diuersitatem cōstructionis. Ad
 oppositum. Quandocumqz duo sic se hñt
 adinuicem qz cōtingit reperire vñū sine
 altero: vñū nō est de ratiōe alterius licet

.x.elen. ca.2.

codez.c.

.x.elen. capi.2.

ad p^maz
q^onem

ecōuerso. Quia enim cōtingit reperire ani-
mal sine hominē: ideo homo nō est de ra-
tiōe animalie licet ecōuerso. Sed cōtingit
reperire amphibologiam sine diuersa ra-
tiōe cōstruendi: ut patet hic Luus araf: ḡ
zē. Ad primā questionē dicendū q^d vni-
tas vocis cōplexe s^m materiā z formā est
sufficiens principii distinguēdi amphibo-
logiā a quolibet alio loco sophistico in di-
ctione z extra. Per hoc enī q^d eius appa-
rentia accipit ex parte vocis distinguitur
a locis extra dictionē. Et p^r hoc q^d dicit s^m
materiam z formā: distinguit a cōpositio-
ne z diuisione z accentu. Et per hoc q^d est
ibi vera vnitās: distinguit a figura dictio-
nis: ad quam nō exigitur nisi vnitās fāta-
stica. Per s^m q^d dicitur vocis complexe: ab
equiuocatiōe distinguit. Est enī cōplexū
sufficiens p^m distinguēdi ipsam amphibo-
logiam ab equiuocatiōe. Nam diuersitas
aliquorum s^m specie: prouenit ex diuersi-
tate materie z forme. Sed cōplexum z in-
complexum differūt ex parte materie z for-
mę: ergo loci qui accipiunt s^m cōplexum
z incomplexum differunt specie. Q^d autē
cōplexū z incōplexū differāt ex parte ma-
terie hoc patet p^r simile. Nam alia ē mā p^r
ipsum lapidē z ipsius domus. Simi-
liter alia ē materia cōplexi z incomplexi.
Propria materia autem cōplexi sūt dicti-
ones p^r se significatiue. Sed materia incom-
plexi sūt syllabe z littere nō p^r se significa-
tiue. Differūt etiam ex parte forme. Nā for-
mā cōplexi cōsistit in vniōne dictionū que
p^r se significant. Sed forma incomplexi cō-
sistit in vniōne litterarū z syllabarū que
p^r se non sūt significatiue. Differūt ergo ex
parte materie z forme: ergo zē. Ad pri-
mum argumentū dicendū q^d cōplexum z
incōplexū magis differunt s^m materiam
q^m s^m formam ut dictum est. Ad secun-
dum dicendū q^d duplex est totum scz ho-
mogeneum z etherogeneum. In toto au-
tem primo modo dicto est idem nomē to-
tius z partis. Quelibet enim pars ignis ē
ignis: z quelibet pars carnis ē caro. Et iō
in toto homogeneo pars non differt a to-
to specie. In toto autem secūdo modo di-
cto nomen totius non conuenit culibet
parti: quelibet enim pars hominis non ē

ad ar^o p^r
q^onis

homo. Et sicut duplex est totus sic duplex
est pars. s. homogenea z etherogenea: po-
tē autem p^mo modo dicta non differt a suo
toto specie. Sed secundo modo dicta po-
tē dupliciter considerari. Aut vt est p^r for-
mam totius. Et adhuc talis pars a suo to-
to non differt specie. Aut vt est quoddam
compositum in se habens esse distinctum
ab esse totius. Et talis pars potē differre
a suo toto specie. Et sic intelligimus amphi-
bologiam accipi ex parte vocis complexe
z equiuocatiōem ex parte vocis in cōple-
xe: put. s. in cōplexum habet esse distinctū
a cōplexo. Ad aliam questionē dicē-
dum q^d ad amphibologiam sicut ad quēlibet
alium locum sophisticum duo requirun-
tur. s. apparentia z non existentia. Si enī
aliquid appareat z siml cū hoc existat: de-
ceptionē non causat. Similiter si aliquid
nō existat nec apparentia z habeat: nullā
causabit fallaciam. Sed sciendū q^d du-
plex est multiplicitas. in dictione z extra di-
ctionem. In dictione est triplex multiplici-
tas: scilicet actualis: potentialis z fantasti-
ca. Actualis multiplicitas est: quando ē
ibi idēitas vocis s^m materia z formam.
Potentialis est quādo est ibi idēitas vo-
cis s^m materiam z nō s^m formam. Fantasti-
ca est quādo aliqua dictio vnum signifi-
cat: sed p^rpter aliquā similitudinē videtur
aliquid aliud significare. Nam oīs multi-
plicitas aut est vera: aut nō vera. Si nō ve-
ra: tunc ibi est figura dictionis. Si est vera
multiplicitas: aut ibi est idēitas vocis s^m
materiam z formam aut s^m materiam tm. Si s^m
materiam tm: aut hoc erit i voce comple-
xa: z tunc habemus cōpositionē z diuio-
nem. Si in voce incōplexa tunc habemus
accentum. Si fit idēitas s^m materiam z
formam: z ista idēitas fit i voce complexa
sic est amphibologia. Si in voce incōple-
xa: sic est equiuocatiō. In tunc videndum ē
vtrū ad amphibologiam requiratur di-
uersitas cōstructionis. Et dicendū q^d cū
amphibologia operetur actualem multi-
plicitem que prouenit ex diuersitate sen-
tentie. Diuersitas autem sententie habe-
ri potē sine diuersa ratione cōstruendi.
Concludendū est ergo q^d ad amphibolo-
giam non requirit diuersitas cōstructionis.

Ad 2^{am}.
q^onem.q^ont
q^ont

Ad autē diuersitas snie nō semp. pueniat ex diuersitate cōstructionis: hoc ps. Nam inter constructibilia que tñ vno mō cōstruuntur adiuicē: pōt esse diuersitas sententiae: q̄ inter illa pōt esse diuersitas habitudinis: z ex diuersitate habitudinis sequitur diuersitas sententiae. Verbi gr̄: si dicatur liber est Ari. Nec pōt esse habitudo efficiētis ad effectum: vt sit sensus: liber ē Arist. vt efficiētis. Vel pōt esse hitudo possessi ad possidentē: vt sit sensus: liber ē Ari. vt possidentis. Similiter aliqua oratio pōt significare aliquē cōceptū: ita q̄ ptes illius orationis significant partes p̄cepti vt si dicatur Vitus aratur. Nec enī oratio significat scissionē litōris: z partes oratiōis significant partes illius cōcepti. Et ista oratio absq; diuersa ratione cōstruendi pōt transferri ad significandū admissiōē tēporis. Et hoc p̄pter aliquā similitudinē: nam oēs transferentes s̄m aliquā similitudinē transferunt. Ad p̄mū argumentū dicēdum q̄ oēs paralogismi istius loci habēt vnū principū cōe non existente. s. diuersitatem sententiae cui multotiens annectit diuersa ratio cōstruendi. Ad rationem in contrariū cum d̄r. Vnius effectus zc. Dicēdū q̄ ista p̄positio non est generalit̄ vera. Nam sanitas potest induci a natura z per artem. Et quedā animalia eiusdem speciei possunt generari p̄ putrefactiones z p̄ ppagationem. Nō licet diuersitas constructionis q̄sq; fuerit cā diuersitatis sententiae: hoc tñ non concludit q̄ vbiq; fuerit diuersitas sententiae: q̄ ibi fuerit diuersitas cōstructionis. Ad aliud principale dicendum q̄ si penes nullū istorū accidat diuersitas: adhuc pōt tota oratio cōplexa diuersa significare. Sicut patet i ista oratiōe multiplici s̄m cōpōnē z diuisionē. Possibile ē sedentē ambulare. Eadē enī significata z eundē modū significandi hz ista oratio in sensu p̄posito z diuisio. Et si mulier vt videt potest esse in amphibologia. Sed illud non soluit: nam modus p̄ferendi coniūctum vel diuisum: ē modus p̄ferendi siue significandi ipsius cōplexi in quantū tale est. Et iō in p̄pōnē z diuisione accidit diuersitas sententiae p̄ tales modos significandi: sed in amphibologia nō sūt

tales modi significandi: p̄ qd̄ v̄ q̄ in amphibologia resultet diuersitas sententiae ex diuersitate modi significandi dictionum. Et dicendū est nunc ad rationē q̄ i amphibologia q̄sq; ex diuersa rōne cōstruēdi resultat diuersitas sententiae. Vel salūm diuersitati sententiae annectit diuersa rō cōstruendi. Nō d̄q; autē in amphibologia diuersitas snie resultat: eo q̄ tota orō trāsfertur a p̄pria significatione ad ip̄prias: vt si sic dicatur. Vitus aratur. Ad vltimū dicendū q̄ Ari. sufficienter instruxit nos q̄stū ad h̄ quod p̄ se requirit ad amphibologias: q̄ ad illā requirit vnitas vocis s̄m materiā z formā: z diuersitas snie. Et quantū ad hec duo sufficienter instruxit nos sed q̄ diuersitati sententiae accidit diuersa ratio cōstruendi: ideo Arist. ponit tales paralogismos.

Questio vigesima.

Meritur

suppositio q̄ i ali

q

quo paralogismo reperiat diuersitas cōstructionis viz

talis orō sub vno actu p̄ferendi

possi potest multā significare? Et v̄ q̄ nō. Nam ad hoc q̄ ista orō. Dignātes vellē me accipere: representet diuersos sensus: necesse ē q̄ ibi sit diuersitas cōstructionis. Sz ad diuersitas platiōis: Nam s̄m q̄ ly me ad diuersitatem cōstructionis sequitur cōstruit a pte ante: est vna platio. Et s̄m q̄ cōstruit a pte post est alia: sub vno ḡ actu platiōis nō pōt multā significare. Item s̄m q̄ ly me p̄struitur a parte ante: necesse est intelligere modū significādi a pte ante: z p̄ cōsequēs: necesse ē intelligere vocē ipsam a pte ante: q̄ modi significādi nō sunt sine voce. Simili s̄m q̄ ly me p̄struitur a pte post: necesse ē intelligere modū significādi a pte post. z ipsam vocem: sed vnico actu proferendi non potest intelligi ly me a parte ante z a parte post: ergo zc. Cōstructionis est congrua dictionum orationis. Sed in hoc dicto. Vellem me accipere pugnantēs: est tñ vnica dictionum oratio: Sed in hoc dicto. Vellem me accipere pugnantēs: est tñ vnica dictionum oratio: ergo tñ vna constructio. Ad oppositum. Arist. dicit ista orō eē distinguēda. Et ouenit tacentem dicere: sz h̄ non esset nisi ista orō vnico actu p̄ferēdi diuersa signat;

arg^o
ōnis.. r. elen^o.
capl. 2.

Ceterum nisi ita esset: actualis multiplicitas
 non differet a potentiali: quia pro tanto dicimus
 aliquam propositionem esse multiplicem secundum compositionem
 et divisionem: quia talis oratio diuersis pla-
 tionibus ad diuersos sensus determinatur.
 Ad quoniam dicitur: quod cum amphibologia ope-
 tur actualis multiplicitate secundum alexandrum: ne-
 cesse est amphibologicam orationem sub vno ac-
 tu proferendi diuersos sensus repugnare. Et
 ratio huius est. Quia nomina et verba transposita ha-
 bent eadem significata: et eadem modum si-
 gnificandi: cum significata et modi significandi
 sint essentialia dictioni. Sed transpositio
 est sibi accidentaliter: inter nomina enim que tamen vno
 modo construuntur: manifestum est quod transposi-
 tio non diuersificat constructionem: quia non diuer-
 sificat modos significandi dictionum: quod sunt prin-
 cipia constructionum. Idem enim est dicere. Peleus
 filius et filius peleus. Alterius ista oratio. Pu-
 gnantes velle me accipere: sub isto actu pro-
 ferendi actu repugnat hunc sensum. Vellem
 accipere pugnantes. Et ista oratio: pugnantes
 vellem accipere me: actu repugnat hunc sensum.
 Vellem quod pugnantes accipere me. Cum er-
 go nomina et verba transposita idem signi-
 ficent, oratio primo modo plata representat
 bit actu secundum sensum: et secundo modo pla-
 ta primum sensum. Ista ergo oratio: pugnantes
 vellem accipere me: sub vno actu proferendi re-
 presentat actu diuersos sensus. Et hoc scilicet
 sequitur ex hoc quod actuale multipliciter
 operatur. Ad primum argumentum: concedo
 maiorem: sed cur dicitur in minori: quod ad
 diuersitatem constructionis sequitur diuersitas
 plationis. Nego: quia modi significandi
 sunt cause constructionum qui manent in ter-
 minis transpositis. Ad aliud dicendum:
 cum dicitur pugnantes vellem me accipere:
 quod ad hoc quod habeat iste sensus. scilicet quod vel-
 lem accipere pugnantes: necesse est intelligi
 huiusmodi constructionem a parte ante de huiusmodi accipere: ita quod
 eius dependentia a parte ante terminet: quia
 constructionem a parte ante nihil aliud est: quod quod modi
 significandi dictionis concordant modis si-
 gnificandi ipsius verbi: quod debentur et per
 comparationem quam habet ad substantiam
 a qua actus egreditur a parte ante. Et simi-
 liter constructionem a parte post: nihil aliud est: quod
 quod modi significandi dictionis correspondent
 deat modis significandi ipsius verbi: qui ei

debentur per comparisonem ad substantiam: a qua
 actus egreditur a parte post. Unde modi
 significandi dictionis possunt habere cor-
 respondentiam cum modis significandi ver-
 bi: qui et debentur per comparisonem ad sub-
 stantiam: a qua actus egreditur. Unde con-
 gruitas orationis resultat ex corresponden-
 tia modorum significandi: et non ex ordinatio-
 ne vocum nisi per accidentem. Non potest intelligi ali-
 qua dictionis constructio a parte ante: licet vox a parte
 ante non ordinetur. Et cum dicitur vltimum quod si
 modi significandi eius quod est ly me: intelli-
 gantur a parte ante: necesse est vocem intelligi a
 parte ante. Verum est secundum correspondentiam.
 Unde ad hoc quod ly me construatur a par-
 te ante vel a parte post: sufficit correspondentia
 in modis significandi eius quod est ly me: intelli-
 dum quod hec consequentia non valet. Tantum est
 vna ordinatio dictionum: quod tamen vna constructio
 Questio vigesima prima.

Veritur viri ora-
 tio multi-
 plex secundum amphibologiam
 vno modo plata: sit multi-
 plex quocumque modo proferatur.
 Et quod sic videtur. Quia a

in actu et effectus in actu simul sunt et non
 sunt. ex quinto metaphisice. Sed modi si-
 gnificandi sunt cause diuersitatis constructionis.
 Et modi significandi manent inde quod quod
 modo proferatur: ergo ratio. Ceterum nomina et ver-
 ba idem significant: quocumque ergo modo trans-
 ponantur termini: non auferunt multiplicita-
 tem a propositione: ergo ratio. Ceterum. Si
 terminata prolatio determinaret orationem
 multiplicem ad alterum eius sensum: actualis
 multiplicitas a potentiali non differret: con-
 sequentia patet: quia oratio multiplex secundum
 potentialem multipliciter ad alterum sen-
 sum determinari potest per determinatam
 prolationem. Ad oppositum. Nisi de-
 terminata prolatio determinaret oratio-
 nem amphibologicam ad alterum sensum: nul-
 la habitudo syllogistica esset sine multiplici-
 tate. Et vniuersaliter vbi cumque hoc verbum
 est: predicatur tertium adiacens: talis ora-
 tio esset distinguenda. et sicut in hec esse di-
 stinguenda homo est animal. Ceterum ora-
 tiones imperfecte essent simpliciter perfe-
 cte. Nec enim esset perfecta: albus est homo

T. c. 3.

Ad q̄onē **C**irca istam q̄onem est duplex opinio. Quidam dicūt q̄ oratio multiplex s̄m amphibologiā vno modo prolata est multiplex quocūq; alio mō p̄ferat. Unde isti dicunt istam orationē esse distinguendā: hō est animal. **A**lia opinio est q̄ oratio amphibologica nō ē alia q̄ illa que sub eodē actu proferendi multa significat vt in hac: **I**sti asini sunt episcopi. **N**eutra istarū opinionū est vera simpliciter. **P**rima enīz ponit tantam indeterminationē in sermone q̄ vix homo posset: vbi hoc verbum ē: p̄dicat̄ tertū adiacens cōceptum determinatū audienti exprimere: ergo p̄pter finē sermonis nō debemus ponere indeterminationem tantam in sermone. **S**ecunda opinio ponit multas orationes multiplices s̄m amphibologiam nō esse distinguēdas quia si dicat: pugnantēs vellez me accipe. planū est q̄ ly me z ly pugnantēs s̄m hūc sensum non possent pluribus modis constructurū: ita q̄ ordo cōceptū cor̄spōdeat ordinationi dictionū. **P**ropter hoc dicendū q̄ oratio multiplex s̄m amphibologiā cum op̄e actualē multiplicatē vno actu proferendi: multos sensus representat. **T**amē oratio multiplex s̄m amphibologiam vno mō plata nō est multiplex quocūq; alio mō p̄ferat. **E**t huius ratio est. **N**ā penes aliquē modū amphibologie puenit multiplicitas ex diuersitate cōstructionis actualis z nō potēntialis. **S**ed cā diuersitatis actualis cōstructionis nō est q̄ dictiones habeant modos significandi s̄m quos sūt adinucem cōstructibiles. **N**ec causa est q̄ dictiones in ordinatione sint sibi p̄ximē. **S**ed causa diuersitatis actualis cōstructionis est q̄ modus significandi dictionis fuerit mutuo dependens: **I**ta q̄ dependētia ex vtraq; parte dictionū fuerit mutua. **U**nde si dicatur: homo animal est. **N**ec oratio est distinguēda eo q̄ modus significandi huius verbi dependēs est. **E**t hoc qd̄ dico homo rōne qualitatis potest istam dependētiā terminare: **E**t h̄ qd̄ dico animal. **S**ed si dicat: hō est animal: hec oratio nō est distinguēda. **N**am modi significandi nō sunt h̄c mutuo dependentes: qz dependētia de ly est: a parte ante z a parte post sufficienter terminatur. **C**Est tamen

intelligendū q̄ licet determinata platio determinet orationē multiplicē sc̄dm actualem multiplicatē z potentialem: sicut accidit in compositione z diuisione: vna tamen multiplicitas ab alia differt. **N**āz determinata prolatio orationem multiplicē s̄m potentialem multiplicatē punctuādo ad alterum sensum potest determinare: manente semper eodem ordine vocū. **S**ed determinata platio manente eodem ordine vocum punctuando nō determinat orationem multiplicē s̄m actualem multiplicatē ad alterum sensum: sed ipsa trāspōsita terminorum. **S**i enim dicat: **P**ugnantēs vellem me accipe: ly pugnantēs zc. non per punctuationē ad alterum sensum potest determinari. **C**Ad primūz dicendū: q̄ causa diuersitatis actualis cōstructionis non est q̄ dictiones habeant modos significandi s̄m quos sunt adinucem cōstructibiles: sed ad diuersitatē actualis cōstructionis requirit q̄ illi modi sint dependētes vt dictum est. **C**Ad aliud cuius dicitur nomina z verba zc. dicendū q̄ verum est: nō tamen in oratione multiplici. **E**t huius signum est q̄ **A**risto. pbat istam propositionem per contradictionēz. z in multiplicibus nō est cōtradictio. **Q**uid autē sit dicendū ad tertū patet i questione.

Questio vigesima secūda.

Meritū

Quidam amphibologie: vtrūz hec sit distinguēda s̄z tertium modum amphibologie: scit seculum? **E**t videt q̄ nō: quia hec oratio est imperfecta in altero sensu: **U**t cōstructo ly seculuz a parte post quia tunc deficit suppositum. **C**Ad oppositum est **A**risto. qui dicit q̄ h̄c ē tertius modus amphibologie: scit seculum. **C**Ad istaz questione z dicūt quidaz q̄ hec est distinguēda s̄m tertūz modū: scit seculuz. **E**t dicunt q̄ tertius modus amphibologie est: quādo oratio per se solū significat vni: iuncta autē alteri plura. **S**ed si h̄ p̄nomē hoc: iungat̄ isti or̄onē: hec oratio h̄mō significabit plura: vt si dicat: **H**oc scit seculuz: tunc significat q̄ seculum habeat scientiā alterius: vel q̄ alterū habeat sciē-

Ad arg^o
p̄ncipalia

r. elen⁷.
capi. 2.

104^e ca.

tiaz seculi. Et q̄ sic debeat intelligi z assignari tertius modus hoc dicit ipsi: p̄z p̄ lraz Aristi. quia tertius modus est s̄m ipm quādo oratio per se significat vnū: iuncta autē alteri plura. **C**Alterius assignat differentiaz inter p̄mum moduz z tertius: qz primus modus est quando ōro significat plura p̄mo: z si ab illa oratione auferatur aliqua eius pars adhuc significabit plura. vt patet in ista: **D**ignantes vellez me accipere. **S**ed tertius modus est: quādo ablato aliquo: residuū nō significat plura. **U**t patet in ista oratione: hoc scit seculū. **A**uferatur ly hoc: z residuūz non significat plura. **C**Sed p̄tra arguo triplicif. **P**rio q̄ ista oratio quā ipsi ponunt multiplices nō sit multiplex: qz in primo z tertio mō amphibologie resultat diuerfitas sententie ex diuersitate constructionis actualis. **S**z diuersitas p̄structionis actualis resultat ex hoc q̄ modi significandi sunt adiuuicem dependentes: sed dependētia huius verbi scit: sufficienter terminatur a parte ante z a parte post. **A**ideatur ergo q̄ hec nō sit multiplex hoc scit seculū. **C**Itēz dato q̄ hec sit distinguēda: ostendo q̄ nō sit distinguenda s̄m tertium modū. **P**rimo p̄ litteram **A**p̄. quia ipse dicit q̄ tertius modus amphibologie est: quādo ōro per se significat vnū iuncta tamen alteri significat plura: vt scit seculū. **N**am vtrūqz z scire z seculū: si coniungat per se dicere: vnū quidem significat: ambo autem plura. **S**i ergo hoc quod dico ambo: includit coniunctum: z hoc qd̄ dico vtrūqz includit diuisim. **V**idef q̄ ista oratio scit seculū: nō cōiuncta alteri debet at plura significare. **C**Itē multiplicitas amphibologie s̄m tertium moduz prouenit ex hoc q̄ eadem oratio s̄m materiam z modum p̄nunciandi significat plura alteri adiuncta: illa ergo oratio que primo significat plura p̄cipaliter nō est amphibologica s̄m tertium modū. **S**ed hec: **H** scit seculū est huiusmodi: ergo zc. **P**robatio minoris: quia ista oratio: nō idiget aliquo vt sit plurimum significatiua: ergo ista oratio prio plura significat. **C**Itē: q̄ differentia assignata inter p̄mū modū z tertium nō valeat p̄batio p̄ simile in equocatione. qz ad **H** q̄ ōro sit multiplex s̄m equoatio

nē: z hoc prio mō nō requirit q̄ ibi ponatur plures termini equoci. hec n. est distinguēda s̄m p̄mū modū: **C**anis currit sicut z hec canis expedit q̄ ad hoc q̄ ōro sit multiplex s̄m p̄mū modū amphibologie: nō ōz q̄ ablato aliquo remaneat multiplicitas i p̄pone residua. **A**d q̄onē ergo dicēdum **A**d q̄onēz q̄ hec est multiplex s̄m tertium moduz: scit seculū. **S**ed intelligenduz q̄ tertius modus amphibologie est: qn̄ ōro de se soluz significat vnū: ipsa tñ iuncta alteri significat plura p̄ arist. in lra: nō tñ sic itelligēdo q̄ multiplicitas sit in toto aggregato prio sicut ponit alia p̄posito: sed tota multiplicitas est in ista p̄ncipala: scit seculū: vt tamē ad aliud refert sicut ē in ista p̄pone: **B**. p̄tin. git eē. a. **H**uic enim quod est. b. attribuitur due acceptiōes: z nō ipsi p̄posito. **N**ec est ipsi. b. absolute p̄dicato: sed ipsi. b. vt stat sub tali predicato. similiter i p̄posito. **M**az hec ōro: scit seculū: dē solū significat vnū iuncta tñ alteri plura significat vt si dicat: **S**ortes si ē sapiēs: scit seculū: hoc p̄ns scit seculū est distinguēdū. **E**x eo q̄ ly seculū potest cōstrui a pte post de ly sit. **E**t tūc est sensus. **S**i sortes ē sapiēs ipse h̄z sciam de seculo: z sic est p̄pō vera. **S**i ly seculū cōstruat a pte añ de ly scit: tūc ē p̄posito falsi: sub hoc sensu: **S**i **S**ortes est sapiēs: seculū habet scientiam. zc. **C**Alterius ē intelligēdū q̄ differentia ē iter tertium modū amphibologie z p̄mū: qz primus ē quādo oratio primo z p̄cipaliter plura significat. **T**ertius autē modus ē: quādo oratio significat plura: vt ad aliud habeat relatōez **U**nde dicere q̄ hic ē p̄mū modus amphibologie: **H** scit seculū: qz hec ōro p̄ z p̄cipaliter plura significat: **H** ē tertius modus: scit seculū: qz ista ōro de se nō significat nisi vnū: z ista adiuncta alteri plura significat. **I**ta q̄ tota multiplicitas sit i ista p̄ncipala: scit seculū: p̄ unalteri adiungit. **C**Ver hec ad rōnē p̄cipalē: cū dicitur: q̄ huic ōroni: scit seculū: deficiet suppositus. **S**i ly seculū p̄struatur a parte post. **D**icendū qd̄ hec ōro: suppositū pōt hēre ex illo cui adiungit. **C**Sz cōtra hec arguo tripliciter. **P**rimo sic. **N**ultiplicitas actualis in orōnē nō resultat nisi ex cōiunctōe p̄mū ipsi ōronis. **S**ed ex nulla cōiunctōe partium istius orationis

Ad arg^o
p̄ncipal

Scit seculū. resultat diuersa sentētia: quia
 vtrūq; de se vniū solū significat: ergo hec
 oratio Scit seculum: nō est multiplex s̄m
 amphibologiam. C Sed forte diceretur
 q; hec ratio solum cōcludit q; hic nō sit p̄
 mus modus amphibologie: Scit seculūz
 q; primus modus amphibologie est: quā
 do diuersitas sentētie resultat ex coniu
 ctione partium orationis. Sed tertio mo
 dus est quādo orō de se significat vniū: z ip
 sa iuncta alteri significat plura. Unde q; h
 nō sit primus modus amphibologie con
 cludit ratio. Contra. Hec oratio non h̄z
 significatum nec modum significandi nisi
 ex partibus: quod ergo partib; non cōfert
 significatū: nec modū significandi nō faci
 et orationē plura significare. Sed tale ad
 iunctū nō cōfert partibus significatum nec
 modū significandi: ergo hec oratio Scit se
 culū: nō significat plura ex adiunctiōe ali
 qua. Sed dicendum ē ad rōnem q; in par
 tibus oratiōis per se accepte: sunt modi si
 gnificandi s̄m quos ipse adiūctem diuersi
 mode possunt cōstrui. In hoc enim qd̄ di
 co: seculum: est casus rectus rōne cuius po
 test supponere verbo a parte ante: z cū eo
 intransitiue cōstrui in ratione suppositi.
 Et in h̄ q; dico Seculū: est casus accusati
 uis rōne cui; potest cōstrui cū verbo a pte
 post intransitiue. Dicitur ergo q; adiunctū
 confert actum huic qd̄ dico Seculū: per
 quem i altero sensu potest cōstrui cum ly
 scita parte ante: per hoc q; suppositum p̄
 cedētis oratiōis pōt supponere verbo. Se
 cundo dat actum huic qd̄ dico Seculū: vt
 possit p̄strui cū hoc qd̄ dico: scita pte post.
 Hec enim orō nō posset esse p̄fecta: si hoc
 quod dico Seculū: a pte post construeret
 nisi aliqd̄ redderet suppositū huic quod
 dico: scita parte ante. Unde q; reddit sup
 positum datactum huic qd̄ dico Seculū
 vt cōstruatur a pte post de ly scit. zc.
 Item adhuc pōt obijci sedo sic: q; si hec
 orō Scit seculū: n̄ significat; p̄sa nisi vt al
 teri adiūgit: sequit q; totū aggregatū p̄rio
 significet plura: q; quādo aliqua operatio
 nō potest inesse alicui nisi vt illud iunctū ē
 cū alio dicimus illam opationē eē vtriusq;
 vt si trahere nauem nō in sit Soti nisi per
 a ditorū Platonis: vtriusq; attribum; hūc

actū qui ē trahere nauim z nō alteri p se.
 Si h̄ hec oratio Scit seculū: non signifi
 cat plura nisi vt iuncta alteri: videt q; totū
 aggregatū p̄rio significet plura. C Tercio
 hoc videtur eē de intētionē Ari. Dicit
 enim q; tertius modus amphibologie ē
 qn̄ cōpositū significat plura: se paratū vero
 vniū solū. Ut Scit seculū. nam ly scire z ly
 seculum vniū significat: ambo autē plura.
 Si ergo Aristo. vniformit accipiat ly vtrū
 q; diuisim: z ly ambo cōiunctim: videt q;
 hec oratio: scit seculum: de se debeat signi
 ficare plura: z non ex adiunctiōe cū alio.
 C Ad primū istorū duoz dicendū q; ratō
 nō cōcludit quin tertio modus amphibolo
 gie sit ex cōiunctiōe alicuius cum alio. Et
 ad maiorē rōnem cum dicitur: quādo aliq;
 operatio nō est vni nisi vt iunctū est alte
 ri zc. Dico q; maior habz sic intelligi: q; ista
 opatio est vtriusq; vel vnius partis vt at
 tributionē h̄z ad altā. C Ad aliud dicēduz
 q; Ari. in illa lra intelligit q; multiplicitas
 tertii modi n̄ resultat ex hoc q; aliq; dictio
 ibi h̄eat p̄ses significatiōes. Vn̄ idē est ac si
 diceret q; hec orō z ei; p̄ses solū vniū signi
 ficant: adiūcta autē alteri plura. C Ultimo
 sciēdū ē circa hūc locū q; tres sūt modi am
 phibologie: z tres equiuocatiōis: tertio tū
 modus assignat; a p̄ho nō est cōis vtriusq;
 fallacie. Duo tū modi cōes sunt vtriusq;. Il lā
 primus modus est vt dicit Ari. qn̄ dictio vel
 oratio significat plura. Secundus qn̄ ē trās
 latio a p̄pria significatiōe ad ip̄pria. Vn̄
 Ari. sic dicit q; secundus modus resultat ex
 hoc q; soliti sumus sic dicere. Et iuxta s̄m
 modum equiuocatiōis sic sunt paralō
 gism; quicqd̄ ridet habet os: pratum ridet
 ergo zc. Ridere enim p̄prie significat actū
 hominis: z p̄pter aliquam similitudinem
 significat floruitiōem in pratis. Iuxta s̄m
 modum amphibologie sic sunt paralōgism;
 mi. Quādo cuiq; litus aratur terra scindit;
 sed quādo cuiq; in doctis docetur: litus
 aratur: ergo quādo cuiq; in doctis docet
 terra scindit. Arare enim litus significat p̄
 prie scissionem terre: sed ille qui arat litus
 amittit tempus suum: ideo propter istam
 similitudinē transfertur ad amissionem tē
 poris. Tertius modus equiuocatiōis est
 ex eo q; aliqua dictio plura cōsignificat

r. elench
ca. 2.

eodem.

vt laboras. Similiter tertius modus amphibologie est quado ordo de se significat vnum; et ipsa eadem inuenta alteri significat plura: vt scit feculum.

Questio vice sima tertia.

Veritur de copositione et diuisione. Et primum vtrum copositione et diuisione sint due fallacie distictae specie? Et videtur quod non. Nam sicut se habet multiplicitas actualis orationis ad orationem: sic se habet multiplicitas potentialis orationis ad orationem: sicut multiplicitas actualis non constituit nisi vnum locum sophisticum vel vnam fallaciam vt amphibologiam: ergo nec potentialis. Et sicut se habet multiplicitas potentialis dictionis ad dictionem: sic se habet multiplicitas potentialis orationis ad orationem: sed multiplicitas potentialis dictionis non constituit nisi vnum locum sophisticum vt accentum: ergo etc. Et loci sophistici distinguuntur specie per causas apparentes: illi ergo loci qui habent eandem causam apparentem non distinguuntur: sicut copositio et diuisione habent eandem causam apparentem vt vnitatem materie: ergo etc.

Ad oppositum. Nisi copositio et diuisione specie distinguerent non essent sex loci sophistici in dicto quod est contra Aristotem. Questio vice sima quarta.

Arta hoc querit vtrum vnitatem materiae sit complexio sit sufficiens causa distinguendi copositionem et diuisionem? quod sic videtur: quia cum vnitatem materialis vocis complexio sit causa generalis apparente in copositione et diuisione nisi fuerit principium sufficiens distinguendi vnum locum ab alio: oportet super ista causam generalem aliquid addere quod ipsam determinet ad copositionem et diuisionem: et illud additum oportet esse aliquid pertinens ad modum pronuntiandi: Et sic copositio et diuisione actuale multipliciter operantur quod falsum est: primum patet: quia ibi esset vnitatem materie et vnitatem modi pronuntiandi: et hec duo integram locum operantur actualiter multipliciter: ergo etc. Et illud est causa ap-

parente in copositione et diuisione sub quo multa latent: sed sub vnitatem materialium multa latent in copositione et diuisione: ergo est sufficiens principium distinguendi copositionem et diuisionem. Minus patet per Aristotem in illo capitulo 5. Fallacia autem fit ex his. nam ibi vult Aristoteles per vnitatem materialium credamus copositionem et diuisionem esse idem. Et illud est causa apparente in copositione et diuisione: quod est principium tegendi defectum: quia defectus latet sub apparente: sicut vnitatem materialium est sufficiens principium tegendi defectum: ergo etc. Minus patet per Aristotem. Dicit enim quod copositio et diuisione deficiunt ab elementis eo quod non est eadem oratio copositum et diuisione: diuersitas ergo orationum est causa defectus in copositione et diuisione: sed iste defectus latet sub vnitatem materialium: ergo etc. Ad oppositum. Quod est contra duobus non distinguunt illa species sed vnitatem materialium est causa copositionis et diuisionis: etc. Ut sciat veritas prime questionis primo ostendit solueret eadem. Circa quam sunt diuersae opiniones. Quidam dicunt quod vnitatem materialis est causa apparente generalis in copositione et diuisione: ipsa tamen diuersificata per diuersas habitudines diuersos locos constituit. Et hoc ponit sic proponens orationem huius copositionem non debet ea preferre vt indifferenter se habet ad vtrumque sensum: quia sic ita de facili percipiet rudes sensus copositum falsum: sicut sensus diuisionem verum. Nec debet ea preferre sub sensu diuisione vero determinate. Nam manifestatio sensus diuisionem veri est manifestatio sensus copositum falsi. Sed ostendit ea preferre sub sensu copositum falso cum habitudine ad sensus diuisionem verum. Vnde vnitatem materialium cum habitudine ad sensus diuisionem verum est causa apparente in copositione et vnitatem materialium cum habitudine ad sensum copositum verum: est causa apparente in diuisione. Ista autem habitudine est ex parte orationis propter quod vnitatem materialium cum habitudine ad sensum diuisionem verum est causa apparente in copositione. Sed contra hoc. In causa apparente cum sit principium tegendi defectum: non oportet aliquid occasio manifestandi defectum: sicut ista causa apparente est sufficiens occasio percipiendi vtrumque sensum: quia per hoc quod preferit sub sensu copositum falso possumus percipere sensum copositum falsum. Et per hoc quod preferit sub habitudine ad sensus diuisionem verum: est ibi occasio percipiendi sensus diuisionem

r. elen.
capi. 3.

Ad 2^{am}.
qonem.

verū: i cā q̄ apparet̄ eēt sufficiens occasio
ad defectū manifestādū. **C**Itē iferī^o pbat
q̄ iter platonē compositā z diuisam non
cadit aliq̄ relatio media: qd̄ in ponit ista
positio: q̄libet q̄ platio vl̄ ē determinate p
latio sc̄lus cōposito vl̄ sc̄lus diuisi. **E**t si vni
us sub assimulatione ad aliū. **C**Propter
hec dicit̄ alr̄ q̄ cā apparet̄ in cōpōne: est
vnitas materialis sub actuali platiōe sc̄lus
diuisi veri. **Q**z opponēs sophistice tria d̄z
celare. s. pluralitatem significatorū: falsita
tē p̄pōnis: z indeterminatiōem ad vtrūq̄
sensum. **Q**ue tria p̄ cām apparet̄ie tegunt
q̄z per vnitatem mālem: tegit pluralitas si
gnificatorū. **P**er hoc q̄ p̄fertur sub deter
minato sensu: tegit ideterminatio ad virū
q̄z sensum. **P**er hoc q̄ iste sensus diuisus
verus ē tegit falsitas p̄positionis. **S**ed
cōtra istā viam arguo dupliciter: **N**o sic
oē qd̄ apparet̄ h̄z aliquam similitudinē il
lius quod apparet: sicut auricalcū qd̄ ap
paret auri: habet aliquam similitudinem
auri: si ergo oīō cōposita apparet esse vera
ōz q̄ in se habeat aliquā similitudinē ad
diuisam veram. **S**ed ista positio non po
nit aliquā similitudinē in oīōne cōposita
ad diuisam: q̄ zc̄. **C**ōfirmatur ratio. **N**āz
vera nā auri nō est cā quare auricalcū ap
paret auri. **E**rgo veritas sensus diuisi nō
est cā q̄re oīō cōposita falsa apparet cē ve
ra. **S**ed sic dicētes forte dicerent q̄ veritas
sensus diuisi nō est cā p̄cisa apparet̄ie i cō
positōe: sed similitudo oīōnis cōpositē ad di
uisam. **E**t ista similitudo prouenit ex vnitāte
māliū. **S**ed videt̄ q̄ ista r̄nsio concedat
p̄positum: nā formale i cōpositōe est ista
similitudo. **E**t ista similitudo puenit ex vnitāte
māli: ergo vnitas materialis ē sufficiens p̄
cipiū apparet̄ie i cōpōne z diuisiōe. **C**Itē
in oī loco in dictiōe: idē ē qd̄ tegit falsitātē
p̄positiōis vel pluralitātē z qd̄ facit appa
retē p̄tradictiōe. **S**ed vnitas mālis ē cā
apparet̄is cōtradictiōis: q̄ zc̄. **A**d mo^o pbat
nā si q̄raf: vidisti ne oculo hūc p̄cussū. hec
p̄positio cōceditur. **S**i iterū querat: vidi
sti ne hūc p̄cussū oculo: hec negabit. **E**t
cā ista apparet̄is p̄tradictiōis ē vnitas ma
terialis: q̄ zc̄. **C**Propter hec dicitur alr̄ q̄
cā apparet̄ie in cōpōne est vnitas: materia
liū plata in sensu cōposito falso. **E**t hoc v̄

hēri ab Arist. qz Arist. in p̄mo hui^o: vbi de
terminat de locis sophisticis q̄ntū ad eoz
apparet̄iā: nō ponit aliquā oīōnē in falla
cia cōpōnis: quin in sensu cōposito fit falsa
nec aliquā iuxta diuisiōe quin in sensu di
uiso fit falsa. **S**ed cōtra hanc viāz argui
tur duplicif. **P**rimo sic. **A**llud nō pōt esse
causa apparet̄ie in loco sophistico: sine q̄
cōuenit reperire locū illū: qz locus sophi
sticus nō ē sine apparet̄ia. **S**ed puenit re
pire cōpōnē z d̄fusiōnē sine falsitate alte
ri^o sensus: vt p̄z p̄ exēplū. **V**ideo hōmīez
magñū baculū tenentē: hic est cōpositio z
diuisio: eo q̄ hec determinatio nō al^o ma
gnū: pōt determinare hominē vel bacu
lū: z i vtroq̄ sensu pōt eē p̄pō vera: positio
casu possibili. **C**Itē sophista d̄z arguet ex
apparet̄er veris: sed si causa apparet̄ie i cō
pōne est vnitas mālis plata in sensu com
posito falso: ex manifestis falsis arguet
sophista: qd̄ et nō eēt cōueniēs. **E**t p̄pterea
vt argutū est in cā apparet̄ie nō d̄z eē i ali
q̄ occasio manifestādi defectū: ex quo defe
ctus laterē d̄z sub apparet̄ia. **S**z platio cō
positū falsitē occasio manifestādi defectuz:
q̄ zc̄. **C**Propterea p̄t dicit̄ ad questionē: q̄
vnitas materialis est cā apparet̄ie genera
lis in cōpōne z diuisiōe: sed qz cōe in q̄ntū
h̄mōi nō distinguit: iō ipsa diuisa vel p̄tia
p̄ diuerfas d̄rias diuersos locos cōstituit.
Nam similitudo oīōnis cōpositē ad diuisam
est cā apparet̄ie in cōpōne. **E**t similitudo oīō
nis diuisē ad cōpositā est causa apparet̄ie
in diuisiōe. **N**ūc autē iste similitudines diffe
rūt s̄m specie: z ideo p̄nt distinguere locos
s̄m species. **Q**z autē iste due similitudines
differant s̄m speciem. p̄batio: nam relatio
nes diuersificant s̄m spēm s̄m diuersitatē
fundamentorū s̄m speciem. **N**unc autem
fundamenta istarū similitudinū sunt mo
di p̄ferendi cōpositum vel diuisim. **E**t isti
modi differūt s̄m specie: ideo iste similitu
dines differunt s̄m speciem. **A**d mo^oz patet
nam similitudo que fundatur super albe
dinē: differt specie a similitudine que fun
datur sup nigredinē: qz albedo z nigre
do specie distinguūtur. **S**ecūda pars mi
noris patet. s. q̄ modi p̄ferendi cōpositum
vel diuisim differūt s̄m specie: qz maior est
diuersitas int̄ modos p̄ferendi cōposituz vl̄

diuisim: q̄ iter mātia nūc z iterū prolata
sz materialia nunc z iterū prolata differūt
fm numerū: ergo modi p̄ferendi cōposi-
tum vel diuisim differūt fm speciē. Et p̄-
pterea modi p̄ferēdi sunt forme locoz dif-
ferētū fm speciē: ergo zē. Nra ps mino-
ris p̄ que fuit: q̄ iste similitudines fundant
sup istos modos p̄ferēdi specie diuersos.
Nam similitudo orationis cōposite ad diui-
sam vel attendit solū penes vnitate mate-
rialiū vel penes modos p̄ferendi cōposi-
tum vel diuisim. Non penes vnitate ma-
terialiū: nā tal similitudo nō causat dece-
ptionem que appropriat cōpositū z diuisio-
nū: nā in materialib⁹ cōpositio z diuisio
non distinguunt. Si n. aliqs credit mate-
rialia esse eadē p̄ hoc non decipit. Ista ḡ
similitudo attendit secūdo mō: hoc p̄ si nos
inspicimus ad modū quo decipimur fm
compositionem z diuisionē. Si eni queri-
tur: putas ne verū dicere nūc: qm̄ tu fact⁹
es. Cito respondens hāc concedet. Si er-
go vlti⁹ inferat: factus es: ergo nūc: dece-
ptio non accidit qz r̄idēs credat mātia eē
eadē. sed p̄pter similem modū p̄ferendi
cōpositum: z diuisim. Et h̄ vult Ari. taz i p̄.
mo hui⁹ q̄ in scdo. Dicit. n. q̄ nos decipi-
mur scdm cōpositionē z diuisiones: eo q̄
nihil putat differre cōposita et diuisa ora-
tio. Unde dicēdū q̄ vnitas materialium
eū similitudine orōnis cōposite ad diuisāz
est causa apparentie in cōpositiōe z econ-
uerso in diuisione. Et iz iste similitudines
radicaliter pueniant ex vnitate materia-
liū: iste in similitudines sup modos p̄ferē-
di cōpositum vel diuisim fundant: q̄ sūt spe-
cie differentes. Vlti⁹ intelligendūz
est q̄ arguens sophisticē fm cōpositionē
habet p̄ferre talem orationem in sensu
diuiso vero. Nam si p̄ferret eam in sen-
su composito falso: ibi est et occasio mani-
festandi defectū z falsitatem. Sed tamē ve-
ritas sensus diuisi nō erit causa apparentie
in cōpositione. sed similitudo orōnis cōposi-
te ad diuisāz vt dictū est. C Sed cōtra h⁹
arguo z ostendo q̄ ista similitudo non sit
causa apparentie in cōpositione: qz cā ap-
parentie in omni loco in dictione debz eē
obiectum sensus. Cum ergo similitudo ista se
sui non obijciat: nō erit cā apparentie in cō-
positione. Dicendū ē q̄ ista relatio obijctif

sensui p̄ hoc q̄ vnitas materialium sensui
obijctur: sicut similitudo sortis ad plato-
nem in albedine sensui obijctur. C Ad p̄-
mā rōnem istius secunde questionis cum
dicit: Si vnitas materialis nō sit sufficiens
cā apparentie cū sit generalis: oportet super
istam aliqd addere. Dicendum q̄ illud ad-
ditū est similitudo orationis cōposite ad diuisā
z nō modus p̄ferendi. C Ad secūda p̄
p̄ dicta i qōne. C Ad tertiā quādo dicit: q̄
vnitas mālis tegit defectū zē. Dicendū q̄
vnitas materialis nō facit apparentiaz sine
similitudine: nec tegit defectū. C Ad rōnes
prime qōnis. Dicendum pro prima rōne
q̄ simile est quo ad hoc q̄ viraqz multipli-
citas est in orōne: sed tamen ex hoc nō seq̄-
tur vlti⁹ q̄ si in actuali multiplicitate
orōnis non est nisi vnus locus: q̄ iō scdm
potentialem multiplicatē nō sit nisi vn⁹
locus: Nā in potentialem multiplicatē ora-
tionis est distinguere duas causas appare-
ntie specie differentes: sicut dictum est. Et ē
duas causas non existēte latentes sub illis
causis. Sed in actuali multiplicitate orō-
nis non est distinguere nisi vnā cām appa-
rentie: z vnā cām nō existēte: ideo non est
sile. C Ad aliud dō: q̄ circa hoc sunt diuer-
se opiones de qbus videbit inferi⁹. Sz tñ
dō est pro nunc q̄ q̄tū est ex potētialem ml-
tiplicitate Aristo. potuit distinguere duos
locos penes accentum sicut penes cōposi-
tionē z diuisionē. Sz forte cōsiderauit hūc
locū put magis pueniēs ē vsu sophisticō.
Et hoc est in scriptura z poematib⁹ v̄tipe
testat: Et cōsiderādo accētū put ē i scriptu-
ra z poematib⁹ ē ibi solū vna cā apparente.
scēdē lre z syllabe. C Ad 3^m p̄z p̄ dca i qōe

Questio vigesima magna.

Meritur ^{vt}rum ad

^{fallaciā cō-}
pōnis regraf: q̄ sensus cōpo-
siti sit falsus? Et v̄t q̄ sic. Nā
loc⁹ sophistic⁹ nō ē sine sua

cā apparentie z non existētie. nam ex his
duobus integratur locus sophisticus. Sz
causa non existētie in cōpositione est fal-
sitas sensus cōpositi zē. Sz or̄te aliqs interi-
meret minorem dicendo q̄ causa non exi-
stētie est diuersitas orationis cōposite
ad diuisāz. Et hoc patet p̄ Arst. q̄ dicit q̄ .i. elen.
cōpō z diuisio in ignorantiam elenchi re capt. 4.

Ad ar^a
p̄ncipalia
z q̄tōis

Ad arg^a:
p̄ncipalia
p^o qōnis

no p̄ 53

ducunt: q: nō est eadē orō cōposita z diuisa. Cōtra: Illud nō ē sufficiens cā nō existente huius fallacie: qd̄ adiectū sue cause apparatus nō pōt in p̄m̄i effectū istī fallacie: sed diuersitas orōnis cōpositae ad diuisaz annexa cāe apparatus huius fallacie: n̄ pōt in p̄m̄i effectū: ḡ zc. Probatio assumptur: q: p̄m̄i effectus fallacie ē fallere: nullus aut fallit nisi credēdo falsuz eē veruz. S; si qm̄ q̄ris credat sensum diuisuz eē idē euz sensu cōposito: nō credit falsuz eē veruz vt patz in exēplo isto: Video hoīem magnū baculū tenentē. C̄tē rō eoz q̄ sunt ad hē a sine sumit. s; locus sophisticus ordiatur ad metā: s; ad metā nō ducit nisi p̄ ppō nē falsam ḡ zc. C̄tē recta solo est manifestatio falsi: z pp̄ qd̄ accidit falsuz. Si ḡ diuisio sit solo cōpositio: q: ubi fallit cōpō soluit diuisio: necesse ē q: sensus cōpositus in cōpositiōe sit falsus. C̄ad o^m. Ex falso cōtingēte concessio aridente cū aliqua ppōne vera de sensu cōposito sequit̄ iconueniēs qd̄ non sequit̄ cū eadē p̄positiōe vā in sensu diuiso: s; h̄ erit p̄ aliquem locū sophistici z n̄ nisi p̄ cōpositiōne: ergo zc. Ad q̄nē dicitur qd̄ cōpositio pōt dupliciter cōsiderari. Aut i se z absolute: aut put̄ p̄met̄ ad suem sophisticē. Si p̄mo inō cōsiderat̄ nō est necesse in cōpositiōne sensum cōpositū eē falsuz: q: ad potentiale multiplicitate nō requirit̄ nisi q: materia sub diuerso nō p̄ferēdi diuersa significent. Q: aut̄ illa materialia sint vā vel falsa: v̄ in alio sensu vera z alio falsa: hoc accidit potētiati multiplicati. Si cōsiderat̄ secundō modo: sic necesse ē sensum cōpositum in cōpositiōne esse falsum. Nam op̄ponēs sophisticē intendit respondentem ducere ad metā sed hoc nō facit nisi faci ar̄ ipsum op̄inari falsum esse veruz: p̄pter similitudinē falsi ad verum. Et p̄pter hoc Aristō. determinans de locis sophisticis prout ducunt ad metā: omnes orationes quas ponit in cōpositiōne fallunt in isto sensu. Et omnes orationes q̄s ponit in diuisiōe: sunt falsae i isto sensu. Dicitur ratiōes ostendit qd̄ put̄ cōpositio ducit ad metā: necesse est sensum cōposituz eē falsuz. C̄ad illud in oppositū dicitur qd̄ quādoq; oratio vera in sensu cōposito:

ē in cōpossibilis aliter contingētī falso. Et eadē orō in sensu diuiso vera eidem falso contingētī non est in cōpossibilis. Et tunc ex p̄positiōne vera in sensu cōpositiōnis: cum istō coniungatur falso: sequit̄ in conueniēs p̄pter in cōpossibilitatē inter ea: qd̄ tamen falsum non sequit̄ cū orōne vera i sensu diuiso. Unde forte fallacia cōpositiōnis non accidit p̄pter illationem illius falsi: Sed in istam cōpossibilitatē causa illius falsi. Intelligendum est q: eadem cōpositio que v̄ est fallens dicitur fallacia cōpositiōnis: que v̄ est soluens dicitur sensus cōpositiōnis. Et similiter est de diuisiōne.

Questio vigesima sexta.

Veritur

circa mōdos cōpositiōnis z diuisiōnis. Et p̄m̄o circa p̄m̄i modū viri hec oratio: Sedente ambulare est possibile: sub diuersis plationib;: possit diuersa significare? Videt̄ q: non nā oīs diuersitas orōnis: v̄t p̄uenit ex diuersitate significati: v̄t ex diuersitate modorū significati: s; m̄alia diuersi modi: plata h̄nt eosdē modos significati: z eadē significata: ḡ zc. Et oratio: Nam diuersitas in significādo: resultat ex diuersitate i intelligēdo. S; diuersitas i intelligēdo vel p̄uenit ex diuersitate significati vel modorū significati: ḡ zc. C̄tē q: sensus cōpositiōnis non sit ibi possibil̄ p̄batio: nam sedēs: cui sit p̄sentis t̄pis significat̄ illū qui sedēs ē. S; ly ambulare: p̄ ampliarip̄ modū possibilitatis: significat̄ igit̄ q: iste gn̄c est sedēs possit in futuro ambulare: z iste ē sensus diuisiōnis: ḡ zc. C̄tē q: sensus diuisiōnis non sit ibi possibil̄ p̄batio. Nā termin;: cret̄ aut supponit for m̄ā tm̄: z tūc est oratio falsa q̄ iterūq; constructibilia diuidant̄. Si supponat̄ tm̄ subiectū: tūc h̄c n̄ est fallacia figure dictionis: Quicqd̄ hera vidisti: hodie vides: alibi heri vidisti: zc. Op̄oret igit̄ dicit̄ q: supponat̄ forma v̄t subiectū: z cernit̄. Sed tūc ad ḡt̄ sequit̄ idē: q: tūc denotat̄ potētia eē in sedēte v̄t concernit̄ subiectū. S; sicut vna forma non p̄t eē alia sic nec subiectū sub tali forma ē i potētia ad formam oppositaz. C̄ad oppo

in h̄c
aliquo
modo

in h̄c
aliquo
modo

Ad q̄nē

in h̄c

ca. 2
Ad oppositum est Az. in primo huius.
Ad questionē dicendū q̄ materialia istius
oratoris: Possibile est sedentē ambula-
re: sunt in potētia vt significēt diuersa sub
diuersis platiōibus: vt ostēdit Az. in secu-
do huius: p̄ simile in dictione plata sub gra-
ui accētū: z acuto. Nā sic ipa dicit est in po-
tentia vt p̄stuat intellectu simplicē sub ac-
centu graui: z aliū p̄ceptū sub accentu acu-
to. Sic materialia istius sedentēz zc. sunt
in potētia vt diuersas sentētiās sub diuer-
sis modis p̄ferēdi significēt vel respētēt.
Et ista silitudo p̄tz: nam sicut accentus est
q̄dam modus significādi attributus dictio-
ni p̄ quē vnū intellectu simplicē ab alio di-
stinguit. Sic modus p̄ferēdi est quidam
modus significādi p̄ quē nos distingui-
mus vnū intellectu ab alio. Unde sicut ac-
cētus variat potēstatem dictionis: sic mo-
dus p̄ferēdi variat potēstatē orationis
Unde qd̄ dicit q̄ orationi nō attribit mo-
dus significādi: nisi qz attribuit p̄ibus ei⁹.
Hoc habet intelligi de modis significādi
grāmaticalibus q̄ sunt p̄ncipia cōstruēdi
vnā dictionē cum alia: sed tñ modi signifi-
di logicalēs ip̄ ofoni attribuit. C Sed cō-
tra. modus p̄ferēdi q̄ est modus significā-
di orōnis ex pte nostra est: nam q̄ p̄stru-
cibilia sic vel sic p̄ferant hoc est ex parte
nostra. Si ergo cōstructibilia sub diuersis
modis p̄ferēdi diuersa significarēt: seque-
retur q̄ multiplicitas eoz ex pte nostra ac-
ciperēt. Et talē diuersitatē orōnis incre-
pat Az. zc. Dicendū q̄ diuersitas modi p̄-
ferēdi est ex pte nostra. Sed q̄ orō sic pla-
ta hoc significet: z sub alio modo p̄ferē-
di significet aliud: hoc nō est ex parte nra.
Unde Az. nō increpat mltiplicitatē ex par-
te nra: dū modo oratio habeat in se multi-
plicitatē: qd̄ enī pendere p̄ferat sub accen-
tu graui vel acuto ex pte nostra est. Sz q̄
dictio plata sub graui accētū significet vnū
z sub alio significet aliud: hoc ex pte nra nō
est: sed ex parte dictionis. Sed vltimus oz
videt q̄ modus p̄ferēdi facit sensum
cōpositum z diuisum. Et dicendū est q̄ cō-
tinua prolatio eius q̄ est sedentē: cum hoc
qd̄ est ambulare causat sensum cōpositum
Iste autē modus p̄ferēdi possibilis est
in oratione: nam sic modi significādi grā-

maticales adinueniē dependētes terminat
z q̄ nata sunt iungi cōiungitur. Iste autē
sensus accidit actioni p̄ter aliquā violētā:
ideo iste sensus magis appropriat oratiōi
Sensus autē diuisiōis accidit ex discont-
nua platiōe earum de partū. Et qz que-
nata sunt cōiungi adinueniē sepant: iō iste
sensus huius appropriat orōni: vnde ac-
cidit et cū quādā violētā. In primo sensu
ex cōtinua platiōe eius qd̄ est sedentē cū
ambulare intelligimus extrema referri ad
idem. vnde fm̄ quosdā de hoc toto: seden-
tem ambulare: ponit possibilitatis modus
fm̄ alios: modus possibilitatis dicit dispo-
sitionē circa ista extrema. Sz siue sic siue sic
semp̄ ista extrema in seuis cōpositiōnis ad
idem habet referri. Sed in sensu diuisio-
nis ex distinctiua platiōe istarū dictio-
nū pōt ly sedens accipi p̄ vno tpe: z ly am-
bulare p̄ alio: vnde i sensu diuisiōnis mo-
nō dicit dispositionē circa ista extrema p̄
eodem tempore: sed p̄mittit q̄ p̄ diuer-
sis tpebus accipiat. C Ad rōnes. Ad primā
dicendū q̄ si maior intelligit solū de mo-
dis significādi grāmaticalib⁹: q̄ sunt p̄nci-
pia cōstruēdi vnā dictionē cū alia: tunc fal-
sa est maior. Sed si intelligit q̄ ois diuer-
sitas in orōne: vel puenit ex diuersitate fi-
gnificati vel modorū significādi logicaliū
tunc vera est z minor falsa: Nam modus
p̄ferēdi est quidam modus significādi
logicalis per quē vnus intellectus ab alio
distinguit. Ad secundā: cum dicitur: q̄ se-
dens significat illum qui nunc est seden-
s et ly ambulare ampliat p̄ modū possibi-
latis. Dico q̄ in sensu cōposito ad idē tem-
pus ad qd̄ ampliat ly ambulare ad illd̄
ampliat ly sedentē. Unde a parte de ly
sedentē: est possibilitas vt amplif. Nam
Bucianus dicit q̄ p̄ncipijs presentis tem-
poris insunt tpa quē admodū infinitiuis.
Unde cum dicit: fuit legens. est legens:
erit legens: ly legens accipitur p̄ tpe p̄nti
sed non pro tempore qd̄ est p̄sens: sed
pro eo qd̄ erit vel fuit p̄sens. C Ad vlti-
mū dicendū q̄ terminus cōcretus suppo-
nit formā vt concernit subiectū. Sed hoc
dupliciter contingit. Aut put̄ cum formā
cōiungitur: aut put̄ in se z absolute consi-
deratur. Primo modo supponit in sensu

Ad arta
p̄ntia

edposito. Secundo modo in sensu diuiso. Et tunc dicit vltimus qd in sedente denotat potentia ad ambulandum: supposito qd h fit verum. Dicendum qd in sensu diuiso supponit subm ratione forme cui inest sessio. Et ideo sufficit solum subm esse pns ambulandi qd terminat potentia. Exemplum huius est ma p^a vt est in potentia ad formam: s; non est in potentia ad formam nisi vt est sub puatione. Et ideo ma puata est in potentia p accns. Et qd est sic in potentia vt solum cocomitans: non o3 esse pns actui terminati potentia: sic est in pposito: qz forma sessionis solum est in potentia ad ambulandum p accidens: ideo non o3 qd sit pns cu subm punctione est cu ambulatione.

Questio vice sima septima.

Veritur vtrum

hec ppo: Sedente ambulare est pole: sit vera in sensu diuisionis? Videt qd non.

Ma3 pole sub quocunq; modo

peraf dicit polem vntone eius qd est sedente cu ambulare. S; tuc arguit sic illa ppo est falsa qd significat polem vntone eoz qd admittit coponi non pnt: sed hec est talis: s; zc. Item in sedente denotat esse potentia ad ambulandum: sed cuius est potentia: eius est z actus. Ma actus z termin^o p se potente significat: s; p ppositione in sensu diuiso qd sedes sub forma sessionis possit esse cõmuni cu ambulatione qd est impole. Item ppo vera de possibili h3 aliquam veram de inesse: na pole est quo posito inesse non accidit impole: sed ppo de inesse rñdens isti de possibili est hec: sedens ambulat: qd simpliciter falsa est: s; zc. Aliqbus dicit qd hec sedente ambulare e possibile: debet sic poni inesse. Sedens pus ambulat. Scdm in alios sic debet poni in esse ho vel aial ambulat. Rõ pmi est hec: na ex discõtinua platione istarũ partũ. sedente ambulare: pmittitur qd ly sedes possit accipi p vno tpe z ly ambulare p alio: et hoc virtute modi potente: ppter ea sic debet poni inesse: Sedes pns ambulat. Rõ scõi est potente respectu illius respectu cuius est solum p accns non corrñdet actus. Unde ppo debet poni inesse ratione subiecti sessionis: vt ho ambulat vel aial. C S; ptra h arguo sic: Diuersis ppo

ntionibus de poli corrñdet diuerses ppositiones de inesse: sed iste due ppositiones sũt diuerses ppoes de poli: sedente pus pole est abulare: z sedente pole est abulare. S; pme de possibili corrñdet hec de inesse. Sedens pus ambulat: s; sed de poli corrñdet hec sedes ambulat. Itẽ ite sunt diuerses de possibili. Aial abulare est pole: z sedente abulare est pole. S; pme de possibili corrñdet hec de inesse: aial abulat: s; isti sedente abulare est pole: corrñdet alia de inesse. Ad oppositũ hec ppo: Possibile est sedente ambulare: sequitur ex veris: s; est vera. Sequitur em̄ ex istis: pole est fonte tres fontes est sedens: ergo zc.

Questio vice sima octaua.

Artahoc

querit vtrum sit vera in sensu copositionis? Et qd sic videt. Ma ly sedente pot copari ad diuersa tpa p notã potente: z p cõ-

sequens pot esse sensus in ppo ne sedentem pns pole est ambulare. C Itẽ pntua platio eius qd est sedente cu ly ambulare: non facit qd sedente z ambulare accipiant p eodẽ tpe: na sic dicit: Ho qd fuit est: pot ly homo accipi p pntũ: z ly fuit p pterito: non obstante qd sub pntua platioe peraf: s; eadẽ rone in pposito. C Oppositum vult. Alz. C Propter pma questionẽ intelligendũ est qd potentia dicit multis modis. Et in quibusda est multiplicitas equocatiois: z in quibusda est multiplicitas analogie p Alz. in pncipio. g. meta. Aliq em̄ dicunt potentia non qz habeat aliqd pncipiũ transmutatiois. Et sic reperitur potentia in geometria z in logica. Linea em̄ qd est radij alicuius qdran dicit potentia ipsius: sicut in numeris dicimus qd ternarius est potentia nonenarij: ista aut potentia non dicit ppter aliqd pncipiũ transmutatiois: sed ppter aliquam similitudinẽ. Sicut ma est potentia actus quia trãsmutat ad actũ: sic nũerus dicit po^a alteri^o qz ex ductu eius in seipm resultat alter. Similiter est in logica: possibile em̄ z impossibile non dicimus in logicalib^o ppter aliquod pncipiũ transmutatiois: sed solum ppter ordinẽ ad verũ z ad falsũ. Sicut enim ens non solum significat

ens extra animā: sed verum circa compositionē intellectus. Sic potētia cum dicat ordinē transfertur ad cōpositionē & diuisionē in ppositionibus. Unde illa ppō dicitur possibilis que pōt esse vera: & illa impossibilis que nō pōt esse vera. Sed hoc nō est ppter aliquā potētiā actiā vel passiuā: sed solum ppter cōuenientiā & repugnantā terminoz. Potentia autem in naturalibus accipitur prout est principiū transmutationis que fit analogia diuiditur. Hoc supposito: dicendum qd ppositio pōt esse vera in sensu diuiso: sedentem ambulare est possibile. Nam propositio significat qd vno predicati ad subiectū est possibilis. Sed h̄ pōt esse dupliciter. Vel pro eodem tempore & sic est composita & falsa. Vel pro diuersis tēporibus: & sic est diuisa & vera. Unde illud qd est subm sessionis in vno tpe: pōt esse subm ambulationis in alio tempore. Et qd potētia equo accipit in logicalibus & naturalibus: ideo logicus dicit multas ppositiōes esse veras quas tñ diceret naturalis esse impossibiles. Unde concedit istam propositionem: Falsum potest esse verum: in altero sensu. Et etiam istam: Lecus potest esse videns. Ad primū argum̄ cū dicit qd posse sub qd: cuiq; modo pferat &c. dico qd verū ē. Sed h̄ potest esse dupliciter. Vel p eodē tpe: & sic ppositio falsa est. Vel p tēporibus diuersis: & sic vera est ratione subiecti. Ad aliud cū dicit qd in sedente denotat esse potētia &c. Dico qd ppositio nō significat qd compositio extremoz est possibilis. Unde ppō nō significat qd in sedēte: vt in subiecto sit potentia vt subiecti ad predicatū. Verūtamen hoc posito. Dicendū est ad rationē vltimū: cū dicit: eius est actus cui⁹ est potētia. Dico qd cui⁹ est potētia vt subiecti p se eius erit actus. Quis tñ est potentia vt subiecti p accidēs: nō oī qd eius sit actus: nec p se nec p accidēs. Illā pūatio & forma opposita sunt in potētia p accidēs ad formā qd est terminus motus: & tamen nec priuatio nec forma opposita manet sub actu. Et hoc quia non est alia potentia earū qz potentia ipsius materie. Verūtamen propter intellectum illius propositionis est sciendum qd sicut aliquid se habet ad potentiam sic se

habet ad actum. Et si per accidens se habet ad potentias: per accidens se habet ad actum. Et intelligendum qd aliquid pōt p accidens accidere illi qd p se est in potētia ad actum. vel illi ad qd est in potentia. Exemplū primi: nam materie accidit pūatio & forma opposita. Exemplū secundi: nam forme humane ad quā materia hominis est in potentia: accidit esse album vel muscum quod est in potentia primo modo. nō oportet qd sit sub actu: nec per accidēs nec per se. Sed quod est in potentia secundo modo potest esse in actu licet per accidens. Ad vltimum dicendum qd hec propositio: Sedentem ambulare est possibile: debet sic poni inesse: sedens in a. ambulat in b. Et sic homo ambulat: posito qd homo sit propriū subiectū sessionis. Si enim propositio de possibili correspondeat aliqua de inesse ratione subiecti per accidēs: tunc sic debet poni inesse: Sedens in a. &c. Si autem propositio de possibili solum correspondeat propositio de inesse ratione subiecti per se sic debet poni inesse: Homo ambulat. Ad rationes in oppositū: cui⁹ dicitur qd sunt diuerse de possibili &c. Dicendum qd iste due propositiones: Sedentem prius possibile &c. prout accipiuntur in sensu diuisionis non differūt. Ad aliam eodem modo dicendū est. Ad secundam questionem dicendum qd hec est falsa in sensu compositionis: sedentem ambulare &c. Nam ex continua prolatione eius quod est sedentem ambulare: significatur qd vno istorum extremorum est possibilis pro eodem tempore. Ad primum argumentum cum dicitur qd ly sedentem ampliatur per notā potētie: dicendum qd hoc posito propositio falsa est: nam qd: cūq; tempus ampliatur ly sedentem ad idem tempus in sensu compositionis ampliatur ly ambulare. Unde in sensu composito propositio significat qd compositio istorum extremorum pro eodem tempore possibilis est. Ad aliud dico qd sic dicto: Homo qui fuit est: & hoc sub continua prolatione. Vel homo accipitur pro preterito vel pro presenti sub ratione preteriti: unde ratio accipit falsum.

Ad ar^{ta} pⁿta

Ad 2^{am} q^{onem}.

316p 55

Philos.

316p 55

Questio vigesimanona.

Meritur circa istū palogis-

mū: Quinq; sūt duo et tria;

z querit vtrū hec dictio et:

possit copulare inter termi-

nos vel ppositiones? Et q

inter terminos vī: Nā p. Priscianū. p. iun-

ctio coplat iter partes oionis: sed oiones

nō sunt ptes rōnis. ergo zc. C. Item cōiun-

ctio cōstruit cū illis inter que copulat: sed

pstructio fit rōne modoz significandi: cuz

ergo oiones nō hēant modos significādi:

hec p. iunctio z: inter oiones non copulat.

C. Ad oppo. s. m. Prisci. N. e. u. idem homo:

ab: hodie: cōcedit: lapsus. hec sunt omnes

ptes oionis pter cōiunctionē: que si appo-

neret exigeret aliam oionem: hoc nō esset

nisi inter oiones copularet. C. Item copu-

latio videtur esse inter similia. s. sic dicto:

Quinq; sunt duo z tria: oio precedit cōiun-

ctio. ergo aliā oionēz exigit sibi p. iungi.

Quisto trigesima.

Meritur vtrū

hec dictio z opetur poten-

tiale multiplicatē? Li-

detur q non. Nam multi-

plicitas dictionis eiusdem

s. m. materiam z formam non manet multi-

plicitas potentialis: nam ad potentialem

multiplicitatem requiritur diuersitas for-

me: sed hec dictio z: manet eadem s. m. ma-

teriam z formam ergo zc. C. Ad oppositū

dissoluit compositionem z diuisionem: er-

go zc. C. Ad p. m. am qōnem dicendum q

cōiunctio vel copulatio per se copulat iter

terminos: per accidens autem terminos

inter ppositiones. Et huius ratio est: nāz

cum coniuunctio sit pars orationis habet

modos significandi s. m. q. cum alijs par-

tibus orationis construi potest: sed nō cō-

struitur nisi cum illis inter que copulat:

oportet igitur ista habere modos significā-

di sibi ppositionabiles qui sint pncipiū cō-

structionis: ergo non copulat inter oratio-

nes. Sed tamē quia terminos inter quos

copulat accidit partes vnius orationis esse

vel diuersas: ideo dicit copulare inter ter-

minos vel inter oiones. Magis tū p. p. i.

potest dici q. p. iunctio possit copulare iter

terminos vnius oionis vī iter terminos di-

uersas oionū. C. Ad p. m. argumētū in op-

positum: cum dicitur: N. e. u. idēz homo zc.

sunt omnes partes oionis pter cōiunctio-

nem: que si apponatur exigit aliam oionem

sibi adiūgi. Dicendum q. cōiunctio appo-

sita per accidens sit copulatio inter oiones

quia per se sit copulatio inter partes diuer-

saz oionum. C. Ad scdm cum dicitur q. co-

pulatio vult esse inter similia: v. e. z de co-

pulatis per se: cuiusmodi sunt dictiones.

Uel potest dici q. in hanc oratōe: Quinq;

sūt duo z tria: copulatio soluz copulat vnā

partē p. d. i. c. t. alteri. Et tunc est sensus com-

positus z copulat simile simili. Uel potest

fic p. f. r. r. Quinq; duo sunt z tria. Et tunc

copulat oionē precedentem orationi sub

seqntur: sic est sensus diuisionis et significat

q. quinq; sunt duo z quinq; sunt tria diui-

s. m. Et tunc copulat simile simili: quia ora-

tionē orationi. C. Ad questio. nē aliam dicē-

dum q. distinctio soluens hunc palogis-

mum. Quinq; sunt duo z tria: opatur po-

tentialē multiplicatē: nam puenit ex hoc

q. eadem mātia diuersimode plata diuer-

sa significant huius distinctioni accidit q. h

dictio et copulat inter terminos vel inter

ppositiones. Unde z ex distinctio. nē in se cō-

siderata: operatur potētiāle multiplicatē

lz nō p. m. o. p. e. f. potētiāle multiplicatē.

Et hoc probant rationes. Q. d. xxxj.

Meritur

vtruz iste

paralogus

mus: quinq; sunt duo z tria

q. q. idēz sit verus in sensu composi-

tionis? Et q. sic videt. Nāz

duo z tria sunt aliq; nūer.

Aut q. gnari. aut maior aut minor. g. zc. C. Itēz glibet

nūer. ad d. i. alteri. p. s. t. u. i. t. nūer. ternari. g.

ad d. i. binario. p. s. t. u. i. t. aliq. nūer. z non

aliū q. gnariū. C. Itēz iste palogis. m. ē palog-

is. m. diuisionis. g. ē veri. in sensu cōpōnis:

Nā vbi fallit diuisio soluit cōpō. C. Itēz ou-

plex ē totū. v. l. e. z integrale. Totū v. l. e. de suis

pub. diuis. s. p. d. i. c. a. l. s. totū integrale nō nisi

cōiunctim hec g. ē v. a. Duo z tria sūt q. n. q. z p.

p. s. e. q. n. s. hec p. u. e. r. s. i. o. n. e. Quinq; sunt duo . s. m. e. e.

z tria. C. Ad oppo. m. ē A. z. de q. l. i. t. a. t. e. q. l. i. b. z T. c. 29.

Ad qōnē

res h3 eē semel z nō bis: vñ cōcludit q̄ sex est semel sex z nō bis tria: ḡ eadē rōne: q̄ q3 est semel qnq3 z nō duo z tria. C̄ Item sic dicto: qnq3 sunt duo z tria: p̄ma ps p̄dicati de subo nō p̄dicat: s̄līr nec sc̄da: ḡ zc. C̄ Item p̄ Az. in. s. meta. ps nō p̄dicat de toto nisi cōc̄rtiue: sed duo z tria sunt pres gnarij ḡ zc. C̄ Ad q̄nē dīcēdū q̄ ē falsa formaliter loquēdo. nā gnarius s̄m se est vnū: qz s̄m se est ens. Et vnūq̄q3 sicut est ens sic est vnū: s̄ qñ aliqd est s̄m s̄ vnū: z ex plurib⁹ pubus composituz requirit aliud vnūens istas pres: sed gnarius cōponit ex multis vnitatibus q̄ s̄m se sunt distincte: ḡ regrit aliqd vnūens istas vnitates: illd̄ aut vnūens nō pōt eē aliq̄ vnitas: qz ex ista vnitate z alijs cōstituet gnarius. z tūc remanet q̄stio qd̄ vnit istas vnitates ḡ oz q̄ illd̄ vnūens sit aliqd̄ ab vnitatib⁹ z h̄ est forma ipsius gnarij. Sicut em̄ ex elemētis cōponit mixtū: z in mixto est aliqd̄ qd̄ nō est elementū: sic in gnario est aliqd̄ qd̄ nō est vnitas numerallis: nec ex vnitatib⁹ cōpositū: z hoc est forma eius. Cum ergo mā nō p̄dicet de cōpositio ex mā z forma: z gnarius est quoddā cōpositū ex vnitatibus z sua forma: z duo z tria sunt mālia ipsius gnarij: hec erit falsa formalr loquēdo: qnq3 sunt duo z tria. C̄ Nō sicut hec ē falsa: hō est carnes z ossa. sic hec est falsa: qnq3 sunt duo z tria. C̄ Item p̄hs zc. 23. in. 7. meta. dīc q̄ ḡ dīc domū eē lapides z ligna: dicit domū esse i po⁹ domū: nā lapides z ligna sūt mā domus. Qui ḡ dicit qnq3 esse duo z tria solū dicit gnariū esse gnariū in potētia. Nāz duo z tria sunt mā gnarij. Unde si hec sit vera aliq̄ modo: Quinq3 sunt duo z tria: hoc erit solū mālr loqn̄do: formalr em̄ ppō falsa est. C̄ Ad primū argumētū: cū dicit q̄ duo z tria sunt aliqs numerus. Dico q̄ duo z tria possunt dupliciter cōsiderari. Aut put sunt in potētia ad vltiorē formā. Aut put distinguūt p̄ suas formas. Primo mō sunt aliqs nūerus in potētia. Scdō mō sunt duo numeri sp̄e distincti. C̄ Ad aliud dicendū q̄ qlibet nūerus addit̄ alteri cōstituit nūeri mālr s̄z ad formā nūeri regrit for⁹ vnūens q̄ nō habet sic dicēdo: qnq3 sunt duo z tria. C̄ Ad tertū dico: q̄ hec est falsa de virtute sermo nis in sensu cōpositiouis: qnq3 sunt duo z

tria. Az. in. p̄cedit eam p̄pter apparentiaz veritatis. Nam apparentia sufficit ad sophistam. Et qz nūerus est quāntas discretas: iō multoties admittimus tales ppōnes. C̄ Ad vltimū dicēdū q̄ totū integrale nō significat suas pres: s̄z significat cōpositum ex p̄tib⁹ sub sua forma s̄z pres nō significat vniri sub forma totū: nisi noie totius. C̄ Nō sic dicto: Duo z tria: iste pres nō significantur vt vnite sunt in forma totius sed soluz significatur vniri p̄ copulationē. Unde ad argumentū dico q̄ totū integrale p̄dicari pōt de oibus suis p̄tib⁹ vt vnite sunt in forma totius: nō tñ potest p̄dicari de partibus suis vnitis p̄ copulationē. Unde hec nō est vā dom⁹ ē lapides z ligna. S̄z hec domus est cōposita ex lapidib⁹ z lignis: in forma tñ totius vnitis.

Questio trigesima secunda.

Meritur vtrū

q̄ iste paralogism⁹: Qd̄ vnū solū pōt facere plura pōt facere: sit distinguendus s̄m cōpositionē z diuisionē p̄ ut ly solū tenet aduerbialr: Et videt q̄ nō nā aduerbiū est adiectiū verbi: s̄z adiectiū verbi nomē determinare nō pōt: ḡ zc. Ad inoz pz: nā adiectiū verbi h3 modos significādi q̄bus nō p̄portioat̄ ipi nomini. Et confirmat rō. nā adiectiū nois verbū determinari nō pōt: ḡ adiectiū verbi nomē determinari nō pōt. C̄ Item aduerbium suos modos significādi solū ponit circa verbū: ḡ solū v̄bū det̄miabit: q̄re zc.

Questio trigesima tertia.

Meritur vtrū

q̄ sit distinguendus s̄m cōpositionē z diuisionē put ly solū, noialiter tenet: Et videt q̄ nō. Nam vt supra adiectiū nois verbū det̄miare nō pōt. C̄ Ad oppo. hec est distinguēda: ois hō est vnus solus hō s̄m cōpositionē z diuisionem. C̄ Ad p̄mā questionē z secūdā dicendū q̄ ista: qd̄ vnū solū zc. est distinguēda s̄m cōpositionē z diuisionē put ly solū tenet aduerbialiter: nō aut̄ put noialr tenet. Rō p̄mā est: nā aduerbiū s̄z sit adiectiū verbi

Ad h̄mā qd̄ ē zc. 22. 2m

no tñ hz modos significadi spales qb° ipsi soli vbo pportional. Cñ qz hz modos si- gnificadi gñales: id determinare pōt pñci- piū z pñomē z ipm nomē. Qd determinet ipm nomē pz: nā talis oōo admittit: Iste medio crī bon° bñi currit. Qd determinet pñ- cipiū pz: nā bñi dī. Iste fortit pugnās vin- cit. Propterea ly solū pōt determinare ly pōt: z tūc est sensus cōpositi° falsus. Et tūc sīgñtur qd illd qd pōt facē vnū ita qd nō altd facere pōt pla. Si aut ly solū determinet ly vnū: sic ē sensus dīsus ver°: z tūc sīgñtur qd illud qd pōt facere vnū ens: z nulli associ- atū pōt facere pla: z h vey est dīuisiue. Cñ palogisim° pōt sic formari. Qd vnū solum pōt facere pla pōt facē: s; qd vnū solū pōt facē: nō pōt pla facē: qd pōt pla facē nō pōt pla facē. Ad maior z minor ē distinguēda: s; maior est vera ī sensu dīuisiōis: z minor est vera ī sensu cōpōnis. Cōsēm acceptū pz. f. qd nō ly solū teneat noīalr: nō est distinguēda s; cōpōsitiōe z dīuisiōe. Nā adiectiuū noīs hz modos sīgnīdi spales qb° suo sub- stātiuū pportioat: puta numerz casū z ge- nus: s; pñales modos sīgnīdi ipm adiecti- uū noīs vbo nō pportioat: ppter qd acce- pto ly solū noīalr ppo est distinguēda s; cō- equocatione: ex eo qd ly solū pōt teneri ca- thegoremattice vel sīncathegoremattice: s; cāthegoremattice sic pōt eē vera: qz tūc sīgñtur qd illud qd pōt facere vnū nō associatū al- teri pōt facere pla. Nam sic ly solū sīgñtur qñ- dam solitudine: s; si teneat sīncathegore- mattice: tūc significat pñcīam acceptionē illi- us cui adīgñit. S; h pōt eē duplr. Vel in cōpōsitiōe ad actū: vt solus sortes currit. S; siue sic siue sic. sīncathegoremattice teneat: z est ppo falsa. Cñ pñmū argumētū dicē- dū qd aduerbiū est adiectiuū verbi z alia- rū pñmū. vñ est pñmū verbo: s; nō soli vbo sicut Aristian° dicit qd ablatiū casus est p- pñus casus passiuoz: et accusatiū pñus acti- uoz: et tñ cū alijs vbis cōstrui pnt. Cñ ad- sīrmatōe dico qd nō est sīle vt dictū est. Nā adiectiuū noīs hz modos sīgnīdi spā- les qb; suo substātiuū solū pportioat. S; aduerbiū hz modos sīgnīdi gñales: z id nō est sīle. Et p idē pz ad vltimū pñe q- stionis. Cñ illud sedē qōnis dicēdū qd

ista. Dis hō est vnus solus hō: est distin- guēda s; cōequocationem.

Questio trigesimaquarta.

Meritur circa

accentū vtz accētus sit due fallacie? Et videt qd sic. Nā dicitur se hz multiplicitas po- tētialis oōonis ad oōonē: sic se hz multiplicitas potētalis dictiōis ad di- ctiōe: s; s; cōm multiplicatē potētialē oōati- onis accipiunt due fallacie: vt cōpōsitiō z dīuisiō qd sunt spēs distincte: s; zc. Et cōfir- matur rō: qz Ap. in soluedo oōonis s; cō- pōsitiōe z dīuisiōe dicit qd soluedo sunt eo qd altd sīgñtur oōo cōpōsitiō z dīuisiō: sic alr sīgñtur nomē gñiter z acute platiū. Cñ vnam multiplicatē teny alteri assilat. Cñ itā qōnem qdā dicit qd nō est sīle de potētiali multiplicatē in dictiōe z oōone: eo qd mo- di pferēdi gñiter z acute diuersificat solū accētialr ipaz dictionē: s; mōi pferēdi ipaz oōonē cōpōsitiū: vel dīuisiū oōonē essentia- liter diuersificat: S; illud nō videt veruz: nā eadē est idēitas z diuersitas oōonis cō- pōsitiōe z dīuisiōe: z dictiōis gñiter z acute p- late: qz vtrobiq; est idēitas mātis z diuer- sitas s; cōm formā: sicut gñit appens elench°. eo qd oōo est dīuisiō: sic sit s; cōm accentū: eo qd nō est idē gñiter z acute platiū. z ppter ea dictū est vpra qd sicut modus pferēdi oōa- tiōe ipam diuersificat: sic accētus diuersifi- cat dictiōis pñatez. Ad dicit alr qd accētus hz nomē vnū: cōpōsitiō aut z dīuisiō nō hnt vnū nomē: z tō penes cōpōnē z dīuisiōnē accipiunt due fallacie: z penes accentū so- lū vna fallacia. Cñ s; vna loc° sophistic° pñstituit in esse p suā cām appētie z nō exñ- tie: nā hec duo itegrāt locū sophisticū: vbi gñ est repire duas cās appñtie spē dīctitas z duas cās nō exñtie latētes sub illis cās appētie: ibi necesse ē distinguere duos lo- cos sophisticos. S; eā euidēs rō appet vt distinguat due cās appētie ī accētū sicut in cōpōnē z dīuisiōe. nā sic ponit qd silitudo ofonis cōpōsitiōe ad dīuisiōe: sic cā appētie in cōpōnē. Sic dicā qd silitudo dictiōis gñ- uiter plate ad acute platiū: sit cā appētie in accētū gñit z cōuērsio ī acuto. Cñ et pro- pterea sicut platiū mātis sub sensu cōpōsi-

Ad ar^{1a} pñ^{1a} pñe qōnis.

Ad ar^{1a} 2ª qōnis

Ad qōnē.

to determinata facit credere qd solū h̄ vn̄is significet: ita platio dictiōis sub accētū gūit significat qd nō est tāta similitudo dictiōis gūit plate ad acūtā. platiā: sicut oīōnis cōpōsite ad diuisam: hoc p̄cedo: qd h̄ p̄cludit qd accētus nō est ita efficac̄ locus ad decipiēdū sicut cōpōsitio z diuisio. **C** Propter hec dicendū est breuiter qd q̄tū est ex potenciali mltiplicitate dictiōis potuit **Az.** ponē duos locos sop̄iusticos iuxta accētū sicut iuxta cōpōnē z diuisiōē. Meritū qz **Az.** cōsiderauit locos sop̄iusticos put magi apti sunt ad decipiēdū. Nam sic magis p̄gruit in finē: sop̄iustice: z iste locus nō est aptus ad decipiēdū in his q̄ sunt sine scriptura z in his q̄ sunt in platiōe. Nam platio mani festat ei⁹ defectū. Cū **Az.** dicit in l̄ra qd iste locus maxie decipit in scripturis z poematibus: z vt in scriptura est h̄z vnā solā cām appentie: qz easdem l̄ras z syllabas. Ideo **Az.** sic p̄sideras hūc locū: qz sic decipit magis: ideo posuit accētū solū vnū locū sop̄iustici. **C** Ratio ad opposituz p̄cludit h̄ qd p̄cessum est qd q̄tū est ex pte potencialis mltiplicitatis dictiōis accētus posset esse due fallacie. S; qz **Az.** hunc locū p̄siderauit put maxime decipit: z hoc est i scripto. Et vt in scripto est solū h̄z vnā cām appentie: ideo sic cōsiderando nō posuit accētū nisi vnū locū. De eius cā appentie dicitur qd est vnitās vocis incōplexe s̄m mām. **C** Sed cōtra. causa appentie debet manere in vtroq; sensu p̄ponis distinguēde: s; s̄m accētū distinguimus eo qd aliqd pōt esse dictio vl' oīō: cū ḡ vnitās vocis incōplexe nō maneat i orōne: nō pōt esse cā appentie in accētū. **C** Propter hec dicendū est qd vnitās vocis s̄m mām; put cōis est voci cōplexe z incōplexe est cā appentie i accētū. **C** Extra modos itelligendū est qd quatuor sunt modi accētus. Primus est in hoc qd aliqua dictio potest legi graui accētū vel acūto. Secundus est eo qd aliqua dictio pōt legi correpto accētū vel p̄ducto. Tertius est qd aliq̄ dictio pōt p̄ferri cum aspiratiōe vel sine. Iuxta quē modū sic paralogizāt. Quicqd̄ hamaf hamo cap⁹ est: iste hō amatur: ḡ iste hō cap⁹ est. Nec oīō dicere qd h̄. sit l̄ra: qz tunc non manent eadē materialia. Quartus modus est

ex eo qd aliquid pōt p̄ferri sub vno accētū vel pluribus vt inuenio.

Questio trigesima quinta.

Meritur vtrū

q̄ figura dictionis opetur ali quā mltiplicitatē: vnde qd non. Nam s̄m cōmenta. Alexandri figura dictionis opatur fantastica mltiplicitatē: id est mltiplicitatē apparentē. Sed qd tū apparet mltiplicitas nō est mltiplicitas. Cum ḡ figura dictionis opetur fantastica. i. apparentem mltiplicitatē: in illa nulla erit mltiplicitas. **C** Forte aliqs diceret qd ratio concludit qd figura dictionis nō opatur veram mltiplicitatē: opatur tū apparentē mltiplicitatē. Contra hoc. Si figura dictionis opetur tū apparentē mltiplicitatē: sicut ergo in loco opante verā mltiplicitatem necesse est eandē orationē vel idē nomen plura significare: sic necesse est in apparētū mltiplicitate qd aliqua dictio vel oīō appareat plura significare. **C** S; si sic arguit homo est spēs: fortes est hō ḡ zc. Idic nec nomē nec oratio apparet plura significare: S; forte dicit ad rōnē qd licet nulla oīō sit hic mltiplex nec etiam nomen: est tū hic mltiplicitas latens ex collatiōe vnus dictionis ad aliam. Nam licet hec dictio homo non significet plura in ista oratione: homo est species: nec etiam in ista: fortes est homo: comparando tamen hunc terminum ad seipsum prout accipitur in vna propositione z in alia: videtur significare quale quid z hoc aliquid: cum tamen solū significet quale quid. **C** Sed cōtra. p̄ **Az.** Loci in dictione peccant contra contradictionem: sed loci extra dictionem peccant contra syllogismū. Tunc arguo sic. Vbi cū qd est apparēs contradictio necesse est idē nomē vel eandē orōnē plā significare si ḡ figura dictionis peccet p̄ra. p̄traditionē: necesse est idē nomē vel eandē orōnē plā significare: ei⁹ ergo mltiplicitas nō consistit in collatione vnus termini ad aliu; z maior rationis patet: nam vbi est apparēs p̄tradictio: necesse est vtrāq; partem contradictionis esse veram: z necesse est qd vterq; conceptus significetur.

den. c. 3

Amg. d. 113. 113. 113. 113.

Item ad multiplicatam rñdendū est per
 distinctionē: sed ad figurā dictionis nō est
 rñdendū p̄ distinctionē: ergo zc. Ad inoz
 65. p̄ p̄ Alex. in 2. huius. Dicit em̄ q̄ palam est
 quōd solvende sunt orationes que sunt fm̄
 figuram dictionis eo q̄ habemus genera
 predicamentoz distincta. Item si figu
 rā dictionis cōsisteret in collatione vnus
 termini ad aliū sequeretur q̄ figura dictionis
 peccaret immediate p̄ra syllogismū: sic fallacia
 accidētis. Ad oppositū est Alex. Qui
 dicit q̄ equocatio z̄ amphibologia z̄ figu
 ra dictionis peccāt fm̄ duplex: sed vbi est du
 plicitas ibi ē multiplicitas: ergo i figura di
 ctionis aliqua est multiplicitas. Item
 omnes loci in dictione sunt ex hoc q̄ eis
 dem nominibus z̄ orationibus non idem
 significamus: si figura dictionis est locus
 in dictione: ergo zc.

Questio trigesima sexta.

Item hoc que

ritur: vtrum figura dictionis
 operetur veram multipli
 citatē? Et q̄ sic videtur. Nā
 qd̄ vere impedit formam

syllogisticam veram operat multiplicita
 tem. Sed figura dictionis est h̄mōi: nāz oēs
 loci in dictione z̄ extra dictionē peccāt eo
 q̄ sunt imodificati. Ad inoz p̄. nam si non
 esset vera multiplicitas: mediū vere posset
 vntre extrema. Ad oppositū Alex. dicit
 q̄ figura dictionis opatur fantastica multi
 plicitatē. i. apparentē. Item vbiq̄ est
 vera multiplicitas necesse est idem nomē
 vel eandē orōnē plā significare: s̄ in figu
 ra dictionis nec nomē nec orō plura signi
 ficat. Ad primā qōnem in dicēdū. q̄ oēs
 s̄sentūt in hoc q̄ figura dictionis aliquam
 multiplicatē opatur: ppter hoc q̄ in omni
 loco sophystico in dictione significam⁹ nō
 idem eisdem noibus v̄l orōnibus. Unde
 sub eisdem vocibus in omni loco in dictione
 est aliq̄ latēna pluriū: z̄ hoc est locū ali
 quā opari multiplicatē. Sed circa qōnē
 secundā dicū qd̄ q̄ fig⁹ dictionis verā opaf
 multiplicatē: z̄ h̄ q̄ d̄ria est inter multitudi
 nē z̄ multiplicatē: nam multitudo impoz
 tat absolute pluralitatem: multiplicitas au
 tem supra pluralitatem addit vnitatem.

Ad primā
 qōnem

Ad 2^{am}
 qōnem

Uñ multiplicitas est plica multoz sub vno
 S̄z vñ d̄r multipl̄r sicut z̄ ens. Anū. n. in
 suba dicit idēitas: in quāitate equalitas:
 in qualitate similitudo. In figura dictionis est
 vnitatis q̄ est similitudo: videt̄ q̄ verā multi
 plicitatē opat. Alij dicit q̄ nō opatur verā
 multiplicatē: s̄z solū multiplicatē appetē: p
 eo q̄ in vera simplicitate necesse est idēz
 nomē v̄l orōnē plā siḡre. S̄z i figura dicit
 onis nec nomē nec orō plā siḡt: h̄ p̄z disc̄ur
 rēdo p̄ oēs modōs. Nā si sic arguit: musca
 z̄ scamna similiter terminantur in a. z̄ mu
 sca est feminini generis: ergo et scamna.
 Ad musca nō con signat duo. s. masculinum z̄
 femeninum. Similiter si dicitur: homo est
 spēs fortes est hō: ergo zc. hō nō siḡt qua
 le quid z̄ hoc aliquid. Utraq̄ istarum opi
 nionum est probabilis. Verūtamen dici
 potest q̄ figura dictionis opat multiplici
 tatem: nō tamen ita veram sicut aliij loci in
 dictione: nam in multiplicitate vnitatis est
 formale: sed in figura dictionis nō est vni
 tatis vocis fm̄ subaru: sed solum vocis fm̄
 similitudinē: ppter qd̄ iste locus operatur
 multiplicatē: illa tamen multiplicitas
 est secundaria respectu illius multiplicita
 tis vbi est vnitatis vocis fm̄ substantiam.
 Ad primā rationē dicēdū: q̄ in figura
 dictionis est appares multiplicitas: nō tamē
 est sic apparens q̄ sit sine existentia: sed iō
 dicitur apparens q̄z puenit ex similitudine
 dictionis ad dictionem: sed similitudo dicitur
 fantasma rei: iō multiplicitas vocatur mul
 tiplicitas fantastica. Ad illud in opposi
 tum dicitur q̄ figura dictionis peccat con
 tra cōtradictionē: dici pōt q̄ non est verū.
 Et cum dicitur q̄ omnes loci in dictione
 peccāt p̄ra cōtradictionē: dicēdū q̄ verū
 est p̄ maiori parte locoz in dictione. Nam
 Alex. statim subdit q̄ loci extra dictionem
 peccāt p̄ra syllogismū: z̄ tñ dicit q̄ fallacia
 fm̄ qd̄ z̄ simpliciter ducit in ignozantiam
 elenchi. eo q̄ nō est affirmatio z̄ negatio
 de eodem q̄ figura dictionis non peccet.
 Contra p̄tradictionē pōt p̄bari: nam q̄libz
 p̄posito in se vna est: vñam pōt habere
 negationē. Et vbi affirmatio z̄ negatio est
 vna z̄ eiusdem nō contingit vtrāq̄ partes
 contradictionis esse simul verā: qd̄ tñ reg
 ritur in loco peccante p̄ra p̄tradictionēz

Ad ar^o

Sustinēdo tamen q̄ figura dictionis peccet circa contradictionē: dicit potest q̄ in figura dictionis est peccatū in contradictione eo q̄ nō vere inferitur cōtradictoria p̄concessi a respondente. Proposito enim sub interrogatione putas nec dat aliquis quod nō habet: hac autē negata a respondēte oppositum arguit sophisticē: Dat vnum solum denarium: et nō habet vnum solum denarium. ergo dat qd̄ nō habet. Hic non inferitur cōtradictoria p̄concessi: nam hec conclusio bene sequetur. ergo dat vt nō habet. Alia tamen conclusio non sequitur nisi p̄pter similitudinem quam habet ad hāc: Aliquis dat vt non habet. Ista autē apprensens contradictio accidit p̄pter similitudinem in dictione: sed illud non sufficit: naz si hoc sufficeret tunc omnes loci in dictione et extra. Et accidēs de quo minus videtur peccaret contra cōtradictionem: q̄ p̄ oēm locū sophisticū potest cludi oppositum p̄concessi a respondēte apparet. Ad alias ratiōes patet quid dōm ex qōne.

Questio trigesima septima.

Meritur

virū figuram dictionis fit locus in dictione: Et videtur q̄ nō. nam oīs locus in dictione fit eo q̄ eiusdē nominibus vel orationibus nō

idem significamus. Sed si sic arguatur: musa et poeta similiter terminantur: et musa est femini generis: ergo et poeta: hic nec dicitur nec oratio plura significat nec significat. Iste igitur locus nō accidit eo q̄ eiusdē nominibus vel orationibus nō idē significamus. Certe ille nō dicitur locus in dictione cuius apparente principii sumit a parte rei: sed principii apparente figura dictionis sumitur a parte rei: q̄. Ad aliorum p̄: q̄ loci in dictione distinguuntur a locis extra dictionem p̄ hoc qd̄ principii apparente loco: in dictione a parte vocis accipit. Ad aliorum p̄: nam si sic arguitur: Quicquid heri vidisti hodie vides: albi heri vidisti: ergo albi hodie vides. Hic causa apparente nō est similitudo vocis nec unitas: naz albi ad quicquid nulla est similitudo. Similiter si arguitur: Homo est spes: fortes est homo ergo et. Sorus ad hominem nulla est similitudo ex parte vocis. Cōpositum

patet p̄ Az. q̄ ponit sex locos in dictione cuius numerus p̄bat iducitine et syllogismo. Ad questionem dōm q̄ fallacia figure dictionis est locus in dictione. Et hoc patet p̄ rōnes. Una est q̄ iste locus magis fit in consideratione cum alio q̄ cuius seipso: sed cum alio consideratio fit p̄ sermonē. Alia rō: q̄ iste locus fit ex similitudine: et similitudo est in dictione. Circa tñ eius causam apparet et circa eius modos sunt diuersae opinionēs. Nam quidā dicunt q̄ aliqui modi isti fallacie accipiuntur realiter et tamē locus est in dictione. Nam ad dictionem tria requiruntur scilicet: res significata: modus significandi: et modus p̄ferendi. Penes ista tria accipiuntur tres modi figure dictionis. Primum modus est: quādo p̄pter unitatē rei significate interpretamur unitatē in modis significandi iuxta quē modū sic fit palogismus. Omnis substantia est colorata: lapis est substantia ergo lapis est colorata p̄pter unitatē rei inter substantiam et lapidem arguimus unitatē in modis significandi. Secundus modus accipitur quādo p̄pter unitatē modorum significandi arguimus unitatē rei significate: vt: Quicquid heri vidisti hodie vides: albi heri vidisti. q̄. Nā p̄dicamēta hñt modos significandi p̄teritue similes p̄pter qd̄ vnum de alio potest concretue predicari. Tertius modus est quā p̄pter unitatē modi p̄ferendi interpretamur unitatē rei significate vt: modi significandi vt: Secare et videre similiter terminantur: et secare significat actionē q̄ et videre. Et licet aliqui modi istius fallacie accipiantur realiter: tñ locus in dictione est: nam principii apparente ex parte vocis est: nā ad vocem p̄tinet terminatio et ipsa p̄teritio. Sed p̄teritio est duplex. Una qua vnum in p̄dicatiōibus essentialibus. Alia qua vnum in p̄dicatiōibus accidentalibus. Penes primā cōcretionē accipimus primus modus figure dictionis: penes secundam secundus. Sed penes terminatiōes dictionis accipit tertius modus. Quia ergo p̄teritio est ex parte vocis: ideo figura dictionis est locus in dictione. Sed cōtra istā positionē potest argui multiplex. Nam ille locus cuius principii motiui ex parte rei accipitur: est locus extra dictionem: si igitur principii motiui figure dictionis ex parte rei accipit: sequitur q̄

figura dictōis sit loc^o extra dictōne. **Ad** hoc p^r distinctione locoz in dictione z extra dictione. **Q**z aut hec positio ponat q^d p^rit cipij apparetie figure dictōis sit ex parte rei. hoc p^rz; nā cum sic dicitur: Omnis substantia est alba; lapis est substantia; zc. **D**icitur q^d p^rpter unitate rei lapidis ad subaz; interpretatur modos significandi eē eosdē. **I**te in oibus modis vnus loci vna debet esse causa apparetie indiuisa s^m spēm; cuz ḡ in tercio mō silitudo vocis ad vocē sit cā apparetie figure dictōis; in alio mō eiusdē loci vnitas rei nō pōt esse causa apparetie. **Q**z aut p^ruenientia in mō significandi p^rcretiue nō sit cā apparetie dictōis; p^rbatio. **N**ā illud q^d cadit ex pte nō existēte in aliquo loco sophisticō; nō pōt cadere ex pte apparetie eiusdē loci; Sed modus significandi cōcretiue cadit ex pte nō existēte in figura dictionis ḡ nō pōt esse cā apparetie in scdo mō. **Ad** hoc p^rz iductiue z rōne. **I**nductiue nam in equocatione diuersitas significati que est causa nō existēte nō cadit ex pte apparetie. **S**ilr rōne; locus sophisticus ite gra^t ex causa apparetie et nō existēte vt compositū ex materia et forma. **S**ed illud quod est ex pte mae nō pōt cadere ex pte forme; nec eōuerso; q^d modus significandi cadat ex pte nō existēte patet p^r Az. in secundo hū^r. **C**Itē cā apparetie generalis debet esse eiusdē nāe cum causa apparetie specialis; sed cā generalis oim locoz in dictione que est vnitas vocis nō est eiusdē nāe cum cā apparetie que accipitur ex pte rei. ergo zc. **A**ssumptū patet; nā cā apparetie locoz in dictione debet esse obiectū virtutis sensitue z auditus; sed vnitas rei nō est obim sensitue virtutis z audit^o s^z vnitas vocis; ergo zc. **C**Itēz si causa apparetie in figura dictōis ex pte rei accipere^t; magis dēpētur p se q^d cum alio p figurā dictōis. **S**i dicat q^d ad figurā dictionis nō exigitur q^d eius cā apparetie accipiat a parte vocis; vnde dicitur figura dictionis nō vocis. **N**ūc aut ad dictionē tria requirūtur. s. vox significati; z modus significandi; ex parte cuiuslibet istoz accidit deceptio figure dictionis; est tamē res aliter z aliter causa apparetie in figura dictionis z in locis extra dictionē. **I**n locis extra dictionē accidit de

ceptio ex parte rei absolute cōsiderate. **I**n figura dictionis accidit deceptio ex pte rei p voces significate. **I**sta rōis sufficiter nō distinguunt inter locos in dictōe z extra dictione. **I**n locis extra dictōez videm^o q^d ex parte rei absolute cōsiderate nō accidit deceptio; q^d hic est s^m quid z simplr. **I**l homo mortuus. ergo homo. **S**i tamē hoc nomē cadauer imponat ad significandū hoc totū homo mortuus. **E**t diceret cadauer est hic intus; ḡ homo est hic intus; non est s^m qd z simpliciter; deficit enim apparetia; ḡ in locis extra dictionē non cadit deceptio ex parte rei absolute cōsiderate. **S**imiliter in fallacia s^m plures iterrigatiōes p^rplu res nō apparet vna p^rpter unitate rei. **C**it si diceretur; est ne celus; terra; aut mare; iter ista iterrigata nō est aliqua cōuenientia; nisi vt cadūt sub vno mō iterrigandi. **A**ldus aut iterrigandi p^rinet ad ipam vocē. **I**deo dicendū est q^d si causa apparetie accipitur a parte rei siue absolute cōsiderate; siue vt per vocē significatur; sp est fallacia extra dictionē. **I**deo dicendū est q^d figura dictionis est loc^o in dictōe; q^d causa siue apparetie accipit ab ista figuratiōe vocis ad vocē; si deceptio pueniat ex simili figuratiōe vocis ad vocem; **P**rimus mod^o est q^d iterrigatur eadez esse siue g^ria siue casus; vt hic. **D**ecare et videre silr terminat zc. **S**ecūdus modus puenit ex simili figuratiōe dictionis diuersimode cōsiderate; vt vnuz significat z aliud cōcernit; vt q^d q^d heri zc. **T**ert^o mod^o puenit ex simili figuratiōe dictionis; vt vni significat z aliud appellat; vt hic il homo est spēs zc. **S**illis ḡ figuratio est causa apparetie in figura dictionis. **C**Ad p^rimū argumentū pcedo maiorē; ad minorē dōz q^d est falsa; q^d in figura dictōis significam^o nō idem eiusdē noibus. **C**Ad scdū d^r; q^d albedo duplr p^rsidat. s. vt subm p^rcernit vel vt qualitatē significat; nūc aut ista silitudo albi quā vnū significat vt qualitatē; z aliud p^rcernit vt subm est cā apparetie in isto paralogsimo; quicquid vidist; zc. **C**Ad illud de hōie eodē mō rōi def. **Q**drigesima octaua; **M**eritur circa modos figure dictionis; **E**t p^rmo vniuz

Ad ar^m
pnci^o

iste palogismus: musa et poeta sicut terminantur in a: et musa est femininum generis: et poeta: debeat sic pferri: Et q sic videtur: Nam dicitur in secundo huiusmodi forma quondam palogismus: Ut videre et secare sicut terminantur: secare significat agere: et videtur. Ad opus palogismus dicitur apparere syllogismus: sed non est appentia forme syllogistice: sed est. Et arguetur sophistice non debet exprimeri illa falsam maximam secundum quam arguit. Illa arguetur secundum locum equo cationis non dicitur ista falsa maxima exprimeri. Et quod vni non solum corripit deat vnum significatum. Sed hec est falsa maxima secundum quam arguit iuxta primum modum figure dictionis: quod sicut terminantur: habent eosdem modos significandi: ista ergo non dicitur exprimeri. Et sic Si sophista ista maximam exprimeret: quod dictiones sicut terminantur: habent eosdem modos significandi. Musa et poeta sicut terminantur: ergo faceret syllogismum peccantem in materia et non in forma. Ad quoniam dicitur: quod duplex est modus formandi syllogismos iuxta primum modum: Et vterque pueniens est: Primum modus est quem dicitur dicitur. tales videtur inuenire in secundo huiusmodi. Arguitur. n. sic videre et secare sicut terminantur: sed secare significat agere: et videre: secari patitur: et videri. Sed ptingit idem secundum idem videre et videri: et ptingit idem et secundum idem agere et pati. In isto palogismo non exprimit illa falsa maxima secundum quam arguitur: sed ea taceret: et veram pponit: tamen virtute illius false maxime arguit. Alius modus est formandi palogismos secundum formam syllogisticam sic. Quocumque sunt alba sunt plura: mulier est alba: ergo plura. Quia. n. plura et alba sicut terminantur. Et plura est pluralis numeri: creditur quod alba sit pluralis numeri: sic dicitur: mulier est alba. Ad primum argumentum dico quod non oportet quod palogismus appareat syllogismus in dispositione terminorum: sed sufficit quod appareat illatio. Ad aliud dicendum quod sophista non exprimit illam falsam maximam secundum quam arguit: sed in virtute illius arguit. Verum intelligendum est: quod cum in figura dictionis interpretemur non eadem esse eadem propter figuratorem similem vocis: Sicut autem figuratio potest esse ex parte principij sicut ex parte finis. Alius enim similis figurat et quod est alba ex parte principij: sicut albatu quod est scamna ex parte finis: si ergo moueamur aliqua esse eadem: que eadem non sunt: propter similitudinem vocis figuratorem: siue hoc pueniat ex parte termi-

siue ex parte principij: si figura dictionis erit. Questio tricesimanona. Veritur vni communitatio vni predicamenti in aliud causet figuram dictionis: Unde dicitur quod si. Nam sequitur Socrates percutit platonem: sed Plato percutit a Socrate. Hic tamen mutat actio in passionem. Et sequitur: quantum est: sed suba est. Et sequitur: quod est: sed quantum est. Hic tamen commutat vnum predicamentum in aliud: ergo et cetera. Item sequitur Quicquid heri vidisti hodie vides: albedinem heri vidisti. et cetera. Hic tamen est commutatio et cetera. Ad oppositum dicitur dicitur quod figura dictionis est: quando nos interpretamur quale quantum: vel faciens patiens. Ad questionem dicendum quod commutare rem vnius predicamenti in rem alterius acceptam sub diuerso modo predicandi causat figuram dictionis: tamen commutare rem vnius predicamenti in rem alterius sub eodem modo predicandi: forte non causat figuram dictionis. Verum intelligendum est quod aliud est commutare rem vnius predicamenti in rem alterius: Et res vnius predicamenti sequi ad rem alterius. Tunc enim commutat res vnius predicamenti in rem alterius: quando res vnius accipitur ac si esset res alterius. Et hoc propter aliquam similem vocis figuratorem. Et hoc vult Aristoteles: Dicit enim quod figura dictionis est quando inter pretatur quale esse quid vel faciens esse patiens. Sed propter hoc quod res vnius predicamenti sequitur ad rem alterius: non accipitur res vnius predicamenti ac si esset res alterius: sed accipitur ut diuersa. Quando enim sic dicitur: Socrates percutit platonem: ergo Plato percutitur a Socrate: non accipitur hic agere ac si esset pati. Significatur enim quod ad actionem alicuius ut agentis: sequitur passio alterius ut patientis. Sed hoc patet ad duo argumenta prima. Ibi enim non accipitur res vnius predicamenti ac si esset res alterius: sed denotatur quod ad rem vnius predicamenti: sequitur res alterius predicamenti. Ad tertium dico quod licet quicquid non distribuit solum per his que sunt in genere substantie. Immo absolute distribuit per his que dicuntur quid. Sed in quolibet genere conuenit res.

Ad quoniam

ca. 5.

Ad artem principia

Elen. c. 2.

cod. c. 2.

Ad artem principia

pire quid: et res cuiuslibet predicamenti vt dicit quid. Sub hoc qd dico quicquid pot accipi: vn si iy quicquid soluz distribuet et p his que sunt in gñe substantie: forte hic esset figura dictionis: quicquid heri vidisti hodie vidēs zc. **C**Ad argumētū in oppositum dicendum qz textus habet intelligi quando res vnus predicamenti sub vno modo accepta comutatur in rem alterius predicamenti acceptam alio modo.

Questio quadragesima.

Meritur ^{mutare re} vt ^{mutare re} vt

vnius predicamenti sub vno modo accepta in rem eiusdem generis vt alteri sub alio modo accepta fit sufficiens causa no existente figure dictionis? Et videtur q no. Nam posita causa ponit effectus. Sed alicubi est comutatio vbi no est figura dictionis, ergo zc. Probatio assumpta: naz sequit: qz qd currit mouet: albu currit, ergo zc. **O**ppositu conclusionis no pot stare cum premis. Ista enim non stant si nul: q nullu albu moueatur. Et qz albus sit aliquid qd currat z quicquid currit moueatur. Similiter hic est bonu syllogismu. omnis homo currit: omnis homo albus est homo: ergo omnis homo albus currit. Nam ex opposito conclusionis cum minore inferitur oppositum maioris sic: No ois homo albus currit: omnis homo albus est homo, ergo no omnis homo currit. **H**uc dicit qz ex opposito conclusionis cum minore no sufficit inferre oppositum maioris. Sz oz qz ex oppo^o nis cu maiore: inferat appo^m minor: na due pmisse se hnt i rone antecedentis respectu conclusionis. Si aut accipitur oppositu conclusionis cum maiore erit idem defectus qui fuit in boni syllogismo, sic arguendo: omnis homo currit: non omnis homo albus currit: ergo non omnis homo albus est homo: hic est idē defectus ergo zc. **S**ed ptra quādocūqz ex opposito conclusionis cum altera pmisura inferatur oppositū alterius premisse necesse est virūqz syllogismū esse bonū: cu ergo ex opposito conclusionis cum maiore inferatur oppositu maioris: necesse est illū syllogismū esse bonū. **P**robatio assumpta

quicūqz alter syllogismoz pbantū est bonus: necesse est qz ex opposito p^o omis cuz vtrazqz premisaz possit inferri oppositum vtriusqz pmisse. **H**oc enim proceditur z pbat per hanc regulam: qñ ad antecedēs sequit pns ex opposito sequētis sequitur: oppositum antecedentis: sed alter syllogismoz pbantū primū syllogismū est syllogismu verus: necesse est ergo qz vterqz syllogismus sit bonus. **I**tem dicit qz hic no est figure dictionis fallacia. **O**mnis homo currit: hō albus est homo: ergo homo albus currit. **N**am hoc quod dico omnis vel quicquid distribuit pro his que dicunt quid: sed tamen hoc signū quicquid: distribuit p his que dicunt quid z sub ratione qd. **S**z hoc qd dico omnis: et si distribuat pro his que dicunt quid: non tamen sub rōne qd. **E**t tō sub hoc qd dico ois hō: pt accipi hō albus. **S**z ptra hē figura dictionis. **O**is hō qui heri cucurrit hodie currit: homo alb^o heri cucurrit, ergo hodie currit. **P**remis se enim possunt esse vere et conclusio falsa posito casu possibili. **H**ic dicitur qz defectu causatur ex diuersitate compositionis sim tempus. nam cum vtroqz signo accepta duplici compositione eiusdem temporis argumentum erit bonum: variata autem compositione vtrobiqz deficiet. **N**ā diuersitas compositionum sim tempus variat veritatem z falsitatem z habitudinem aliquoz inter se ex identitate eorumdem in aliquo tertio innata. **S**ed cōtra ptingit repire figurā dictionis sine diuersitate compositionuz sim tpa. **N**am hic est figura dictionis: Quicquid auditur a platone proferatur a sorte: falsum auditur a platone, ergo pferat a sorte. **N**az conclusio est falsa: pmisiss existētibus veris posito qz sortes proferat istam: nullus homo est asin^o: z qz plato audiat totuz preter signū. **I**tem cum diuersitate compositionum sim tempora stat bonitas syllogismi. **N**ā hoc argumētū est bonū: Quicquid heri vidisti hodie vides: forte heri vidisti, g zc. **E**t Quicquid heri vidisti hodie vides: albu heri vidisti, g zc. **S**i dicat qz no est sile de istis duob^o: qz qd heri vidisti hodie vides: sortes: zc. z qz qd heri vidisti hodie vides: albu heri vidisti: g zc. qz iter sub az z accis cadit aliqⁱ implicatio media qñ nō cadit qñ sub

quicquid accipit aliquid quod dicitur quod. Sed
 pura circa ly fonte puenit exprimere eandem
 implicationem: et tunc arg. est necessarius: diuer-
 sitas ergo coponit per se non causat defectum in ar-
 gumento. Ad oppo. hic est figura dictionis:
 Quod scriptum est scripsit quis: falsa oratio
 scripta est: ergo falsam orationem scripsit ali-
 quis: et hic est comutatio. Ad quoniam dicitur
 est: quod comutatio unius modi predicandi in
 alium modum predicandi est sufficiens causa non exi-
 stentie figure dictionis: hoc tamen difficile est
 videre in quibusdam: nam istam comutationem
 comutat diuersitas compositionum secundum ipsas:
 et quoniam aliquid quod est causa per accidens coniungit illi
 quod est causa per se: difficile est videre quod eo
 fit causa. Dicit enim Aristoteles in 7. methaph. quod si natu-
 ra circuli non possit repiri nisi in ere: difficile
 le esse videre utrum esse de eius essentia vel non
 sed quod natura circuli potest repiri in alia mate-
 ria quod in ere: ut in materia lignea et cuprea:
 ideo facile est videre quod es non est de essentia
 circuli. Et sicut est de ista oratione: quicquid heri
 vidisti hodie vides etc. nam hic sunt duo quod
 vtriusque videt esse causa figure dictionis scilicet diuer-
 sitas et comutatio: nam amota comutatio de di-
 uersitate compositionis manente: argumentum
 apparet necessarium: ut si sic arguitur: quicquid
 heri vidisti hodie vides: forte etc. vni neutrum
 per se videt esse causa defectus vtriusque simul. Cle-
 runtium dicitur quod comutatio solui per se est causa de-
 fectus: cui tamen quoniam annectitur diuersitas co-
 positionis. Sed tamen diuersitas coponit non
 est causa defectus: hoc patet exemplo de rone. Exe-
 plo: nam hic est figura dictionis: Quicquid audis
 a platone profertur a fonte: falsum audis a plato-
 ne. ergo etc. Conclusio est falsa remanente
 hypothese ut supra: hic tamen non est diuersitas
 coponit secundum ipsas. Rone sic. nam in quolibet syl-
 logismo necesse est quod vna propositio se habeat ut to-
 tum: reliqua ut pars decisa ab illo toto: nam
 ois syllogismus coludat virtute prime figure.
 Sed nec quale sub rone quibus: nec quantum sub
 rone quanti se habent in rone partis decise ab
 eo quod dicitur quid: nec conuerso. Si ergo sub eo
 quod dicitur quod sub rone totum accipit: quale sub ro-
 ne prout ibi erit figura dictionis: et tamen non erit
 ibi diuersitas compositionis: hoc patet per illud
 exemplum. Quod dicitur scriptum est scripsit quis: falsa
 oratio scripta est. etc. Nam ly quod in maiori
 accipit sub rone quid: et in minori com-

paratur ad hoc quod dico: falsa oratio sub ro-
 ne qualis. ergo mutat quid in quale. Et hoc
 est quod vult Aristoteles. putas ne quod quis habuit et
 non habet admisit illud. Ex hac concessa a re
 spondete: inferitur. Decem dignos habuit
 quis et non habet. ergo decem dignos admisit
 quis: hic est figura dictionis: nam hic mutat
 quid in quantum. nam decem significant quantum.
 Sed quando est comutatio et quando non hoc
 potest dinosci exemplo et ratione precedente.
 Cum identitas extremorum inter se inclu-
 dat in identitate extremorum in medio: aliter
 propter premissas non sequeretur conclusio.
 Si ergo medius copetur vni extremo sub
 ratione quid: et alteri extremo sub ratione
 qualis vel quanti. Si ista diuersitas lateat
 propter similem figuracionem vocis: figura dic-
 tionis erit in argumento ut patet in isto
 exemplo: Quicquid audis a Platone
 profertur a fonte etc. Res enim intellecta in
 hoc quod dico quicquid: comparatur ad hoc quod
 est profertur a fonte sub rone quid: quia
 in quantum vox est et non ut est significatiua ve-
 ri vel falsi. Sed ad hoc quod est falsum com-
 paratur sub rone qualis. Et ideo ibi com-
 mutatur quid in quale. Unde comutatio
 est causa non existentie figure dictionis.
 Sicut ergo in fallacia accidentis est de-
 fectus syllogismi et in figura dictionis est de-
 fectus syllogismi. Sed in figura dictionis
 occultatur non existentia per similem figura-
 tionem vocis ad voces: Sed in fallacia acci-
 dentis occultatur non existentia per vni-
 tatem rei. Sed contra: hoc est bonum
 argumentum: Iste dat vnum solum dena-
 rium: et non habet vnum solum denarium:
 ergo dat denarium. Et sequitur: dat dena-
 rium. ergo dat quod non habet: et non sequitur:
 Iste dat vnum solum denarium: et non ha-
 bet vnum solum denarium: ergo dat quod
 non habet. Iste tamen fit eadem commu-
 tatio que fit in hoc argumento scilicet. Iste dat
 vnum solum denarium: et non habet vnum
 solum denarium. ergo etc. Comutatio ergo
 non est causa precisa figure dictionis. Et
 dicendum quod illud argumentum est bonum:
 Iste dat vnum solum denarium etc. qui est
 primus paralogismus: nec est ibi figura dic-
 tionis. Et tamen in paralogismo Aristoteles
 est figura dictionis. Cum enim dicitur: Iste

2.º. elen. c. 5.

Ad quoniam

L. c. 24.

habet

habet

habet

habet

Dat unū solum denariū: duo dicūt se dare denariū z modus dandi. In minori autē cum dicitur: z nō hz vnus solum denariū: ibi solū negat modus hūdi z nō res ipā: z ideo res pōt cōcludi sic dicendo: ergo dat qđ hz. Sed in palogismo arist. ex negatōe modi rei pceditur ad negatiōē ipsi rei: ideo ibi cōmutat modus rei in rem. **C**Ad p̄mū argumentū dōm qđ hic nō est figura dictionis. Quicqd currit mouetur album currit: ergo zc. Nō enī sumptio cuiuslibet denotantis q̄le sub aliquo denotāte quid: facit fallacia figure dictionis: sed solum si quale accipit vt ps decisa ip̄sus quid. **C**Ū ad formā argumenti dico qđ in ista ppōne maiorē: quicquid currit mouet: attribuit moueri ipsi currenti accepto sub rōne qđ In minori autem significat attribui rei cui accidit album: vnde est sensus: album. i. res alba zc. **C**Ad scđm dico qđ hic nō est figura dictionis: Omnis homo currit: homo albus est homo: ergo zc. nam in minori homo albus. nō accipitur sub rōne albi: sed sub rōne hominis cui accidit album: Et sic pz ad qđem. **N**ō qđdragesimā^o.

Veriturvtruz

commutare quale quid in hoc aliquid: facit fallacia figure dictionis: **V**idet qđ nō Nam si sic in consequentijs Arist. in libro pdicamentoz esset figura dictionis. Arguit enim sic. Si color est in corpore: ergo in aliquo corpore. Similiter si anima mouetur aliqua specie motus: mouetur: hic tñ pceditur a quali quo ad hoc aliquid. Si dicatur qđ hic pceditur a quali quo ad quale quid: nam aliq̄ rōnem hz eius qđ est quale quid. **C**Contra Arist. ibi dem p hoc intendit ostendere qđ oia que sunt: vel sunt in primis substantijs: vel dicuntur de p̄mis substantijs: vnde per hoc quod est aliquid corpus videtur sumere substantiam primam z per consequens hoc aliquid. **C**Item si talis cōmutatio faceret figuram dictionis sequeretur qđ in cōuerfione vniuersalis affirmatiue esset figura dictionis: cōsequens falsuz ergo añs: cōsequentiā pz. Nam sic dicendo. Omnis homo est animal: ergo quoddam animal est

homo. In p̄ma ly animal significat quale quid: z in secunda hoc aliquid. **C**Item interpretari ea esse eadē que eadem sunt: nō facit figuraz dictionis: sed singulare z vniuersale sunt realiter idem: ergo zc. **C**Item si cōmutare quale quid in hoc aliquid: faceret figurā dictionis: tūc ecōuerso cōmutare hoc aliquid faceret figurā dictionis: cōmutare falsuz: ergo z antecedens: cōsequentiā patet nam sicut cōmutare equale in quātū: facit figuram dictionis: sic ecōuerso: cōmutare quantuz in quale facit figuram dictionis. **F**alsitas cōsequētis patet. Nam tūc hic eēt figura dictionis: **I**ste homo currit: z iste hō est hō: ergo zc. Si dicat qđ ly hō in hac minori: iste hō est hō: nō significat quale qđ sed hoc aliquid. **C**Ūtra. tūc nō esset hic figura dictionis: homo est plato: fortes est hō ergo fortes est plato. **E**t p̄pterea in hac minori predicat supius de de inferiori: sup̄ aut respectu sui inferioris dicit quale quid **C**Ad oppositū Arist. dicit qđ hic est figura dictionis. **C**onfusus est alter ab hoie coruscus est hō: zc. **C**Ad qđnē dōm est qđ cōmutare quale quid in hoc aliquid: facit figuram dictionis. **E**t ea qđ p̄mo itelligenduz est qđ itelligim^o p quale quid et hoc aliquid. **A**d cui^o euidēnā itelligendū est qđ nomē speciei z nomen in diuidi eius dē sp̄ei eandem naturam important sicut hō z iste hō. **S**ed ista natura p nomē speciei z idiuidui diuersimode importat. **P**er nomē enim sp̄ei importatur put sibi accidit vniuersalitas z p̄ticularitas: p nomē autē idiuidui importat put est hec natura. **R**ō aut signifi- ficandi p̄ma est rō significandi eius qđ est quale qđ. **L**ui^o rōnem assignat **B**oc. nā qđ dicit. **E**t circa p̄mā subam qualitātē determinat. **I**sta aut eadē nā significata p termi nū singularē p modū determinatiōis: hoc aliquid. **U**n hoc aliquid z quale qđ sunt diuerse rōnes accipiēdi eandē nāz. **S**i aut aliqs interpretat hāc accipiēdes vlt rōne accipiēdi esse istam: et hoc p̄pter similitudinē vocis ad vocē: figura dictionis erit. **S**i aut p̄pter vni- tātē rei fallacia accētis erit. **E**t qz difficile ē videre diuersitatē rei z vniatē rei: lz facile sit videre similitudinē vocis ad vocē: ideo paralogismi tertij modi: figure dictionis difficiles sunt ad soluendū: p̄pter causam

Ad p̄mū
argumentū

Ad qđnē

6.1.2^o ptis.

apparētie accētis annexam. **U**terius est
 intelligendū q̄ nō omnis illatio a termino
 significante quale quid ad terminū signifi-
 cantes hoc aliquid facit figuram dictionis:
 sed solum illa in qua quale quid accipit ac
 si esset hoc aliquid vel econuerso. Et hoc
 est quando aliquid attribuitur ipsi comū-
 ni put comūne est: et postea singulari put
 est hoc vnum sicut hic: Homo est species:
 Sortes est homo: ergo sortes est species.
Ad ar^{ta} **Ad** p̄mā rōnē ddm cum dicit: Color est
 in corpore zc. q̄ hic pceditur a quali quo
 ad quale quid: q̄ ly aliqd corpus rationēz
 comūnis habet vnde supposita concernit:
 nam vniuoce de multis potest predicari.
Ad illud contra hoc edico q̄ licet prima
 substantia in re sit hoc aliquid: determina-
 ta tamen fm̄ intellectum potest habere rō-
 nem comūnis. Et vt substantia prima ha-
 bet rationēz comūnis per hoc qd̄ est aliqd
 corpus designatur: naz sicut prima substā-
 tia de hac substantia prima et illa predicaf
 sic aliquid corpus de hoc corpore et illo
 predicatur. Unde si per hoc qd̄ dico aliqd
 corpus: solum hoc corpus designaret. Et
 faceret fallaciaz psequētis sic arguendos:
 Color est in corpore ergo in aliquo corpo-
 re. **Ad** aliud ddm: q̄ in cōuersione vni-
 uersalis affirmatiue nō est figura dictionis:
 Nam ibi nō accipit quale quid ac si esset
 hoc aliquid: Sed ibi proceditur a termino
 significante quale quid: put stat p plurib⁹
 suppositis ad eundē significante hoc aliqd
 z hoc put stat p pauciorib⁹. Nam in p̄ma
 ppōne significat q̄ aial p aliquo sui attri-
 buitur hōi p quolibet sui: et in scda q̄ ho-
 mo p aliquo sui attribuitur aiali p aliquo
 sui: vnde vniuormiter accipitur in añcedē-
 te z p̄te. **Ad** aliam rōnē dico q̄ licet ter-
 min⁹ cōis et suū suppositū p se sint realiter
 eadē modi in significandi ei⁹ qd̄ est q̄le qd̄
 z hoc aliqd sunt diuersi. Cū cōmutare ista
 adiuuicē ppter silitudinē vocis cāt figurā
 dictionis. **Ad** vltimū dico: pcedendo qd̄
 infert. Et cū d̄r tūc esset hic figura dictionis.
 Iste hō currit: iste hō ē hō: ḡ hō currit. Di-
 co q̄ figura dictionis n̄ est hic: nā hoc aliqd
 nō accipitur ac si esset quale quid. Cū in
 ista: Iste hō est homo attribuit p̄dicatuz ei
 qd̄ est hoc aliquid: s̄z nō solū sub hac rōne

vt est hoc aliquid: sed vt secuz compatitur
 aliaz acceptiōnē. Cū hic est figura dictionis:
 Sortes est indiuiduus: hō est sortes: ergo
 homo est indiuiduum. Ex istis sequitur
 plus vel vltorius q̄ pcedere a plurib⁹ de-
 terminatis ad vnum istoruz: est pcedere a
 quali quo ad hoc aliqd. Nam quando ali-
 quid in p̄missis accipitur pro diuersis ha-
 bet rationē comūnis: et p̄sequens rōnēz
 eius qd̄ est quale quid. Accipitur ergo ali-
 quod istorum respectu alicuius de quo il-
 lud qd̄ habet rōnē comūnis predicatur:
 est facere figurā dictionis. Sicut hic: Sor-
 tes est homo: plato est homo: ergo Sortes
 est Plato. **Ad** quadragesimasecunda.

Meritur vt ruz sub
 termino
 significante quale quid la-
 teat diuersitas interpretatoz
 in tertio mō figure dictionis:
 videt q̄ nō: naz diuersoz
 locoz scdm̄ speciē sunt diuersae cause appa-
 rentie fm̄ speciē sed figura dictionis z eq-
 uocatio sūt diuersi loci fm̄ speciē distincti.
 Cum ergo in equiuocatione vnitās vocis
 fm̄ mām z formā sit causa apparētie: nō
 pōt esse causa apparētie figure dictionis:
 vel sequitur q̄ i tertio mō figure dictionis
 sit equuocatio. **Ad** in quolibet mō eiusdē
 loci sophistici debet esse eadē causa appa-
 rentie: nam modi eiusdē loci nō differunt
 specie. Cum ergo in primo modo figure di-
 ctionis silitudo vocis ad vocem sit causa
 apparētie: identitās vocis nō erit causa
 apparētie in tertio modo. **Ad** in figu-
 ra dictionis silitudo vocis ad vocem est cau-
 sa apparētie: sed vbi est silitudo ibi nō ē
 identitās: cum ergo silitudo vocis ad vocē
 sit causa apparētie in tertio modo figure
 dictionis: sequitur zc. **Ad** oppositū. Figu-
 ra dictionis est quidaꝫ locus cuius princi-
 piuz motuū est in voce: sed vbi diuersitas
 interpretatoz sub termino signēte q̄le qd̄ latz:
 difficile est assignare cāz appēntie sic est in
 3° mō figure dictionis: vt puta i isto palogis-
 mo: Hō est spēs: Sortes est hō: ḡ Sortes ē
 spēs: q̄re zc. **Ad** qōnē ddm q̄ h̄ ē duplex
 via z vtraq; pbabilis. Prima q̄ diuersitas
 iter pratorū in 3° mō figure dictionis lateat s̄b
 termino signēte q̄le qd̄. Nā cū d̄fect⁹ oculief

Ad ar^{ta}
 incipalia

Ad qōnē

per apparentiam in eisdem debet esse eā
 apparente in qbus cōoperta est causa nō
 erit. Sed vltier cā nō exiſtente est diuerſi-
 tas interpretatoꝝ: ſed diuerſa interpretata in-
 terpretant qñq; p diuerſas dictiones vt in
 p^o mō: figure dictionis: Luz ſic arguit Se-
 care z videre ſimiliter terminātur zc. z tūc
 cauſa appaꝛētie conſiſtit in duabus dictio-
 nibus. Qñq; diuerſa interpretata interpretan-
 tur p vnāz dictionē. Et hoc dupliciter: aut
 ſic q dictio vnū ſiĝt z aliud concernit z
 tunc eſt ſecundus modus. Aut ſic q dictio
 vnū ſiĝt z aliud appellat z tunc eſt tertius
 modus. Cum ergo in termino ſiĝtē qua-
 le quid lateat diuerſitas interpretatoꝝ z in
 eisdem eſt cauſa appaꝛētie ſub qbus latet
 cauſa nō exiſtente vt dictū eſt: ſeqtur q
 in tertio modo figure dictionis diuerſitas
 interpretatoꝝ lateat in termino ſiĝtē quale
 qd. Et hoc videt velle Az. in libro p̄dica-
 mentoꝝ: vbi dicit q ois ſubſtātia videtur
 ſiĝre hoc aliqd z in p̄mis ſubſtātijs indu-
 bitabile verū eſt. In ſecundis autē ſimilr
 videt ſub appellatiōis figura hoc aliqd
 ſiĝre. Verūm intelligendū eſt q ſimilis ſi-
 guratio vocis ad vocem p ſe requirit ad ſi-
 gurā dictionis. Qñ aut maior idētas i ſi-
 gurā dictionis repiatur qz idētas i ſi-
 gurā hoc accidit figure dictionis. Et per h
 pz ad rōnes. Ad primā: Dico q vnitas
 vocis ſm materiā z formā p ſe requirit ad
 equocationē. Qñ aut vnitas vocis repiatur
 in figura dictionis hoc accidit et: ſed tñ p̄p̄
 p̄mū argumentū dicendū q licz in tertio
 modo figure dictionis diuerſitas interpreta-
 toꝝ lateat ſub vnitate vocis: nō tñ eſt equi-
 uocatio. Nam in equocatione requiritur q
 nomē ſignificet diuerſa. Sz terminus di-
 cens quale qd in tertio modo figure dictionis
 nō ſignificat duo. ſ. quale qd z hoc ali-
 qd: ſz ſolū qle qd z ſub appellatiōis figura
 videt hoc aliqd ſignificare. CAlia via p-
 babilis eſt q ſiſtis figuratio vocis ad vocē
 eſt cauſa appaꝛētie in figura dictionis: z in
 quolibet eius modo eſt hoc manifeſtū in
 ca. 5. primo modo. Nam Az. in ſecūdo huius
 ſic formiat paralogiſmū: Videre z ſecare ſi-
 militer termināt. Videre z ſecare ſimiliter
 terminātur. Sed ſecare ſignificat agere q
 z videre. Secare aut ſignificat pati ergo z

videri. Sed contingit aliquid ſimul z ſe-
 mel videre z videri: q agere z pati. C Si
 dicas q in iſto paralogiſmo qdgd auditur
 a platone p̄fertur a ſorte: falſum auditur
 a platone q zc. nulla eſt ſimilitudo iter qdgd
 z falſum. Dicendū q paralogiſmus penes
 ſcōm modū ſic paralogiſmus: falſus z lignū
 ſiſt terminātur: ſed lignū ſiĝt qd ergo et
 falſum ſignificat qd: z ſi ſignificat quid: ſub
 quicquid poteſt accipi.

Questio quadragesima tertia.

Intra fallacias

extra dictionem: queritur
 vtrū partialis idētas ali-
 cuius habētis in ſe diuer-
 ſas naturas vel rationes ad
 aliqd participās vnā illarū ſit cauſe appa-
 rentie fallacie accidētis: Et videt q non
 Nam tūc in quolibet bono ſyllogiſmo eſt
 fallacia accidētis: p̄ns falſum: q z antece-
 dens. Probatio p̄ntie. Nam hic eſſet fal-
 lacia accidētis: Omnis hō eſt aial: plato
 eſt hō: ergo plato eſt aial. Nam aial i ſe in-
 cludit diuerſas rōnes: z ſm vnā illarū in
 cōcluſione pcludit de platone. CItem di-
 uerſoꝝ locoꝝ ſm ſpēm diuerſe debēt cāe
 appaꝛētie: ſed partialis idētas ē cauſa appa-
 rētie in ſm qd z ſimplr: qz partialis idē-
 titas alicuius dicti ſm qd ad idem dictum
 ſimplr eſt cauſa appaꝛētie ibidem. CAd
 oppoſitū Az. dicit q fallacia accidētis eſt:
 qñ aliqd ſimiliter attribuit rei ſubiecte z
 accidēt cū tñ diſſimiliter in ſit. Sed ſi nul-
 la eſſet ibi idētas: nulla eſſet ibi appaꝛē-
 tia: z ſi totalis idētas nullus eſſet ibi de-
 ſectus: ergo zc.

Questio quadragesima quarta.

Veritur vtrū

qñ ſupius poſſit accidere ſuo
 inferiori: Et videtur q nō.
 Nam Az. p̄mo phyſicoꝝ
 dicit: Qd vere eſt nullac. T. c. 26.
 eicit: ſed aial vere eſt: q nulli accidit. Qd
 animal ſit illud qd vere eſt: pz: nam aial eſt
 ſubſtātia: ſuba aut eſt id qd vere eſt cum
 nulli accidat. CItem ſupius eſt de intelle-
 ctu inferioris. ergo zc. CItem. accidētis
 pōt in eſſe z nō in eſſe ſubiecto: ſed ſupius
 non

ca. 2. 2^e p̄r.

Ad ar^{ta}
 p̄n^{ha}

ca. 5.

ca. 4.

Ad pma³
qonem.r. elen²
ca. 5.
Ad arg^{ta}
qonemAd 2^{am}
qonem

non potest esse in suo inferiori manente in
feriori: & c. Ad oppositum Ari. in p^o hui⁹
Dicit q^d triangulo accidit figura: sed figu-
ra superi⁹ est ad triangulum: & c. Ad p^{am} q^d
stione dicendum q^d partialis identitas alicui⁹ ha-
betis in se diuersas rationes: ad aliquam earum
est causa apparitionis fallacie accidentis: nam tegit
defectum accidentis: & fallacia accidentis ab ali-
is locis distinguit. Primum patet in isto para-
logismo: Homo est species: plato est homo: ergo plato est
species. nam partialis identitas de ly homo putat in se
includit diuersas rationes p^o quaz vna potest sub-
stare accidenti intentionali: & p^o aliam conuenire
singulari ad platonem: facit credere q^d ge-
quid potest predicari de homine quod potest predicari
de platone. C^o Secundo patet. Per hoc enim
q^d entis apparitione accipit a parte recondistigui-
tur a locis in dictione: quod aut distiguitur ab ali-
is locis extra dictionem hoc patebit. Et hoc
est quod dicit Ari. in illo ca. fallacia autem fit in
his. Dicitur enim q^d fallacia accidentis puenit ex
eo q^d non potest diuidere inter idem & diuersum
vnum & multa. Ad p^{am} arg^{ta} dicitur: negando con-
sequentiā. Ad probationem eius cum dicitur: q^d superi⁹
in se includit duas naturas. Dicendum q^d licet
animam in se includat duas naturas & secundum vnaz
earum conueniat suo inferiori: quia tamen iste rationes
non sunt extranee vt ad tertium comparat. Sed in
illo syllogismo non est fallacia accidentis. Ad
hoc enim q^d fit fallacia accidentis requiritur q^d
ille rationes sint sibi repugnantes vt ad tertium
comparat. C^o Ad aliud dicendum q^d inferi⁹ pate-
bit: quod partialis identitas fit causa apparitionis secundum
quod & simplicitatis. Vel potest dici ad rationem q^d ratio-
nes diuersae incluse in termino paralogismi
accidentis sunt ita repugnantes q^d vna earum
nec includit in se nec simpliciter nec dimi-
nute aliam: sed in dicto secundum quod diminute inclu-
dit dictum simpliciter. Ad aliam questionem dicendum
q^d accidentis dicitur tripliciter. Vno modo quod adue-
nit rei post complementum eius: & sic dicimus om-
nia noue genera esse accidentia. Alio modo dicitur
accidentis quod aduenit rei: & est extra eius intel-
lectum. Et isto modo potest dici q^d inferi⁹ ac-
cidit suo superiori. Nam in intellectu superioris
non includit inferi⁹. Tertio capit accidentis p^o il-
lo quod est extraneum alteri putat ad tertium com-
parat. Et hoc modo non solum inferius accidit
superiori: sed superius inferiori: vt figura trian-
gulo. Nam ratio ipsa figure est extranea ratio

trianguli putat triangulo conuenit hec passio
habere tres rationes. per se & primo. Et isto tertio
modo accipit accidentis in fallacia accidentis. Tamen
quicunq^{ue} in aliquo discursu syllogistico acci-
pitur terminus includens in se diuersas ratio-
nes: ita q^d iste terminus accipit sub vna ratio-
ne est extraneus sibi ipsi vt sub alia ratione
accipit & p^o vna illarum rationum comparatur vni
extremo: & p^o aliam alteri: ibi erit fallacia acci-
dentis: vt hic: homo est plato: sortes est homo: ergo
sortes est plato. De accidente intelligendum est q^d
maior & minor & medium potest habere rationes
accidentis. Unde Ari. dicit q^d fallacia accide-
ntis est quando aliquid similiter attribuitur rei
subiecte & accidenti inesse: cum tamen similiter non
infit. Unde ibi vult minores habere ratio-
nem accidentis: sed tamen magis proprie ille termi-
nus includens diuersas rationes potest dici ac-
cidens. C^o Sed intelligendum est q^d quidam con-
siderant fallacia accidentis quantum ad fieri:
& quidam quantum ad factum esse. Considerantes pri-
mo modo dicunt minorem habere rationem acci-
dentis. Nam ante additionem minoris non
fit aliqua variatio: licet enim medium in se inclu-
dat diuersas naturas: tamen secundum vnaz earum tamen com-
paratur subiecto ante additionem minoris
Considerantes secundo modo dicunt: q^d termi-
nus includens in se diuersas naturas de-
bet dici accidens: quia ex illo termino ca-
pitur tota variatio. tamen secundum philosophum quilibet
terminus potest habere rationem accidentis
Rationes soluntur in questione.

Questio quadragesima quinta.

Meritur virus fal-

lacia acci-
dentis possit causari ex va-
riatione alteri⁹ termini quod me-
dij syllogistici. Vel virus pos-
sit causari indifferenter ex

variatioe maioris minoris & medij: Et q^d
ex variatioe medij solum: probatio Nam fal-
lacia accidentis causatur ex diuersa compa-
ratione alicuius termini ad diuersa: sed in p^o
missis nihil potest comparari ad diuersa nisi
si medium: quia in premisis nullus terminus
bis accipitur nisi medius terminus: ergo
& c. C^o Item si medium non sit variatus ne-
cessario est extrema coniungitur: sed in fallacia ac-
cidentis conclusio non sequitur ex necessita-
te: ergo necesse est medium variari. Assumit

pium p3. Nam quæcūq; vni & eidem non va-
 riato sūt eadē: ipa int se sūt eadē. Si dicat
 ad istas rōnes q; maior sub vna rōne ipsi
 medio i pmissis pōt cōpari. & sub alia mio-
 ri in pclusiōe. Et per p̄is ibi erit accūs ex
 variatione maioris. Contra. habitus & pri-
 uatio habent fieri circa idem. sed fallacia
 accūtis q̄ntū ad sui non existentia: est pri-
 uatio forme syllogistice. nam peccat diffini-
 to syllogismo. sed forma syllogistica solum
 cōstitit in pmissis ergo fallacia accūtis so-
 lum causat ex variatione in pmissis. sed
 nihil potest variari in pmissis nisi medi-
 um: ergo rē. Assumptum p3. nam p Arist.
 p^o priorū quando mediū est in toto primo
 & postremus in toto medio: necesse est ex-
 trema coniungi. Item conclusio est aliud
 a pmissis vt patet intuenti eius diffini-
 tionem Item intellectus conclusionis in-
 cluditur in intellectu pmissarū. sicut ergo
 termini accipiuntur in pmissis: sic necesse
 est accipi in conclusione. aliter enim pro-
 pter pmissas non sequenter conclusio. si
 ergo non sit variatio in pmissis non erit
 variatio in conclusione: Sed in pmissis
 nihil potest variari nisi medium: quia
 variatio non est absq; bina acceptione ali-
 cuius termini: sed nihil bis accipitur in p-
 missis nisi medium ergo rē. Ad oppositū
 p̄is dicit in secundo huius: q; hic est fallacia
 accūtis. Iste canis est tuus: iste canis
 est pater: ergo est tuus pater. Iste enim ter-
 minus canis non variatur: sed solum ly tu-
 us: quod est maior. in qua accipitur ratio
 possessionis. Significat enim q; iste canis
 est tua possessio. in conclusione autem acci-
 pitur ratione efficientis. Potest etiam cau-
 sari ex variatiōe minoris vt patet hic: Sor-
 tes est indiuiduum: homo est sortes: ergo
 homo est indiuiduum: Hoc etiam patet per
 rationem. Nam fallacia accūtis accidit
 ex diuersa comparatione et extranea ali-
 cuius ad diuersa. Sed quilibet terminus
 sub diuersa ratione & extranea potest cō-
 parari ad diuersa. ergo rē. Ad questionem
 dicendum. q; fallacia accūtis potest cau-
 sari ex variatiōe maioris: minoris & me-
 dij differēter tamen. Nam medium varia-
 tum secundum diuersas rationes compa-
 ratur vni extremo & alteri: Sed extremus

variatum scdm vnā rationē cōparatur
 medio & scdm aliam rationem alteri extre-
 mo in conclusione. Ratio huius est ista: Nam
 fallacia accūtis est immediate defectus
 forme syllogistice: & forma syllogistica nō
 solū p̄stitit i pmissis s; et i pclusiōe. q̄ varia-
 tio que est in fallacia accūtis potest esse
 in pmissis & in conclusione. Ad huc aut
 non ingreditur conclusionē. Potest igitur
 causari ex variatiōe alterius termini q̄ me-
 dij. Assumptum patet. s. q; forma syllogisti-
 ca non solū consistit in pmissis. Nam syllo-
 gismus est quedam habitudo inferens cō-
 clusionem tāq; consequens ex pmissis &
 tanq; ex vno antecedēte. vnde due p̄nisse
 se habent in ratioe vnus antecedentis re-
 spectu cōclusionis. Hoc etiam patet ex mo-
 do & figura syllogismi que sunt quasi que-
 dam dispositiōes consequētes ipsum syllo-
 gismum. Modus autē distinguit a modo
 per conclusionem. Si enī ex istis pmissis
 p̄is: Omnis homo est animal: omne risibile
 est homo: inferat ista cōclusio. ergo omne
 risibile est animal. est primus modus pri-
 me figure. Si autem ex eisdem pmissis
 inferatur ista conclusio: ergo quoddā ani-
 mal est risibile. est quintus modus prime
 figure. Figura autē a figura distinguitur p
 p̄clōnē. vt p3 i syllogismo ex oppositis. Si
 enī sic arguit: nlla disciplina ē studiosa. oīs
 disciplina ē studiosa & inferatur pclusio ista: q̄
 nullū studiosum est studiosum. est dispositio
 tertie figure. Si autem ex eisdem pre-
 missis inferatur ista pclusio. nulla discipli-
 na est disciplina est dispositio secunde figu-
 re. cum ergo pclusio diuersificet modum
 & figurā: que sunt dispositiōes consequen-
 tes ipsum syllogismū: videtur q; de ratioe
 syllogismi sit conclusio. Hoc etiam patet p
 exempla. Et p^o in prima figura. Nam hic
 est fallacia accūtis: homo est species: sor-
 tes est homo: ergo rē. Et hoc est ex variati-
 one medij. Sed si arguatur sic. Sortes nō
 est species: sortes est hō: ergo hō nō est spe-
 cies. Hic ex variatiōe eiusdem termini cau-
 sat accūs. p^o tñ fuit mediū & nūc est minor
 extremitas. De variatione maioris in p̄ma
 figura. Exemplum. triangulus habet tres
 angulos per se & primo: figura est triangu-
 lus: ergo rē. Hoc quod est habere tres di-

cap. 7.

d qōnē.

uersimo de cōparatur medio z ipsi mino-
ri; h̄c aut̄ tres est maior̄ extremitas. In se-
cunda figura hoc patet. Illā h̄c est fallacia
accidentis. Sortes nō est sp̄s; hō est spec-
cies; ergo hō nō est sortes; ex variatiōe mi-
noris. Et ex variatiōe maioris sicut. Hō ē
species; Sortes nō est species; ergo Sor-
tes nō est homo. In tertia figura ex varia-
tione minoris sic; Sortes nō est sp̄s. Sor-
tes ē hō; ergo zc. Ex variatiōe maioris sic
Om̄nis triangulus ē h̄c; zc. Sic ergo patet q̄ arguē-
do p̄ eūdē paralogisimū affirmatiue i vna
figura; z negatiue i alia; medius terminus
variatur i vno syllogismo erit maior v̄ mi-
nor in alio. Quod autē necesse sit eundē ter-
minum variari in paralogismo affirmatiuo
z negatiuo patet per hoc q̄ quelibet ppō
in fallacia accidentis vox est; aliter enī sub
vnitate vocis lateret multiplicitas; z esset
locus in dictiōe. Sed sic arguendo. Hō ē
species; Sortes est hō; ergo Sortes ē spe-
cies; ly sortes nō variatur; q̄ in isto paralogis-
mo; Sortes nō est species; Sortes est hō;
ergo hō non ē sp̄s; nō variabitur; cū vni-
formiter accipiatur affirmatiue z negatiue.
Sed h̄c ē fallacia accidentis z nō ex varia-
tione medij qd̄ est ly sortes; ergo ex alteri-
variatiōe. Patet ergo cum dicit. Hō ē spe-
cies; sortes ē hō; ergo zc. Quod h̄c ē accidēs
ex variatiōe medij i prima figura. Si iste
terminus fiat medius in tertia figura adhuc
erit accēs ex variatiōe eiusdez termini; vt
homo ē species; homo ē Sortes; ergo zc.
Et ex variatiōe alterius termini q̄ medij
in tertia figura sic. Non sortes ē sp̄s. Sor-
tes est hō ergo nō hō est species. Cōclusio est
falsa; z pmissa sunt vere z variatur minor ex-
tremitas. Similiter si sit syllogismus in secu-
da figura vt sic. Hō est species; nō sortes ē
sp̄s; ergo nō sortes est hō. Cōclusio ē falsa
z pmissa vere. In quolibet q̄ paralogismo
accidentis est accēs penes variationem ter-
mini; qui i aliquo paralogismo ē maior in
aliquo minor; z in aliquo medij. Cū vi-
dendū aut̄ qm̄ medij est variatur; z qm̄ nō
fm̄ quōsdā vtendū est tali regula. Sumē-
dum est medij cū reduplicatione alterius
extremi; Et si medij sic sumptū vere cōue-
niat alteri; extremoz; tunc nō est variatur;

Si autē nō vere cōueniat tunc ē variatur.
Alij dicit q̄ est semp̄ cōsiderandū ad sub-
iectum z accēs; virū differant inter se z in
tertio vel nō. Si nō; non fit accidens sicut
hic. Percutio sortis; Sortes est veniens; q̄
percutio veniētē. Si aut̄ differant inter se
z i tertio tūc ē accēs; vt hic Lognosco cori-
scum; coriscus ē veniēs q̄ zc. Cū aliter dico
qd̄ cōsiderandū ē; virū oppositū maioris
extremitatis cōuenire possit medio; s; q̄
medij cōuenit minori extremitati; z si sic
tunc est accidēs; vt hic; animal ē genus; hō
est aial q̄ zc. Cū primū arg^m cū dicit; q̄
fallacia accētis nō causat absq; diuersa cō-
paratiōe alicuius termini ad diuersa; dico q̄
vex ē. Et vlteri^o cum dicit in premissis nihil
pōt variari nisi medi^o terminus. Concedo
Hō rō cōcludit q̄ in premissis nō pōt esse
accidēs absq; variatiōe medij; z hoc cōce-
do. Cū scdm̄ cū dicit; si medij sit vnus ne-
cesse est extrema cōiungi. Dico q̄ si medi-
um est sic vnū in cōparatiōe ad extrema;
necesse est aliqua cōclusiōe sequi; vt illā
in qua extrema habēt vnitatez; sed tū per
medij sic vnū non opz illā cōclusiōem q̄
accipitur in paralogismo accidentis seq.
Cū rōnes in oppositū. Cū p̄mā dōm
q̄ forma syllogistica cōstituit in premissis vt
ordinat ad cōclusiōe. Unde ex hoc nō se-
quit q̄ accidēs solum causet ex variatiōe
medij; nam licet nullus terminus i pmissis
posset variari nisi medij; si tū pmissa cōsi-
derent re^o p̄lonis iserēde qlibet terminus
pōt variari; nā sic qlibet terminus bis acci-
pit. Cū alid; cū dicit q̄ cōclō ē aliud a pmissis;
dico q̄ ly cōclō sit aliud a pmissis; non
tū ē aliud a syllogismo. Cū vlt^o cū dicit q̄ cō-
clō includit i pmissis. Dico q̄ illa p̄clō q̄ se-
quit ex pmissis i pmissis includit; sed tū illa
cōclō q̄ isert ex variatiōe maioris re^o me-
dij z minoris in cōclusiōe i intellectu pmissis
sari nō includit. D. 4. 6.

Meritur vtrum p-
cessus a
re subiecta ad accēs faciat
fallacia accidentis? Et vi-
detur q̄ sic; qz. Aristoteles
dicit q̄ accidēs fit eo q̄ nō
est necesse quod de re dicit de accētē dici.
Item h̄c est accēs. Tu cognoscis corn-

Ad arg^o
pncipalis

Ad arg^o
pncipalis

I. cl. 2. 3.

scū: comfens est venies: g̃ zc. z. pcedit h̃ a re subiecta ad accidēs. CAd oppositū. hec p̃na ē necessaria: Dis edificator edificat: h̃ albu est edificator: g̃ hoc albu edificat: qz n̄ stant sil qz hoc albu nō edificet z sit edifica tor: z qz ois edificator edificet. Dicendū qz accūs peccat imediate pira syllm. Ad vidē dū ergo qm̄ est accūs z qm̄ nō: videndū est p̃mo qd facit necessitatē i syllo: cognoscit enim p̃uatio p̃ habitū. Unde itelligendū est qz tota necessitas sylli est i hoc qz mediū ad qd vniformiter extrema sunt cōparata sub vna rōne accipit. Nūcūq; g̃ extrema accipiūtur adiūicē cōparata ad mediū. fm̄ varias rōnes accidēs est. Et possibile ē ali qm̄ qz cōiungant s̃z hoc nō erit pp̄ cōpara tione quā h̄nt extrema ad mediū: h̄ mani festū est i oib⁹ exēplis Ari. Tu cognoscis oē bonū: qd volo iterrogare ē bonū: g̃ zc. Ista cōclusio nō sequitur qz hoc qd dico bo nū sub diuersa rōe cōparat ad hoc. Tu co gnoscis: z ad h̄: qd volo iterrogare: qz hec pp̄d scilz: Tu cognoscis oē bonū: vera est sub rōne q̄ bonū. Sed cū d̄r: Quod volo i terrogare ē bonū: hoc qd dico bonū: acci dēs est huic qd volo iterrogare: put bonū cadit sub cognitōe tui. Et iō nō cōiungū tur extrema. Et breuiter itelligendū est: qz q̄ncūq; aliqs terminus vni cōparat acci pit sub alia rōne vt est alteri termino cōpa ratus. Si ille rōnes nō necessario se inclu dunt accūs ē. Et hinc cōcludo qz si rō sub q̄ sūt res subiecta i vna pp̄e sit extrāea rōi sub qua sumit in alia: in tali p̄cessu accūs erit. CAd primā rationez dico qz Aristotē teles itelligit qm̄ rō vni⁹ termini ē extra nea rōi alteri⁹ fm̄ qz ad aliqd̄ ternū cōpa rat sicut dignū ē: vt hic: Iste canis ē tu⁹ zc. Rō. n. eius qd ē tuus fm̄ qz cōparat ei qd ē canis: extranea ē a rōne eiusdē fm̄ qz com parat ei qd ē pater. CAd aliud dico qz ille p̄cessus nō valet: qz p̄cedit ut a re subiecta ad accidens quod est ei extraneum.

Nō q̄dragesima septima.

Meritur vtruz va riatio me diū sit sufficiens causa nō exti stentia in fallacia acciden tis: Et videtur qz nō. Nam posita causa de necessitate

ponitur effectus: sed medio variato nō est necesse fieri accidens. ergo zc. Probatio assumpti p̄ syllogismos vtiles: nam maio re exite de necessario z minore de cōtigē ti: sequit cōclusio de cōtingenti. Nam seq tur: Omnis hō de necessitate ē animal: cō tingit ad vtrūlibet albu esse hominē. ergo contingit album esse animal. Et similiter sequitur. Omnis hō de necessitate ē alal: album ē homo: g̃ album ē animal: z tū me dium hic vt homo: diuersa rōne cōparat maior z minor. qz maior cōparatur sub modo necessitatis. minor autē p̄ notaz cō tingentie: vel per verbū de inesse. C Item mediū respectu maioris habet rōnez par tis: respectu minoris habet rōnem totius. Et ideo diuerse sūt rōnes variātes mediū non ergo causat accidēs variatio mediū. CAd oppositum. Mediu variatū est duo media vel habet rōnem duoz medioz. s̃z duo media nō vniunt extrema. ergo zc.

CAd q̄onem dicēdū: qz cum accidens q̄stū ad sui non existentia sit imediate obliqui tas syllogismi. Nam Ari. dicit qz peccat dif finito syllogismo. Ad h̄ ergo vt videamus naturam accidētis p̄ opozet videre quid requiritur ad syllogismū. Circa qd intel ligendū qz tota necessitas syllogismi consi stit in hoc qz mediū vnū sub vniformi rō ne acceptū per respectū ad extrema ipa ex tremā cōiungit. Si ergo ipsa extrema con iungant inter se: per respectū ad mediū: fm̄ variā rōnem accepta: in tali p̄cessu erit accidens. Datet hoc in exēplis phyloso phi. Dicit eniz qz in isto paralogismo ē ac cidens. Tu cognoscis omne bonū: qd vo lo iterrogare a te est bonum ergo qd vo lo iterrogare cognoscit a te. Nam bonū sub alia rōne cōparatur ad hoc qd ē cogno sci a te z ad iterrogare. Nam tu cognoscis bonum in eo qz bonū cui accidit qz cadat sub iterrogare in q̄stam a te cognoscitur Et ideo dicit Aristoteles qz solum i his q̄ fm̄ substantiam sunt indifferentia. et que vnū sunt omnia videntur esse eadem: i telligens per indifferentiam fm̄ substan tiam identitatem proprie rationis alicui⁹ vt ad duo comparatur. Unde siue mediū respectu extremozum accipiat sub varia ratione: siue extremum alterum respectu

Ad q̄onē.

Ad q̄onē!

Ad ar^o p̄ncipalia

.2. elem. capi. 7.

q

medij: & alterius extremi: in tali processu erit fallacia accidens. Verumtamen intelligendum est: quod quando cuq; medijs fuerit variatum: in ipso tñ erit aliqua idēitas partialis respectu extremorum: aliter eni ibi deficeret apparatus. Si ergo extremum ibi concludatur de extremo sñ illa idēitate partialis erit syllogismus bonus. Unde in quolibet paralogismo accidens potest sequi aliqua conclusio. Nam bene sequitur: Coruscus cognoscitur a te: Coruscus est veniens: ergo illud quod est veniens cognoscitur a te. Cuius de ad quoniam dicitur: quod quando cuq; medius terminus vel quilibet alius terminus comparatur vni extremo sñ vnā rationem & alteri sñ aliam: ita quod ille rationes non includat se inuicem in tali illatione necessario erit accidens: Si autem includant se: bonus erit syllogismus. Cuius ad primam rationem dicitur quod minor est falsa. Ad probationem cum dicitur: maiore existente de necessario & minori de contingenti. Dico quod in tali processu medijs est sufficiens de extremo respectu conclusionis de necessario idē extremis quia ibi homo vni formiter accipit in maiori & minori: respectu talis conclusionis. Cuius ad aliud cum dicitur: quod medijs in maiori habet rationem parum. Dico quod diuersitas rationum non causat accidens: quando ille rationes includant se. vnde eius idēitate medijs stat diuersitas talium rationum. Si enim medijs in vtraque propositione acciperet sub ratione partis vel totius non haberet vere rationem medijs. Unde ibi est fallacia sñ quid & simpliciter. Ac si sic argueret: Medium stricte sumitur in maiori: & ampliatur in minori: ergo variatur. &c.

Questio quadragesimo octava.

Meritur d illo paralogismo

Coruscus cognoscitur a te: coruscus est veniens ergo. &c. vtrum hic sit fallacia accidentis? Et videtur quod non. Nam hoc

est bonus syllogismus. ois edificator edificat: albus est edificator: ergo albus edificat. hic tñ pcedit a re subiecta ad accidens talis processus ergo non causat accidens. Cuius sequitur ergo id quod est veniens: cognoscitur a te: & sequitur id quod est veniens co-

gnoscitur a te: ergo veniens cognoscitur a te. Et cum quocumque stat ante & sequens: primo ad vltimum: sequitur ergo veniens cognoscitur. Cuius Item paralogismus ille non negatur: nisi quia cognosci attribuit venienti cum reduplicatione ut fit sensus: Veniens in quantum veniens cognoscitur a te. Sed videtur quod oratio ad hunc intellectum non limitetur. Cuius ad oppositum est Ari. Cuius ad quod stionem dicitur: quod hic est fallacia accidentis: coruscus cognoscitur a te. &c. nam cognosci prius attribuitur corusco sub ratione corusci. Coruscus autem sñ aliam rationem comparatur ad ly veniens: quod sñ quod accidit ei cognosci propter quod non sequitur: veniens cognoscitur. &c. Cuius ad primum argumentum cum dicitur: Ois edificator. &c. Dico quod in omni tali illatione est accidens intelligendo quod edificare concludatur de albo sub propria ratione albi: quod inest ipsi edificatori sub ratione propria edificatoris. Si tamen intelligitur quod edificare concludatur de re que est alba: quod inest edificatori cui accidit albedo: sic dici potest quod conclusio sequitur. Et sic patet quod hec conclusio hic quod est veniens cognoscitur a te: sequitur ex premissis. Cuius ad secundum dicitur: quod bene sequitur ex premissis: id quod est veniens cognoscitur a te: sed non sequitur ulterius: id quod est veniens cognoscitur a te: ergo veniens cognoscitur a te. Cuius ad tertium cum dicitur: quod ille syllogismus non negatur nisi quod cognosci attribuitur venienti cum reduplicatione. &c. Dico quod oratio non limitatur ad hunc intellectum. Veniens in quantum veniens cognoscitur a te: vel album in quantum albus edificat: quod tamen nos non dicimus quod aliquid nisi sub propria ratione vel per suam similitudinem virtutem cognitiuam imutet: ideo nos accipimus hanc propositionem: veniens cognoscitur a te: sub hoc intellectu: veniens in quantum veniens cognoscitur a te. Contra hoc quod dicebatur quod illa conclusio: id quod est veniens cognoscitur a te: sequitur ex istis premissis: coruscus cognoscitur a te: coruscus est veniens: non tamen sequitur illa conclusio. Veniens cognoscitur a te. Si enim conclusio vno modo accepta sequitur ex premissis & alio modo non cum diuersis acceptationes sint ex parte nostra: ergo ex parte nostra accidens accipietur. Dico quod locus

.2. elen.
capi. 7.
Ad quoniam.

Ad arg.
principalia

sophystiens ex parte nostra non accipit: q̄ eni sic cōclusio vel alio modo accipiat: hoc est ex parte nostra. Sed q̄ conclusio accepta sic sequatur ex p̄missis & alio modo accepta non sequatur: hoc nō ē ex parte nostra sed ex parte conclusionis.

Questio quadragesimanona.

Meritur ^{virū pa-} ^{logism⁹} ^{q̄} ^{accidentis possit fieri negatiue. sicut affirmatiue? Et videtur q̄ nō. Nam Ari. in p̄mo li. tradit regulam quō debem⁹ cognoscere vbi ē accidēs & vbi nō. Dicens: accidēs fit quando aliquid similiter attribuit rei subiecte & accidenti in esse: accidēs ergo non fit q̄n̄ aliquid attribuit alicui non in esse negatiue: ergo nō potest fieri paralogismus accidentis. C̄t̄ Ari. nec in p̄mo li. nec in sc̄do elenchorū ponit aliquē paralogismū negatiuū: signū ergo est q̄ solum fiat affirmatiue. C̄t̄ ad oppositum. Ex eisdem terminis cōtingit fieri paralogismū equiuocationis negatiue & affirmatiue: & sic de alijs locis sophysticis: videtur ergo q̄ similiter fit in accidente. Cōfirmat ratio q̄ affirmatio & negatio nō diuersificant illationē forme syllogistice: nā si p̄cessus affirmatiuus sit syllogistic⁹ & negatiuus: ergo eadem rōne similiter erit in defectibus: q̄ si processus affirmatiuus deficiat & negatiuus deficiet. C̄t̄ ad questionē dicēdū q̄ paralogismus accidentis potest fieri negatiue sicut affirmatiue: hoc patet si consideremus regulā p̄ quas noscere debemus accidens: que ē: q̄n̄ accipitur aliq̄s terminus in p̄cessu aliquo includēs i se diuersas naturas & rōnes: & semel in illo p̄cessu accipitur p̄ vna illaz rationū: & alia vice in eodē p̄cessu p̄o alia: Si ille rōnes non includit se prout ad tertiu comparatur in tali p̄cessu erit accēs. Sed terminū sic variari cōtingit in p̄cessu negatiuo & affirmatiuo. Et ex hoc sequit q̄ accidēs potest fieri in prima & secunda & tertia figura. Et hoc est qd̄ dicit Ari. sc̄do elenchorū: Unde si defectus sit in affirmatiuo. necesse erit & in negatiuo p̄cessu. Ut si sic arguat: Nulla species currit: homo est species: ḡ null⁹ hō currit. Donatur enī q̄ ois homo cur}

rat: premisse sunt vere: & cōclusio falsa per casum. Ergo hic de necessitate erit aliquis defect⁹: sed nō alius q̄s accidēs. Nam cum sic d̄r: Homo est species: accipitur homo p̄ ut subiacet intentioni: in cōclusionē vero p̄ re ipsa: quia nūq̄ vitimur termino p̄o itione nisi quando res subiacet intentioni. Aliter enī hec est falsa: Homo ē substantia quia intentio substantia nō est. Et similis hic nō esset accidēs: homo ē species. Sortes ē homo: ḡ zc. Quia homo vniiformiter posset accipi in maiori & minori. Propter hec dicitur q̄ accidens potest fieri negatiue. C̄t̄ ad p̄m arg^m d̄m q̄ p̄cessus affirmatiu⁹ manifestior ē & potior q̄s negatiu⁹ vñ p̄cessus negatiu⁹ idiget affirmatiuo p̄ aristoteles p̄mo posteriorū. Similiter est in defectibus: quia defectus manifestior ē in p̄cessu affirmatiuo q̄s negatiuo. Et ideo aristoteles suam regulā dedit in affirmatiuo. C̄t̄ ad sc̄dū dicendum q̄ licet Aristoteles non posuerit exempla in processu negatiuo: hoc tamen non cōcludit quin accidens possit fieri negatiue: quia Aristoteles posuit exempla vbi defectus ē manifestior. C̄t̄ preterea ipse ponit exempla que ad affirmationem & negationē reduci possunt. Ponit enim tale exemplū: Corusc⁹ est alter a sorte zc. & i ly alter includitur q̄dam negatio. C̄t̄el potest dici ad primū argumentum: cum dicitur q̄ accidens fit q̄n̄ aliquid assignatum fuerit rei subiecte & accidenti similiter in esse: q̄ hec p̄positio se extendit ad affirmationem & negationē. Ita vt iste sit sensus p̄positiōis: Accidēs fit quando aliquid assignatū fuerit rei subiecte & accidenti similiter in esse affirmatiue vel negatiue. Nam Aristoteles i p̄mo priorum: diuidens omnem p̄positionē: Dicit q̄ omnis p̄positio aut est de inē aut de necessario in esse: aut de contingenti in esse. Et sinquālibet combinatiouem p̄positio de in esse potest esse affirmatiua & negatiua.

Questio quinquagesima.

Meritur ^{q̄} ^{circa fallacia sim-} ^{quid & simpliciter. Et p̄-} ^{virum sit fallacia extra di-} ^{ctionem? Et videtur q̄ nō.}

Ad q̄nē.

Ad arg^a
p̄ncipali

cap. 2°.

Nam p tri. Locu in dictione simpliciter peccant contra contradictionem. Locu autem extra dictionem contra syllogismum. Sed fm quid z simpliciter specialiter peccat contra contradictionem. Quid dicit Ari stoteles in secdo huius q paralogismi qui sunt fm quid z simpliciter soluendi sunt considerando conclusionem ad contradictionem ergo zc. Item ille locus est in dictione qui accipit principium apparetie a parte vocis: quia loci extra dictionem accipiunt causam apparetie a parte rei. Sed fallacia fm quid z simpliciter accipit suaz apparentia a parte vocis: vt hic: est homo mortuus: ergo homo. Si tamen loco totius aggregati homo mortuus poneret cadaver sic dicendo Cadaver ergo homo: h non est fm quid z simpliciter: cum deficiat apparentia ergo zc. Oppositum dicit aristoteles ponendo septes locos extra dictionem. Ad questionem dicendum q fallacia fm quid z simpliciter est locus extra dictionem. Nam cause apparetie distinguunt locos sophysticos. Sed cause apparetie in fm quid z simpliciter est conuenientia alicuius dicti fm quid ad idem dictu simpliciter. Cum ergo ex parte rei accipit ca apparetie: sequitur q sit locus extra dictionem. Veru tamen intelligendum est q conuenientia vocis ad vocem alicuius dicti fm quid ad idem dictuz simpliciter: cooperatur ad istam deceptionem. Nec tamen est per se causa apparetie in fm qd z simpliciter. Sed e conuerso est i fallacia figure dictionis: nam ibi identitas rei iter suppositum z suum comune cooperatur ad deceptionem in tertio modo figure dictionis. Et tamen similitudo vocis ad vocem est per se causa apparetie figure dictionis. E conuerso est ex parte ista. Nam conuenientia rei dicte fm quid ad idem dictum simpliciter est causa apparetie per se in fm quid z simpliciter: tamen conuenientia in voce ad istam deceptionem cooperatur. Ad primum argumentum dico q minor est falsa. Unde dico q hz quid z simpliciter per se peccat contra illationem: z non per se contra contradictionem. Ex apparenti enim contradictione que

accipitur in premissis inferitur vera contra dictionem in conclusione propter realem conuenientiam inter fm quid z simpliciter. Hoc patet si sic arguatur: Ethyops est niger: z non est niger in dentibus: ergo est niger z non niger. Propter enim conuenientiam nigri in dentibus ad nigru simpliciter: ex negatione nigri in dentibz ab ethyope: concludit negatio nigri simpliciter ab eodem: unde per se peccat contra illationem vel syllogismum z no contra contradictionem: quia nulla propositio e ibi multiplex sicut in locis in dictione. Ad secunduz dico q minor est falsa. Ad probationem eius dico q conuenientia in voce est de bene esse istius fallacie z no de esse simpliciter. Et si sit de esse non tamen est sicut causa prima apparetie. Sed conuenientia in voce facit q paralogismus: hz quid z simpliciter appareat syllogismus. Nam si sic dicatur: Ille non est homo z e cadaver: ergo est homo z non est homo. hic nulla est apparetia syllogismi. Si tamen diceretur sic: Ille non e homo z est homo mortuus: ergo est homo z non est homo. hic est apparetia syllogismi. Unde conuenientia in voce facit q paralogismus fm quid z simpliciter appareat syllogismus. Eius tamen causa apparetie per se a parte rei accipitur.

Questio quinquagesima prima.

Meritur vtru

q ab aliquo sumpto cum de terminatione diminvente ad sumptum simpliciter teneat consequentia? Et hoc est querere vtrum hec consequentia teneat: est homo mortuus: ergo homo. Et videtur q sit bona. Nam quod intelligitur in aliquo sequitur ad ipsum sed homo intelligitur in hoc: homo mortuus. Nam h est oppositum in adiecto: homo mortuus. Qd patet si diffinitiones pro nominibus ponatur. Nam homo est hns viua: z mortuu priuatiu viua. Intellectus ergo hominis vt opponitur mortuo intelligitur i hoc au

1. el. c. 8.

1. el. ca. 3.
Ad qonem.

Ad arg^{ta}
pncipalia

tecedente: homo mortuus: ergo sequitur ad ipsum. **C**Item nō obstatē oppositione mortuū ad hominē: sequitur: homo mortuus ergo mortuum. Cum ergo homo opponatur mortuo sicut eōuerso: sequitur: Homo mortuus ergo homo. **C**Item Si significatū dictionis post eius impositionē est sibi essentialē: Sed homo significat veram naturā: hoc ergo est sibi eēntiale. **S**z poni in oratione cū aliquo est sibi accidētale. Cum ergo accidētale non pmutat eēntiale: sequitur: homo mortuo ergo homo. **C**Oppositum vult Ari. **C**Ad qōnem dicendū qd ab aliquo sumpto cū determinatione importante naturam oppositam ad idē sumptū sub ppria ratiōe non valet cōsequentia: hoc manifestat Boetius supra libruū *De hermentis*. Ubi dicit qd non sequitur *Homerus poeta est*: ergo *Homerus*. quia pmo eē attribuit *Homerus* sub ratiōe poesi z in cōsequēte sub ppria rōne. Ideo non sequitur similiter est homo mortuus ergo homo. **C**Ubius tamen est vtrū i isto antecedente: homo mortuus: ponat vera natura hominis sub determinatione tamen sibi repugnante. An hoc totus homo mortuus: dicat quendam intellectum oppositū homini. Sed quocunq; mō dicitur: sitū potest qd consequentia non valet. **C**Si primo modo tūc certū est: cum hō in antecedente accipiat cū determinatione sibi repugnante: qd ad idē sūptum sub propria ratiōe non tenet cōsequentia. **C**Si secundo modo dicatur: tūc manifestus est defectus: apparentia tamē est: quia illd cuius intellectus cōstituitur per hoc qd dico homo mortuus: assimilatur homini in dimensionibus z figuratiōibus. Scdm tamē aliquos primus modus magis cōpetit eis que dicunt sūm hanc fallaciā. Nam hec fallacia fit quādo ab aliquo sumpto sūm quid ad idē sumptū simpliciter procedit. **C**Contra hoc potest argui. Nam sequitur: Homo albus currit: ergo homo currit. **H**ic tamē attribuit predicatū ipsi subiecto sub ratione albi. Sed esse albi est sūm quid esse respectu hominis. Dicēdū est qd sequitur: Homo albus currit: ergo hō currit. Sed tamē nō sequitur sub ratiōe qua hoc ē sūm quid z illud simpliciter. Sed qd esse albi simpliciter

Ad qōnē.

psupponit esse hominis: ideo sequitur. **C**Ad primū argumētū dicendū: qd inter istas partes *Homo mortuo* vt respectu tertij accipiunt nō est oppositū i adiecto. sed inter istas partes diuisis accipias: **C**Uel iter totum aggregatū z alteram partē oppositū in adiecto: z ē. sicut ostendit Boetius vbi supra. Dicit enim qd qui dicit manum marmoream esse statue: verū dicit: quia manus habet potestātē dandi z recipiēdi sed manus marmorea non. Similiter oppositionē qd est inter partes manifestat ibidem. dicens qd homo importat vitā habēs. Sed mortuū importat priuatū vitā. **C**Sz si arguas: qd oppō ē inter partes nō impedit pñam: eo qd a pte ad partem nō pceditur: sed a toto ad partem. Dicendū qd hoc non obstatē oppositū inter ptes impedit cōsequentiam: qd cū aliqua determinatio importat naturam oppositā suo determinabili: tūc ex adiūctiōe determinationis cum determinabili resultat quidā intellectus: quē est sūm quid respectu illius determinabilis. **C**Uī intellectus determinabilis sūm quid ponit: ppter quod pcedere a tali aggregato ad talem ptem facit sūm quid z simpliciter. **C**Ad secundū dicendū qd sequitur hō mortuus ergo mortuus: quia homo accipit in antecedente sub rōne mortui: z ideo sequitur: homo mortuus: ergo mortuus: sed qd homo sub ppria rōne non ponitur in antecedente. ideo nō sequitur: homo mortuus: ergo homo. **C**Ad tertiu cum dicitur significatū dictionis est ei essentialē. Dicendū qd homo i hoc aggregato ponit naturam hominis s; tamē sub ratione mortui: z ideo non sequitur. Tam tenendo qd homo ponat naturam propriam que est esse viuū: z mortuum. simile sūm signatum ponat qd est esse priuatū vitā. Tūc potest dici qd in hoc antecedente homo mortuus: includunt duo opposita. Et tūc forte potest dici qd vtrūq; sequitur. **S**i tū per hoc qd dicitur: homo mortuus: intelligitur corp⁹ priuatū vitā: qd quidem corpus simile est corpori viuū in lineamentis z dimensionibus: tūc posset dici qd pñā non valet: z tūc posset dici ad argumentum qd inter ly homo z ly hō mortuus: est oppositum in adiecto.

Ad ar^o
pncipalia

Questio quinquagesima secunda.

Meritur circa hanc
ppōnem:
ego dico falsum. Et primo
vtrū termin⁹ cōis possit sup
ponere p tota ppōne cui⁹
est pars: Et q non ostēdit:

qz in ppōne vniuersali affirmatiua predi
catum denotatur cōuenire omni cōtento
sub subiecto. Si ergo alicui denotet nō cō
uenire illud sub subiecto nō p̄tinetur: Sz
q dicit omnē ppōnē esse veraz vel omnia
eē vera: nō dicit suū dictuz eē verū: Sed si
terminus supponeret pro tota ppōne cui
us est pars: sequerēt q dicens omnia, es
se vera diceret suā ppōnem esse veraz: er
go zc. C̄tem qui negat omnez loquelaz
ponit loquelam z nō nisi eam quam pro
fert: Sed si loquela supponeret p illa loq
la cuius est pars: sequerēt q q diceret om
nem loquelā eē falsam diceret suaz loque
lam eē falsam. C̄tesz impossibile est idē esse
totū vlr: z prem integrale respectu eius
dem. Sed si ps supponeret p toto hoc se
querēt: nā sic dicto: Dis ppō ē vera: ppō ē
ps integralis hui⁹ totū: z put de ista ppōne
pdicat ē idē isti ppōni sicut hō vt dicit de
sote est idē fortū: zc. C̄terea sic dō:
Dis ppō est vera: si ly ppō supponeret p
ista ppōne cui⁹ ps: segtur q idē eēt totuz
integrale z pars integral respectu eiusdez.
Uel pōt rō aliter deduci sic: Intellect⁹ to
nus resultat ex partialib⁹ intellectib⁹ ptūi:
sed sic dicto: intellect⁹ ppōnis est intellect⁹
intellect⁹ huius qd dico ppō: est intellect⁹
ptialis totū: z si p toto supponeret intel
ctus ei⁹ adquaret toti Sed hoc est cōtra
cōem acceptionē: que est q omne totum ē
maius sua pte. C̄tē illud extra cur⁹ intel
lectm ē ps integral nō cōstituit intellectuz
totū aggregati ex illo z alio. Sed si dicat
ppō est vera extra intellectu huius termi
ni ppō ē h esse vera: ergo hoc quod dico
ppō vt est ps huius: hui⁹ totū nō adquaret
Sed si supponeret p ea totū adquaretur.
C̄do^m ē Ari. in fine quartū dicens: Qui
dicit oīa eē falsa dicit suū dictū eē falsuz: sz
hoc nō staret nisi ps zc. Dicit possēt q Ari.
nō arguit ibi d vute smōis: sz solū sz opi
nionē alioz q dicebāt oīa eē falsa. Sed il

lud nō vt vez. nā Arist. p illā ppōnem ar
guit p̄tra eos z de vute smōis: qz si ipsi
cōcederēt dictū suū eē falsuz: cōtra eos nō
argueret. C̄tē hoc pz p dici de omni. nāz
segtur: oīs ppō est falsa: hec ppō est ppō: q
hec propositio est falsa. C̄tesz ista contra
dicunt: Omnis propositio ē vera. non oīs
propositio est vera. tūc qro vtrū in ista pro
positione: oīs propositio est vera supponat
ly propositio p hac propositioe vel nō. Si
sic hī propositū. Si nō supponit p hac sed p
oī alta ab hac. tūc supponit pro sua contra
dictoria que est ista: non oīs propositio ē ve
ra. Cum g in cōtradictoriis termini suppo
nant pro eisdē in ista. non oīs propositio
est vera supponet terminus pro ea. C̄tē
terminus supponit p eo qd naturam eius
participat si non cōtrahitur. cū ergo hec p
positio cuius ly propositio est pars nō mi
nus participet naturā propositiōis qz q̄li
bet alia. sequitur q pro illa supponere po
test sicut pro qualibet alia: qre zc. C̄do
solutione istius q̄stionis est primo intelli
gendum q terminum pro alio supponere
nihil aliud est qz intellectum suum p alio
ponere in quōm saluatur vt ī parte subie
cta. C̄terius intelligendum est q qui
dam sunt termini qui significant naturas
determinatas non nō cōplexis dicibiles
vt hō z aial z hmōi. Alii sunt termini qui
signat cōplexa sed tñ non mō cōplexo. sed
per modum simplicis apprehensionis cu
iusmodi sunt enunciatio propositio loque
la: z mlta alia. Alii at sunt termini q signat
res decibiles de cōplexis z icōplexis cuius
modi sūt ens z vnum z quantū zc. Deter
minis at primis non hz questio loci: sz so
lum de secunda genere z tertio termino
rum. In illis enim idem pōt esse pars inte
gralis z totum vniuersale. nā hec est vera
Omne totum est maius sua parte. que est
quoddam totū. Et similiter hec: Omnis
oratio vera est oratio. z sic de aliis. C̄ter
tio intelligendum est q lz in rebus nature
vel in terminis significantibus res nature
nihil vnum eidem possit esse pars integra
lis z totum vniuersale nisi equiuoce. sicut
corpus est pars aialis z genus equiuoce.
qz alia est ratio totius z partis. Et etiā alia
res est totū z pars. tñ in rōne vt ī terminis

ppositis nihil prohibet unū z idē esse totūz
vle z etiā ps integral. Intellect^o. n. pōt app
bendere aliqd cōplexū z sibi nomē ipone
re dicibile vniuoce de qlibet alio cōplexo
Et cū eodē termino nō mutato fm signū
nem nec fm modū signūdi pōt aliqd cōpo
nere. Et terminus cōis si nō cōtrahat pōt
supponere indifferēter p oi eo qd et^o nām
picipat. vel formā significatā p terminūz.
Et cū hec ppō nō minus participet formā
significatā p terminūz qz quelibet alia pro
positio sequit qz pro hac pōt supponere si
cutqz qlibet alia. Unde ppositio tripliciter
pōt cōsiderari. Uno modo inqzū est pdi
cabile de hac ppōne z illa: z sic est totūz vle
Alio mō put cōstituit orōnē cū pdicato: et
sic est pars integral^o ton^o ppōnis. Tertio mō
put verificat p hac ppōne z sic ē totūz inte
grale: sicut z hec ppō. Un si dicat ppositio
est: ly ppositio inqzū pdicat de hac ē
totūz vniuersale respectu ist^o ppositiōis
inqzūm tū cū hoc qd dico est: cōstituit ora
nonē: est ps eius integralis: inqzūm autē
pro hac eadē verificat est totūz integrale.

Ad qōnē

Un ad questionē dicendū qz pars inqzū
tū pars pro tota propōne supponere non
pōt: sed tamen illud qd est pars: nō varia
tū fm significatū: nec fm modū significan
di: pōt respectu eiusdē hēre rōnē totūz vni
uersalis. Unde sic dicto: ppositio ē vera:
hic ly ppō supponit pro hac ppōne plata
cū formā ppōnis participet sicut z pro ql
bet alia. Ad primū argumētū dō qz qui
dicit oēm ppōnē esse verā dicit illā ppōnē
quā pferit ee verā z nō ee verā: sed alia ha
bitudine z alia. Nam p virtutē dicit de om
ni dicit suā esse verā sicut z omnē aliā. Sz
per naturā primū pncipij. dicit suā nō esse
verā: nā sequit. Dis ppositio est vera: qz cō
tradictoria ist^o ppōnis est vera: z sequit p
nām primū pncipij: cōtradictoria ist^o pro
positiōis ē vera: ergo hec nō est vera. Un
hoc sequit per discursum rōnis: z nō pdi
ct de or: zc. Ad secūdūm dicendū qz q
interiunt omnē loquelam virtute dicit de
omni negat suam loquelā: sed quia nō po
test negare loquelā nisi per loquelā: ideo
per actum exercitum ponit loquelam: vir
tute tamen dicit de omni negat suam sicut
aliam. Ad tertium dicendū qz licz un

Ad arg^{ta}
pncipalia

possibile sit in rebus nature vnum z idēz
esse totū vniuersale z ptem integralē respe
ctu eiusdem: in rebus tamen rōnis non ē
hoc incōueniēs. Multa enim sunt suppo
sibilia in re que nō sunt impossibilia in rō
ne. Sicut pcedere in infinitū in reb^o est im
possibile: sed in rōne nō est incōueniens.
Ad quartū dicendū qz in rebus rāionis
idē potest esse totū integrale z ps integra
lis respectu eiusdem sub alia cōsideratiōe
z alia. Ad cōfirmationem dico qz in re
bus nature: omne totū est matius sua pte.
Et illud qd est pars sub vna cōsideratiōe
non pōt respectu eiusdem habere rāionē
totū. Similiter in rōne: ps inqzū pars mi
nor est suo toto. sed tamē illud quod ē ps
sub vna cōsideratiōe potest respectu eius
dem sub alia cōsideratiōe habere rāionē
totus: ipso nō variato: sed tota variatione
cadente circa intellectum. Ad vltimum
dicendū qz maior sic habet intelligi: illud
extra cuius intellectu est aliquid: ipsuz sic
acceptuz nō cōstituit intellectu ton^o aggre
gat ex illo z alio. Sed ipsum cōsideratuz
sub alia rōne bene pōt: sic est in proposito.
Si. n. dicat: ppō est vera: ly ppō si conside
ratur solūmodo inqzū est ps huius ton^o:
ppō est vera: sic nō cōstituit intellectu hu
ius ton^o. Si tamen consideretur inqzūm
pdicabile est de hac ppōne: sic pōt consti
tuere intellectum totus.

Questio quin quagesima tertia.

Meritur vtrū inci

loquit: Ego dico falsum: sit
q simpliciter verus in dicen
do? Et arguitur qz sic. Nam
sequit ego dico falsuz: qz di
co me dicē falsū. z sequit: dico me dicē falsū: qz
dico verū: qz a primo ad vltimū sequit: ego
dico falsum: ergo dico verum. Probatio
secunde cōsequentiē: nam qui dicit sicut ē
dicit verum: sed qui dicit se dicere falsum:
cum dicat hoc falsum ego dico falsum: ip
se dicit sicut ē: quod ergo dicit se dicere fal
sum: dicit verum. Item sic incipiens lo
qui. Aut dicit verum aut falsum. Si veruz
est in dicendo simpliciter verus: qz dicendū
denominatur a qualitate sui dicit. Si dicit
falsum: ergo falsum est ipsum dicere falsū:

cum ergo non dicat falsum: et dicit aliquam
propositionem: ergo dicit verum. Ad op-
positum. Dicens denotatur a qualitate sui
dicti. sed hec oratio est falsa: ergo dico falsum:
quam dicit incipiens sic loqui ergo etc.

Ad qōnē

Ad questionē dicendū q̄ sic incipies lo-
qui. Ego dico falsum: est simpliciter falsum
in dicēdo: verus tamen s̄m quid. Difficile
tamen est hic videre in quibus: v̄ innuit
Aristoteles in littera. Nam p̄pter conue-
nientiam in re inter dictam s̄m quid et sim-
pliciter quāq̄ nescimus distinguere iter fal-
sum scdm quid et simplr. Tamē dico q̄ cir-
ca hoc enūciabile: ego dico falsum: est veri-
tas et falsitas: sed veritas s̄m quid et falsi-
tas simpliciter. Quod autem circa ipsum
fit falsitas simpliciter: hoc patet per hoc
q̄ oratio dicitur simpliciter falsa: qz est si-
gnum falsi: quoniam sic incipiens loquitur
nihil dicit quod sit falsum. Si enim diceret
homines esse asinus vel aliquid huiusmo-
di: hec esset vera. Quod autem sic incipiens
loqui fit verus s̄m quid: diuersimode po-
nitur a diuersis. Vidam enim ponunt q̄
est verus s̄m quid quia circa quālibet ora-
tionem falsam exercetur vere actus dicen-
di. Dicitur aliter q̄ sic dicens est verus s̄z
quid: quia actu exercito per propositionē
intelligitur sicut est in re. Sed qz ab actu
exercito non dicitur oratio simpliciter ve-
ra vel falsa: ideo talis oratio dicitur scdm
quid vera. Actus enī exercito intelligitur
q̄ ipse exercet actum dicendi circa falsum:
et illud in re est verum. Ad primum ar-
gumentum dicendum: cum dicitur: ego
dico falsum: ergo dico me dicere falsum.
Dico q̄ consequentia non valet formaliter.
Sicut non sequitur: homo est animal
ergo dico hominem esse animal. Alterius
posito q̄ sequatur licet non formaliter: di-
co: q̄ non sequitur vltterius dico me dice-
re falsum: ergo sum verus in dicendo sim-
pliciter: sed est scdm quid et simpliciter. Si-
cut hic: Iste bene iurat adimplendo iura-
mentum: ergo bene iurat. Similiter sic di-
dicendo: homo est asinus: verum est ipm
dicere falsum: et tamen non sequitur q̄ ip-
se dicat verum. Verū tamen in quibusdam
sequitur: verum est me dicere ergo simpli-
ter sum verus. Sicut hic: Verum est me

Ad arg^{ta}.
Principalia

dicere hominem esse animal: ergo sum
simpliciter verus: et hoc est in illis in quibus
est veritas in actu signato et in actu exercito.
Un sequitur verū est me exercere actum di-
cēdi circa falsum: q̄ illud circa qd̄ exerceo est
falsum. Ad aliud cum dicitur: sic incip-
iens loquitur: ego dico falsum: aut dicit verū
aut falsum. Dico q̄ dicit propositionē que est
falsa. Et vltterius cum dicitur: ergo falsum
est ipsum dicere falsum. Dico q̄ nō sequi-
tur: sed magis sequitur: ergo verum est ip-
sum dicere falsum. Et ex hoc nō sequitur q̄ di-
cat verum: sed magis q̄ dicat falsum.

Questio quinquagesima quarta.

Meritur virū seu
tum curū
q̄ vna medietas est alba et alia
nigra debeat dici albus vel
nigrum? Quod alterū: p-
batio. Nam quod est in ge-
nere est in aliqua eius specie: cum genus
nihil aliud sit realiter q̄ sue species: sed ta-
le scutum potest dici coloratum: sed nō est
coloratum aliquo medio colore: ergo vel di-
cetur album vel nigrum. Item quod in
est parti alicuius totius denominat totum.
Nam homo dicitur crispus: cum tamē cri-
spitudo sit solū in capite. ergo multo for-
tius quod inest medietati alicuius totū de-
notabit. Item Arist. dicit in 8. phz. q̄ hō
sanat qz thorax eius sanat. Ergo eadē rō-
ne scutum potest dici albus: qz ei^o media ps est
alba. Ad oppositū: qua rōne hōmōi cor-
pus diceret albus: eadē rōne diceret nigrus.
Et sic idē sil^o et semel a duob^o strariis deno-
minaret. Ad qōnē dicēdū: q̄ tale corp^o
de necessitate altero istorū quatuor modo-
rū se habebit. Un enī dicitur albus et nigrus
vel neq; albus neq; nigrus. Vel s̄m quid ni-
grus et simpliciter albus. Vel s̄m qd̄ albus et
s̄m qd̄ nigrus. Primum est impossibile: quia
tunc cōtraria sil^o eidē in essent. Nec secūdū:
qz ponit q̄ vna eius medietas sit alba et ni-
gra. Nec tertio mō: qz nō est maior ratio q̄
re tale corpus dicat simplr albus et s̄z qd̄ ni-
grus q̄ eadē rō: s̄ oz q̄ dicat s̄m qd̄ albus
et s̄m quid nigrum. Ad primum argumē-
tū cum dicitur: Illud qd̄ est in genere est in
aliqua ei^o specie. Dico q̄ illud qd̄ est in gene-
re sic homo in animali de necessitate est in

E. C. I.

Ad qōnē.

aliq̄ eius specie. Sz̄ tñ illud qđ denoiat ab aliq̄ genere nō oꝝ qđ simplr ab aliq̄ ei⁹ specie denoietur. sz̄ fm̄ qđ ab vna z fm̄ qđ ab alia. **C**Ad aliud vđm qđ qđā sunt accidentia qđ determināt pres i toto: sicut crisputudo i hoie dterminat sibi caput: z qđ uest ito nō p̄t pōt totū denoiare. Sed quedā accidentia nō determināt sibi aliquā pte i toto: Et qñ tale accidēs inest pti nō oꝝ qđ denominet totū z talia accidentia sunt albi: z nigri. **C**Sz̄ si dicat qđ siue accētia determinēt pte in toto siue non semp vī qđ pcessus a pte ad totū: vel a denoiatiōe qđ sita pte ad denoiatiōe totū: causet fm̄ qđ z simplr. **U**n̄ hic vī eē fallacia fm̄ qđ z simplr: Est crispus fm̄ caput: qđ ē crispus: qđ denoiatio fm̄ pte ē fm̄ qđ respectu denoiatiōis totius. **D**icēdū qđ hic nō est fm̄ qđ z simplr: Est crispus fm̄ caput ergo est crispus. **M**ā rō fm̄ quā predicatū attribuitur subiecto i antecedente non ē fm̄ qđ respectu ratiōis qua p̄dicatū attribuitur subiecto in cōsequēte. **U**nde nō fm̄ plus sit denoiatio dicēdo: hō est crispus: qđ dicēdo: qđ hō est crispus fm̄ caput: z hoc est ex nā spālī eius quod dico crispus. **C**Ad tertium dicēdū: qđ rō accipit falsum. **M**am si homo posset dici sanus quia sanas fm̄ thorax: eadē rōne posset dici infirmus: si infirmas fm̄ caput vī fm̄ oculū. **E**t tūc vnus z idē posset dici sanus z eger. Sed aristo. intēdit ibi qđ aliqd pōt inesse parti alicuius totū. Et aliqd pōt inesse alicui totū p̄tō. Et aliqd pōt inesse alicui p accidēs. **U**n̄ nō intēdit qđ ista habitudo sit bona simpliciter: pectus sanatur ergo homo sanatur.

Questio quouagesimaq̄nta.

Meritur vtz igno-
rātia elē-
chi sit locus distinct⁹ ab ali-
is: Et videt qđ nō. **M**ā vnus
quisq̄ locus sophisticus si-
cut habet sua principia p-
pria: sic habet suam solonem. p̄p̄tiam. Sz̄
ignozantia elenchī: z scđm quid z simpli-
citer habent vnā solonem: ergo nō sunt
fallacie distincte. **M**inor patet p̄ Aristote-
lem qui dicit. Qui sunt fm̄ quid z simpli-
citer z fm̄ diminutiōe rōnis: soluēdi sūt.
considerando conclusionem ad contradi-

tionē. **C**Item qđ nō distinguat a scđm qđ
z simpliciter probō. **M**am sicut in scđm qđ
z simpliciter pcedit a quo ad simpliciter:
sic in ignozantia elenchī proceditur a quo
ad simpliciter: Sicut enim hic proceditur.
Est albus fm̄ dentes: ergo ē albus. **S**imi-
liter hic: hoc est duplum ad hoc scđm lon-
gitudinē: z nō est duplū ad h̄ sedz latitudi-
nē: ergo est duplū z nō duplū. **U**nde i mō
arguēdi nō vident differre. **C**Itē illud in
quod aliqd reducit ab eo nō distinguit i-
q̄tū in illud reducit: sed oēs loci sophi-
stici reducunt in ignozantiā elenchī: ergo
ab illis nō distinguit ignozantia elenchī.
CAd oppositum ē Aristoteles qui nume-
rat hunc locū inter locos extra dictionez.
Et nisi ab alijs distingueret non essent se-
ptem loci extra dictionē. **C**Ad questionez
vđ. qđ ignozantia elēchi nūerat inter alios
locos sophisticos extra dictionez. et ab alijs
distinguit. **M**ā loci sophistici distiguuntur
scđm suas cās appariēte: sz̄ cā appariētie
in ignozantia elenchī est appariens iden-
titas appariētis contradictionis ad verā
contradictionem. **C**irca hoc notandū
qđ eadem est diffinitio syllogismi z eleu-
chi: nisi qđ oportet addere contradictionē
Ex quo sequitur qđ quedam sunt condi-
tiones speciales ipsius elenchī. **E**t que-
dam communes. **U**nde licet omnes alie
fallacie peccent contra elenchum: et in
hoc quelibet possit dici ignozantia elen-
chi: Tamen ista fallacia specialiter peccat
contra proprietates quas elenchus addit
supra syllogismum. **Q**ue sunt quatuor: sc̄i-
licet: ad idem: secūdum idem similiter: et
in eodem tempore. **E**t quia sic peccat con-
tra condiciones proprias ipsius elenchī:
ideo scđm quandam excellentiam vōca-
tur ignozantia elenchī. **C**Et ex hoc se-
quitur vltterius qđ quatuor sunt modi hu-
ius fallacie. qui accipiuntur scđm istas
quatuor proprietates. sc̄i. z ad idem: scđm
idem similiter: z in eodem tempore.
CAd primum argumentū dicēdū qđ
illa cōsequētia nō valz: eadem est ars sol-
uēdi paralogismos scđm quid z simpli-
citer z scđm ignozantiaz elenchī: ergo igno-
rātia elenchī z scđm quid z simpliciter sūt
idem locus sophisticus. **M**am solutio est

30p 112

1. elēcho
capi. 3.

Ad qđm

s. phis.
L. c. i.

2. elen.
capi. d.

Ad arg.
p̄ncipalia

manifestatio defectus. Et nihil prohibet eos de defectu diuersis causis apparere posse regi. Vel potest dici quod licet ignorantia elenchi et secundum quid et simpliciter habeat eandem solones eodem non tamen specialiter. Nam in secundum quid et simpliciter apparetur est identitas dicti secundum quid ad dictum simpliciter: et causa non existente est diuersitas eorumdem. Unde solo specialiter in secundum quid et simpliciter: est manifestatio varietatis iter dicti secundum quid et simpliciter. Sed apparetur in ignorantia elenchi est identitas contradictionis apparetur ad veram contradictionem. Et solo specialiter est manifestatio diuersitatis iter ea. Et ideo non sequitur: cum ignorantia elenchi et secundum quid et simpliciter habeat diuersas solones spales quod sint ideo locus. Ad aliud dicendum quod licet in eodem paralogismo possit esse secundum quid et simpliciter: et ignorantia elenchi. Hoc tamen erit alia ratio et alia. Quia in secundum quid et simpliciter ut dictum est: causa apparetur est identitas dicti secundum quid ad dictum simpliciter. Sed in ignorantia elenchi causa apparetur est identitas contradictionis in premissis ad veram contradictionem in conclusione. Et ex hoc sequitur quod secundum quid et simpliciter possit esse sine ignorantia elenchi: quia potest esse sine apparetur contradictionem: quod hic est secundum quid et simpliciter. Iste est albus secundum quid dentes: et albus: et tamen hic non est contradictionem apparetur. Ad vltimum dicendum quod ignorantia elenchi in quantum alij loci reducuntur ad ipsam est elenchi generaliter: vnde in ignorantia elenchi spalem que distinguitur ab alijs locis non reducuntur fallacie. Sed ex premissis videtur sequitur quod ignorantia elenchi est locus in dictione. Nam ex quo eius apparetur accipit a contradictionem: et contradictionem est a parte vocis: vnde quod eius apparetur accipit a voce. Unde cum peccet contra contradictionem: videtur sequitur quod sit locus in dictione: quod loci in dictione specialiter peccat contra contradictionem. Sed dicendum est quod ignorantia elenchi non est locus in dictione. Quod inuit Aristoteles cum dicit: Trahat autem alij hunc locum in eos quod sunt in dictione: per hoc dicens quod non potest poni locus in dictione nisi per quamdam violentiam. Et dicendum est quod ad contradictionem non solum requiritur unitas vocis sed etiam unitas rei: quod per diffinitionem contradictionis. Contradictio non est nominis sed rei et nominis. Unde si apparetur contradictionem accipit a parte rei: tunc est ignorantia

elenchi. Si ex parte vocis tunc est locus in dictione. Vel potest dici quod peccat contra contradictionem est dupliciter. Aut ita quod paralogismus inferat contradictionem alicuius premissi. Aut quod videatur apparetur concludere contradictionem non habendo respectum ad precessionem respondens. Primum modo peccat loci in dictione contra contradictionem. Et quod elenchus est magis contradictorius per respectum ad respondentem: ideo loci in dictione specialiter dicuntur peccare contra contradictionem. Secundo modo nihil prohibet quod ignorantia elenchi et secundum quid et simpliciter peccat contra illationem: quia inter premissam negatiuam: et partem negatiuam conclusionis est defectus illationis.

Questio quinquagesimasexta.

Meritur vtrum ista cosequenter sit bona: hoc est non dupliciter: ergo hoc non est dupliciter? Et videtur quod non. Nam aliquid stat cum antecedente quod est inconueniens consequenti: ergo consequentia nulla. Ista enim stat simul: hoc est dupliciter: et hoc est non dupliciter. Et tamen ista: hoc est dupliciter: non stat cum hoc consequente: hoc non est dupliciter. Assumptum per Aristotelem quod dicitur secundo huius: quod non est inconueniens fateoridem esse dupliciter et non dupliciter: ergo stat simul. Item: sicut ad positionem plurius non sequitur positio paucorum: et hoc sub ideo terminatione: sic ad negationem paucorum non sequitur negatio plurius. Sicut enim non sequitur Animal currit: et hoc currit: sic non sequitur Homo non currit: et animal non currit. et ad negationem extremi non sequitur negatio compositionis et extremi. Item non sequitur: hoc est non simile: ergo non est simile. quod aliquid stat cum antecedente: quod est inconueniens consequenti. Nam ista stat simul: hoc est simile: et hoc est dissimile. Et sequitur: hoc est dissimile: ergo est non simile. Et tamen ista: hoc est simile: non stat cum hoc consequente: hoc non est simile. Ad oppositum sequitur: hoc est non dupliciter ad a. ergo non est dupliciter ad a. Ergo absolute sequitur: hoc est non dupliciter: ergo non est dupliciter. Item negatio infinitans negat significatum terminum: sed significatum huius quod dico dicitur

capit. 10.

Tabula

Ad qōnē plurim. est quidam respectus, ergo negat respectu. Et si negat respectu nihil relinquit, ergo etc. Ad questionem dicendum quod consequentia bona est: nam significavi huius quod dico duplici. est quidam respectus. Non est autem intelligendum quod supra significatu relatiui. fundet respectu itaque habitu media iter relatiui et sui correlatiui. Sed illud quod nomen relatiui importat respectu est, sed negatio finitatis negat significatu termini. Sic ergo dicto, h est non duplici, negat vniuersalem respectu. Quo negato non dicitur ad diuidiu. Ergo sequitur. Hoc est non duplici ergo non est duplici. Et per Aristotelem in libro Metaphysicorum: non currere idifferent reperit in eo quod est et quod non est: propter quod in cursu. Ergo non duplici reperitur in eo quod est et quod non est: prater quod in duplici. Duplici ergo et non duplici vera contradictiones importat. Sed cuiusque attribuitur vniuersi contradictionis ab eodem remouet reliqui. sequitur ergo. Hoc est non duplici. ergo non est duplici.

Ad primam incoueniens fateri idem esse duplici et non duplici cum diuersis determinationibus: ut quod sit duplici ad a. et non duplici ad b. Tamen absolute loquendo sic. Et h est quod dicit Aristoteles quod non est incoueniens idem esse duplici et non duplici. Ad secundam dicendum quod non est magis negare compositiones et extremum, quam extremum per se. Nam in interpretatione antecedentis includitur interemptio consequentis. Ad vltimam dico quod sequitur. Hoc est non simile: ergo non est simile. Et cum probatur quod ita stat simul. Hoc est simile: et hoc est non simile. Dico quod non est verum. Et cum dicit vltimus, quod ita stat simul: Hoc est simile: et hoc est dissimile: et quod sequitur. Hoc est dissimile: ergo hoc est non simile. Dico quod ita consequentia non valet: quia per h quod dicit dissimile importat quidam respectu ad dissimile quod est dissimile suo dissimili. Sed per h quod dico: non sunt leprius respectus. Et a positione respectu ad vnu non sequitur remotio respectu ab alio.

Explicit questiones elenchorum subtilis Doctoris Scoti: accuratissime impresse Venetijs Anno domini Milleesimo quadringentesimo Nonagesimo nono, quinto Nonas Octobris.

Tabula, quod sup libros elenchorum subtilis, simi doctoris Scoti.

1. **Trum** logica procedat ex coibus. Car. 2.
2. **Trum** ars sophistica sit scia. 3.
3. **Dato** quod sophistica sit scia, vtrum sit de syllo sophistico itaque de p se subo. 3.
4. **Trum** syls hns pmissas falsas, vlt pmissam q di peccas i ma sit syls. 3.
5. **Trum** nomen equocum sit nome vnu vel plura nomina. 4.
6. **Trum** terminus equiuocus cotineat sua significata p modum distinctionis. 4.
7. **Trum** terminus equiuocus continet sua significata p modum copulationis. 5.
8. **Trum** terminus equiuocus habeat oia sua signa actu respectu p. 5.
9. **Trum** terminus equocum possit trahi p melius adiectiu ita quod de virtute finis solu possit accipi p alio ex signo. 6.
10. **Trum** terminus equiuocus possit trahi p mediate adiunctum. 6.
11. **Trum** signum vlt aduentens termino equiuoco possit ipm distribuere p oib suppositis cuiuslibet sui signi. 7.
12. **Trum** syls sophisticus peccans in forma sit defectus syllogismi simpliciter vel syllogismi dyalectici. 8.
13. **Supposito** quod sit defectus syllogismi dyalectici et syllogismi simpliciter: cuius horum primus sit defectus. 8.
14. **Trum** syllogismus sophisticus peccat contra syls sophisticum demonstratiuum. 8.
15. **Trum** possibile sit aliquid nomen significare vnu p pus et reliqui p posterum. 9.
16. **Trum** terminus analogus p se possit trahi solu pro modo famosorum. 10.
17. **Trum** terminus modus equiuocatus refulter ex h solu quod aliqua dictio signi vnu de se et aliud ex adiuncto. 11.
18. **Trum** vntas vocis complexe sit sufficientiam ab equiuocatione. 12.
19. **Trum** diuersa ratio struedi requirunt ad amphibologiam. 12.
20. **Supposito** quod i aliq palogismo repleat diuersitas structois vtru tal oio sub vno actu proferedi possit multa significare. 13.

r. phi. c. 3.

Ad primam questionem

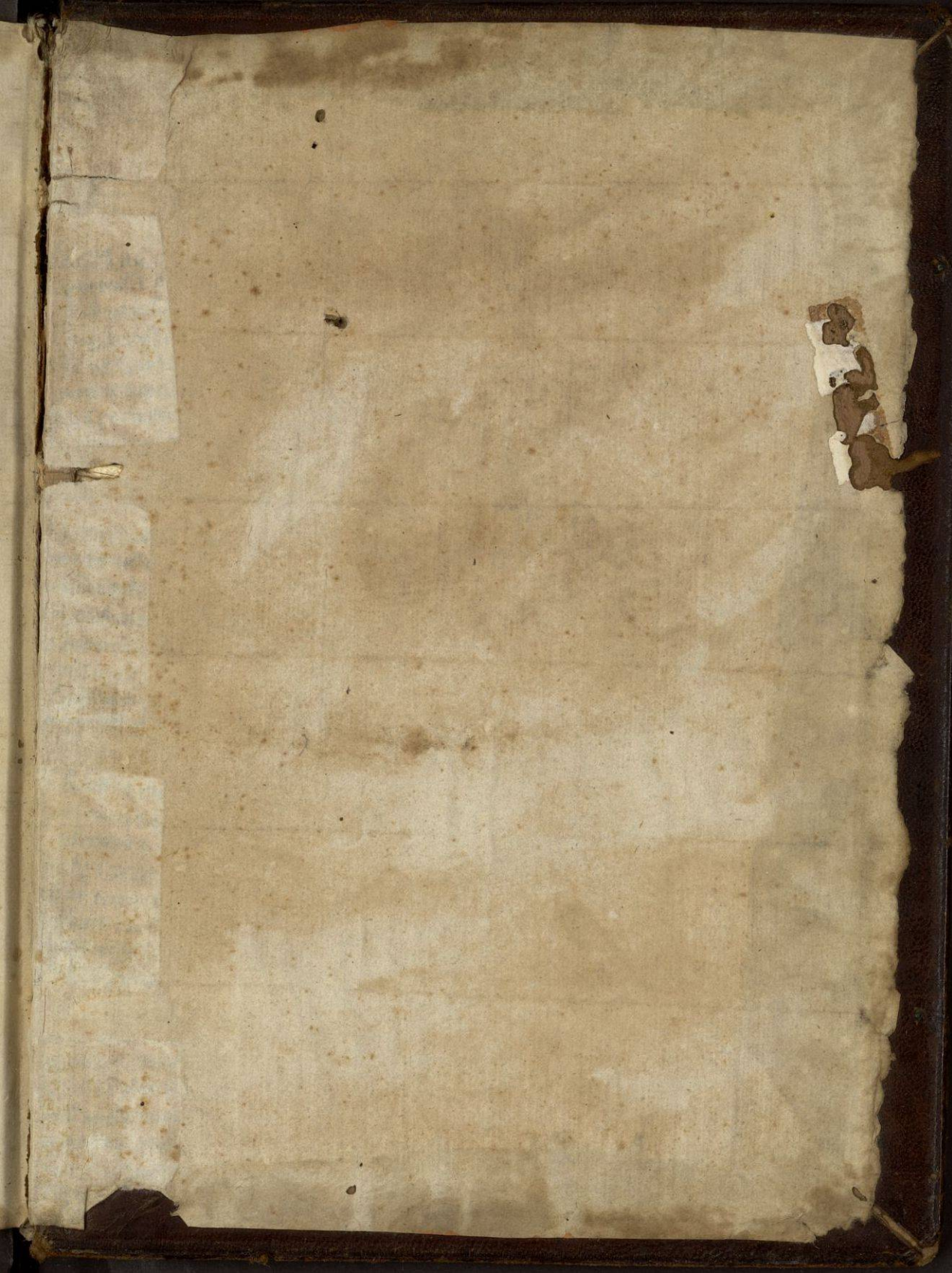
Tabula

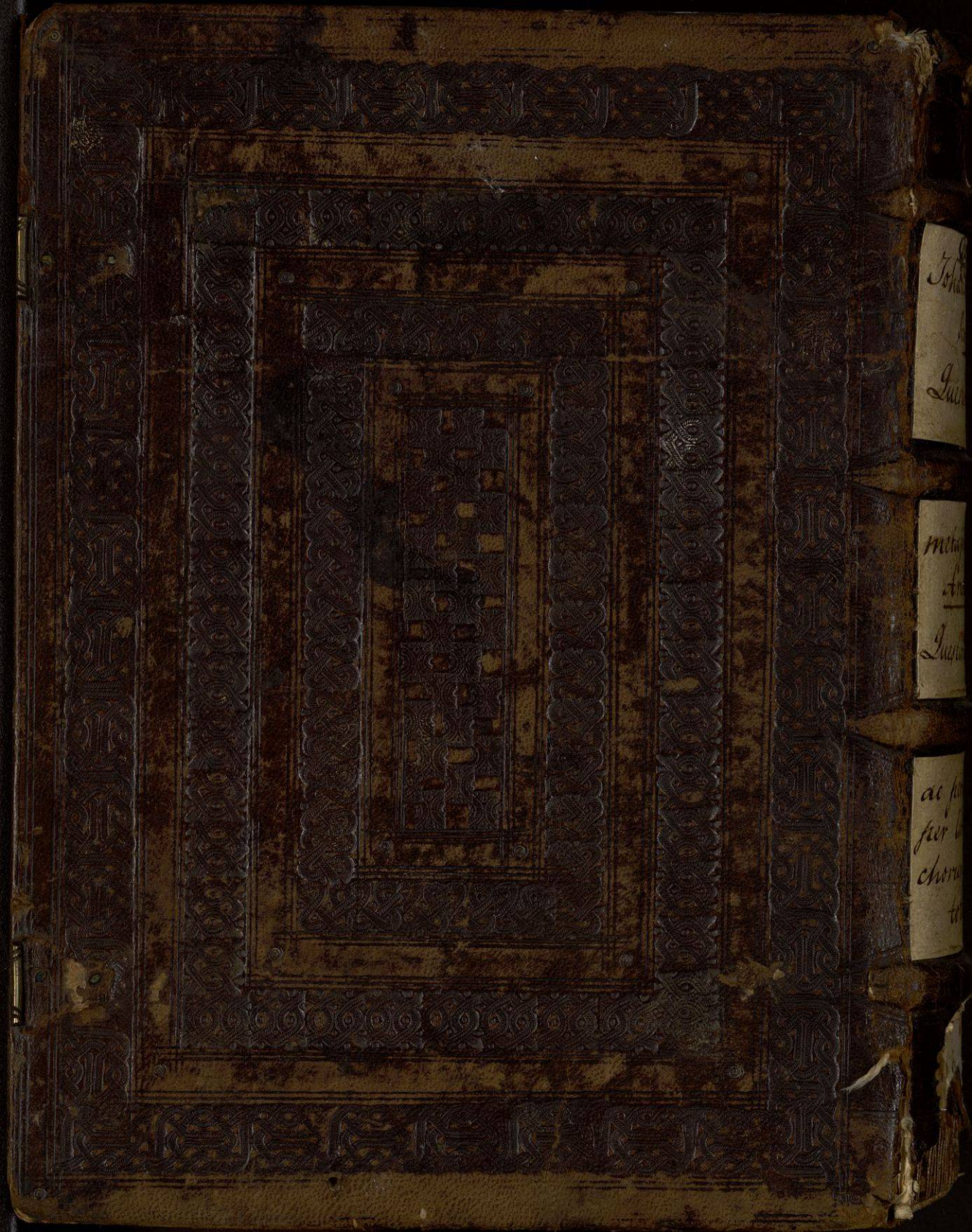
21 Utrū oīo mltiplex s; āphibologiā v^o modo prolata: sit multiplex quo, cuiq; modo proferatur. 13. 22 Utrū hec sit distinguēda s; 3^m modū āphibologie: Sicut seculum. 14. 23 Utrū cōpositio z diuisio sint due fallacie distincte specte. 15. 24 Utrū vnitas māl' vocē cōplexē sit sufficiens cā distinguēdi compositionē z diuisionem. 15. 25 Utrū fallacia cōpositiōis regraf q; sē sus cōpositus sit falsus. 16. 26 Utrū hec oīo: Sedētē ambulare est possibile: sub diuersis plationibus possit diuersa significare. 17. 27 Utrū h' ppō sedētē ābulare ē possibile sit vā i sensu diuisiōis. 18. 28 Utrū sit vā in sensu cōpōnis. 18. 29 Utrū hec dictio z: in isto palogismo Quīq; sūt duo z tria: possit copulare inter terminos vel ppōnes. 19. 30 Utrū hec dictio z: operetur potentialem multiplicatē. 19. 31 Utrū iste palogism^o: Quīq; sūt duo z tria: sit verus i sensu cōpōnis. 19. 32 Utrū iste palogism^o: Qd vni solū pt facē pla pt facē: sit distinguēdus s; m cōpositiōnē et diuisionem put ly soluz tenetur aduerbialiter. 19. 33 Utrū sit distinguēdus s; cōpōez z diuisiōez tenēdo ly solū noialitē. 19. 34 Utrū accentus sit due fallacie. 20. 35 Utrum figura dictionis operetur aliquam multiplicatē. 20. 36 Utrum figura dictionis operetur veram multiplicatē. 21. 37 Utrū sit dictionis sit loc^o i dictione. 21. 38 Utrū iste palogism^o: musa z poeta: silt termināf i a: z musa ē se. ge. zc. 22. 39 Utrū cōmutatio vni^o pdicamētū i aliud causet figuram dictionis. 22. 40 Utrū cōmutare rē vni^o pdicamētū s; vno mō acceptā i rē eiusdē generis v' alteri^o sub alio^o acceptā sit sufficiens cā nō exntie figure dictionis. 23.	41 Utrū cōmutare qle qd in h' aliqd faciat fallaciā figure dictionis. 24. 42 Utrū sub termino significāte quale qd lateat diuersitas itēptatorū in 3° figure dictionis. 24. 43 Utrū prial' idēntitas alicui^o hnt i se diuersas nās l' rōes ad aliqd picipā vna illaz sit cāe appēne accētis. 25. 44 Utrū sup^o possit accidē suo isēioz. 25. 45 Utrū fallacia accētis possit cārī ex variatiōe alēi^o termf q; medij syllogistici: v' vtrū possit cārī indrnter ex variatiōe maioz mi. z me. zc. 25. 46 Utrū pcessus a re subiecta ad accētis faciat fallaciā accidentis. 26. 47 Utrū variatio medij sit sufficiens nō exntie in fallacia accidentis. 27. 48 Utrū ille palogism^o: coruscus cog scif a te: corusc^o ē venies: g zc. vtrū hic sit fallacia accidentis. 27. 49 Utrū palogism^o accidētis possit fieri negatiue sicut affirmatiue. 28. 50 Utrū sit fallacia extra dictionē. 28. 51 Utrū ab aliq' sūpto cū determinatio, ne diminuentē ad sumptuz simpliciter teneat genera. zc. 28. 52 Utrū terminus cōis possit supponere p tota ppōne cuius est pars. 29. 53 Utrū incipiēs sic loquit: ego dico falsuz: sit simplr verus in dicendo. 30. 54 Utrū scutū cui^o vna medietas ē alba z alia nigra debeat dici album vel nigrum. zc. 30. 55 Utrum ignorantia elenchi sit locus distinctus ab alijs. 31. 56 Utrū ista psequētia sit bona: hoc est nō duplū: g hoc non est duplū. 31.

Sinit tabula.

41. Ein ...
 42. Ein ...
 43. Ein ...
 44. Ein ...
 45. Ein ...
 46. Ein ...
 47. Ein ...
 48. Ein ...
 49. Ein ...
 50. Ein ...
 51. Ein ...
 52. Ein ...
 53. Ein ...
 54. Ein ...
 55. Ein ...
 56. Ein ...
 57. Ein ...
 58. Ein ...
 59. Ein ...
 60. Ein ...

41. Ein ...
 42. Ein ...
 43. Ein ...
 44. Ein ...
 45. Ein ...
 46. Ein ...
 47. Ein ...
 48. Ein ...
 49. Ein ...
 50. Ein ...
 51. Ein ...
 52. Ein ...
 53. Ein ...
 54. Ein ...
 55. Ein ...
 56. Ein ...
 57. Ein ...
 58. Ein ...
 59. Ein ...
 60. Ein ...

John
L...

M...
L...

ac...
per...
chor...

57

1740

1740

1740

ES

BOOK

1740

1740

1740

1740

1740

1740

